„Savuros și plin
de suspans“
Kirkus Reviews
O pasiune
de-o noapte
VALERIE
BOWMAN

COLECȚIA
Iubiri de poveste

SERIA „MIRESE NEASTÂMPĂRATE“

Daffin Oakleaf, agent de pe Bow Street, detestă Crăciunul. Colindele și veselia din perioada de dinaintea sărbătorii nu fac decât să-i aducă aminte de vremuri întunecate. Când un prieten apropiat îl vizitează ca să-i ceară ajutorul, Daffin se bucură să profite de această distragere a atenției. Când află că superba Lady Regina este în pericol, este bucuros să devină garda de corp a acestei femei cu adevărat captivante.

Regina are un scop: să petreacă o noapte de pasiune în brațele unui gentleman. Cum este considerată a fi trecut cu mult de vârsta măritișului, Regina a renunțat să-și mai facă iluzii cu privire la căsătorie. Asta nu înseamnă însă că vrea să-și refuze plăcerile de care au parte femeile măritate. Daffin i-a captat de mult timp atenția... și când o amenințare care îi pune viața în pericol îl aduce în preajma ei, momentul este cum nu se poate mai potrivit ca scânteia pasiunii dintre ei să se aprindă. Dar Daffin își dorește mai mult – să găsească drumul spre inima Reginei. Va reuși însă să treacă de nenumăratele piedici pe care societatea le pune în calea unei asemenea relații nepotrivite?

„Un roman amuzant, inteligent și cu totul satisfăcător.“
USA Today

Valerie Bowman a debutat în anul 2012, și de atunci romanele sale s-au bucurat de recenzii elogioase în *Publishers Weekly*, *Booklist* și *Kirkus Reviews*.

Alma®

eBook disponibil

VALERIE BOWMAN

O pasiune de-o noapte

Kiss Me at Christmas
Valerie Bowman
Copyright © 2018 June Third Enterprises, LLC.
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Publishing Group.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O pasiune de-o noapte
Valerie Bowman

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWMAN, VALERIE
O pasiune de-o noapte / Valerie Bowman
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4594-4

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VALERIE BOWMAN

O pasiune de-o noapte

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA®
2019

Pentru mătușa mea, Constance Gale Bowman, care este înțeleaptă, amuzantă și independentă.

Mătușa mea este ofițer naval pensionar, iubește softballul, pisicile și fructele de mare. Întotdeauna am iubit-o și am admirat-o. De asemenea, este singura persoană din lume care sună și vorbește ca răposatul meu tată, așa că este întotdeauna o plăcere să îi aud vocea.

Este o onoare să fiu botezată după ea...

Valerie Gale Bowman

Capitolul 1

Londra, decembrie 1818

Aniversarea de 30 de ani a lui Lady Regina Haversham avea să fie exact peste o lună, ceea ce nu îi dădea prea mult timp pentru a-și pierde virginitatea. Nu că dorea să o piardă. Dorea să știe unde se ducea și să aleagă cui să dea lucrul acela afurisit.

Caleașca ei se opri în fața sediului Agenților de pe Bow Street din centrul Londrei, iar ea trase adânc aer în piept, tremurând. Își înfundă mai adânc mâinile în manșonul alb de lână din poală și își dori ca inima ei care bubuia să își încetinească bătăile neliniștite. Sărbătoarea Crăciunului era perioada ei preferată din an. Era într-o dispoziție foarte bună, dar, în același timp, era la fel de emoționată ca o tânără care își face debutul și este pe cale să o vadă pe regină. Ieșirea aceasta anume avea toate șansele să se încheie cu un dezastru.

Aruncă o privire pe fereastră. Probabil că ar fi trebuit să fi închiriat o birjă. Ar fi fost mai puțin bătătoare la ochi decât trăsura splendidă a unchiului ei. Se adunaseră deja câțiva privitori care căscau gura la vehiculul negru lăcuit, cu blazonul ducelui de Colchester pe partea laterală. Își coborî privirea asupra hainelor ei. Fără îndoială, costumul era prea elegant pentru a mărșălui în birourile celei mai bune echipe de investigații din Londra, dar nu avea alte haine pe care să le poarte, iar acest mesaj era cel mai bine să fie livrat personal. Nu cunoștea adresa de acasă a lui Daffin Oakleaf și nu credea că un bilet în care să îi spună ce avea de gând ar fi fost potrivit. Nu. Indiferent de privirile holbate, trebuia să îl vadă în carne și oase.

Regina se hotărâse asupra cadoului perfect de ziua ei de naștere, pe care să și-l ofere chiar ea. Avea să petreacă noaptea cu un bărbat. Nu cu orice bărbat. Ci cu cel mai bun candidat. Unul care avea chipul și trupul unui zeu grec. În vârstă de 30 de ani. Înalt, bine făcut și chipeș. Cu păr blond și ochi verzi cu o sclipire jucăușă pe care ea o găsea irezistibilă. Îl întâlnise vara trecută la moșia unchiului ei. Familia

ei se adunase acolo cu ocazia nefericită a funeraliilor vărului ei, marchizul. John fusese ucis și, nepotrivit sau nu, bărbatul pe care Regina ajunsese să-l râvnească era agentul de pe Bow Street care ajutase la investigarea morții acestuia.

Nu îl mai văzuse pe Daffin de când acesta părăsise moșia în acea zi fierbinte de iulie, luând cu el doi ucigași în cătușe. De atunci, arareori trecea o zi în care Regina să nu se fi gândit la el. Citise despre el și în ziare. În ultima vreme, în *Times* apăruse o serie de articole care se concentraseră pe isprăvile lui. Prinsese criminal după criminal și, după spusele verișoarei ei Nicole, primise recompense substanțiale făcând asta. Acum, când perioada de doliu luase sfârșit, iar unchiul ei o obliga să se căsătorească, Regina se afla aici ca să îi ceară lui Daffin Oakleaf, legendarul investigator, să facă cu ea dragoste nebună, pasională.

Stomacul i se zvârcoli. Oare emoțiile puteau face pe cineva să se îmbolnăvească fizic? Bănui că da. Bănui că în cazul ei, da. Tresări. Nu se făcea să verse în fața omului. *Asta*, cu siguranță, nu l-ar fi atras.

Aruncă o privire către camerista ei, care ședea pe locul din față, cu spinarea dreaptă ca o prăjină. Dacă tânăra bine-crescută ar fi știut la ce se gândea Regina, fără îndoială că ar fi fost scandalizată. Exact din acest motiv, Regina spusese cât putuse de puține despre ieșirea lor de astăzi. Genevieve nu pusese multe întrebări. Slavă Cerului!

Vizitiul deschise ușa, și Regina trase din nou adânc aer în piept.

– Așteaptă aici, îi spuse lui Genevieve. Nu o să stau mult.

La urma urmelor, cât putea să dureze să faci o propunere indecentă?

Capitolul 2

Daffin Oakleaf se îndepărtă de biroul său și își frecă fața cu ambele mâini. Era obosit. Frânt. Ura sărbătoarea Crăciunului. În ultimele două săptămâni alergase întruna prin toată Londra după un hoț afurisit. Aproape că îl prinsese, sau cel puțin așa crezuse, când dintr-un indiciu pe care îl urmase se alesese praful. Se afla din nou la începutul investigației și era extrem de prost dispus.

Daffin își iubea munca. Era perfectă pentru el și îl făcuse un om bogat, dar astfel de zile erau al naibii de frustrante. Îi plăcea mult mai mult să prindă infractori și să îi arunce în temniță decât să se plimbe de colo-acolo în biroul său, fără nimic de făcut, în timp ce aceștia hoinăreau liberi.

Era obsedat de fiecare dintre cazurile lui, dar acesta îl ținuse treaz noaptea. Îi făcea sângele să clocotească. Un copil fusese rănit de afurisitul acela de hoț și, dacă era un lucru pe care Daffin nu îl putea tolera, acela era ca un bărbat în toată firea să fie violent cu un copil. Avea să dea de urma acestui monstru chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă.

Cele mai multe dintre investigațiile lui Daffin erau făcute cu promisiunea unei pungi substanțiale la sfârșit, dar pe aceasta o făcea gratuit. Întotdeauna lua un caz sau două pentru caritate în perioada Crăciunului. Măcar atât putea face. Unde mai pui că îl făcea să uite de sezonul acesta afurisit. Dacă se concentra asupra cazurilor sale, era mai ușor să ignore sărbătoarea. Mai ușor să uite.

Scoase un carnet din buzunarul interior al hainei și trecu în revistă cuvintele pe care le scrisese până acum despre caz. Poate că ratase ceva, vreun detaliu care l-ar fi dus în cele din urmă pe calea cea bună către Henry Vickery.

– Oakleaf! se auzi vocea lui Paul, secretarul, care stătea afară, în încăperea principală a biroului și primea întrebările din partea oamenilor care intrau din stradă.

– Sunt ocupat, strigă Daffin, neavând chef să fie întrerupt.

Probabil că era cineva care citise despre el în ziar și dorea să îl cunoască. În ultima vreme ziarele îl vânau. Mai ales unul dintre reporteri. Domnul H.J. Hancock.

Bărbatul părea obsedat de urmărirea cazurilor lui Daffin. Săptămână după săptămână, de luni bune acum, Daffin fusese menționat în articolele lui. Povestirile îl făceau să pară un afurisit de erou. Descriau felul în care el urmărise răufăcători în întunericul nopții, sărind peste ziduri, cățărându-se pe acoperișuri și încasând mai multe gloanțe. Nu ar fi răspuns niciodată întrebărilor afurisite ale reporterului dacă ar fi știut că acesta avea să scrie *astfel* de lucruri. Nu era scopul lui Daffin să fie erou. Nu fusese niciodată. Își făcea datoria de a băga după gratii scursurile societății. De a lua oamenii răi de pe străzi. De a le salva pe viitoarele lor victime.

Daffin acceptase întrebările lui Hancock crezând că lucrul acesta ar putea să îl ajute să obțină ponturi dacă publicul citea despre munca lui. În schimb, articolele îl făcuseră să pară ca un blestemat de cavaler în armură strălucitoare. Îl făcuseră să se simtă al dracului de stânjenit. Doamnele veniseră la sediu în încercarea de a-l zări; bărbații îi căutaseră compania ca să îi adreseze întrebări idioate. Daffin ajunsese iute la capătul răbdării în ceea ce privește astfel de lucruri. Munca lui de o viață nu era o ciudățenie, iar el nu era un animal într-o grădină zoologică.

– Cred că vei dori să te ocupi de *asta*, Oakleaf, veni răspunsul vesel al lui Paul din încăperea principală.

– Fir-ar să fie, mormăi Daffin printre dinți, închizând carnetul și vârându-l înapoi în buzunar.

Paul găsea mulțimea de doamne care venea să se gudure pe lângă Daffin nesfârșit de amuzantă. Fără îndoială că tânărul nu făcea decât să îl șicaneze din nou.

Daffin se ridică, își trecu mâna peste vesta roșie ca să o îndrepte și ieși cu pași mari pe ușa biroului său, pe coridorul scurt care dădea în încăperea principală. Avea să concedieze scurt și ferm pe oricine ar fi fost și să revină la notițele sale.

Păși în camera principală, o zonă cavernoasă care mirosea a un amestec de soluție de lustruit cu aromă de lămâie și ziare vechi, cu tavane înalte și bârne de lemn. Cercetă spațiul. Gol.

– Nu sunt amuzat, îi spuse el secretarului. Întrerupe-mă încă o dată și-o să-ți vin eu de hac.

Se răsuci pe călcâie ca să se întoarcă în biroului lui când o voce blândă de femeie îi atrase atenția.

– Daffin.

Îngheță.

Recunoscu vocea aceea.

Încet, se întoarse, cu inima bubuindu-i sub vestă.

Ea ieși din spatele unuia dintre stâlpii de lemn de lângă biroul lui Paul. Purta o pelerină îmblănită de catifea verde smarald cu blană albă la guler și la manșete, iar mâinile îi erau vârâte într-un manșon de blană albă. Părul îi era ascuns sub o pălărie de catifea verde care avea și ea marginea din blană albă, dar el știa că părul ei era strălucitor și avea culoarea cernelii negre. Ochii ei, care clipeau la el de sub marginea pălăriei scumpe, erau azurii. Un zâmbet care îi bântuise visele multe nopți se odihnea pe buzele ei rubinii.

Lady Regina Haversham. Nepoata puternicului duce de Colchester și verișoara bunului său prieten, Mark Grimaldi. O doamnă superbă și bogată din înalta societate. Una cu care flirtase scandalos când o întâlnise vara trecută în Surrey. Se simțiseră atrași unul față de celălalt și abia își putuseră lua ochii unul de la altul când împărțiseră același spațiu, lucru întru totul deplasat pentru că, la vremea respectivă, femeia își jelea vărul.

Lady Regina lucrase cu Daffin și Grimaldi, alături de soția lui Grimaldi, Nicole, pentru a-i descoperi pe criminali și a-i aduce în fața justiției. Apoi Daffin plecase. Plătit frumos de către duce pentru rezolvarea crimei unicului său fiu, Daffin se întorsese la viața lui din Londra, urmărind infractori, și o lăsase pe Lady Regina Haversham să sălășluiască în conacul ei de la țară, cu familia ei fericită și iubitoare, cu servitorii spilcuiți și grămezile de bani.

Poate că existase o conexiune imediată între ei, dar Lady Regina era strict interzisă. Nu numai că era mult deasupra lui în ceea ce privea statutul și educația, dar era și verișoara bunului său prieten. Daffin se îndoia foarte tare că Mark Grimaldi, noul marchiz de Coleford și ministru de interne, ar fi privit cu ochi buni curtarea verișoarei sale cu sânge albastru de către un agent de pe Bow Street. Poate că erau prieteni, dar prietenia lor nu compensa prăpastia insurmontabilă dintre rangurile lor sociale. Niciodată nu avea să se întâmple una ca asta.

Flirtul lui Daffin cu Lady Regina fusese nevinovat, oricum, și luase iute sfârșit. În lunile care trecuseră de atunci, încercase să nu se gândească la ea, chiar dacă fără succes. Acum iat-o, stând în birourile lui din Bow Street, ca și cum ar fi invocat-o din imaginația lui. Mirosea a mere. Nu avea să uite niciodată parfumul ei. Acesta pluti prin spațiu până la el, iar el își închise pentru o clipă ochii ca să-l inspire.

Lady Regina își drese glasul și aruncă jenată o privire spre Paul.

– Păi... domnule Oakleaf.

Paul se întoarse către Daffin cu sprâncenele ridicate.

Daffin aruncă o privire încruntată către băiat înainte de a-și întoarce atenția spre doamnă. Îi oferi o plecăciune protocolară.

– Cărui fapt datorez plăcerea aceasta, milady?

Regina privi repede de jur împrejurul încăperii. Își mușcă buza.

– Trebuie să... eu... am o propunere pentru dumneata.

Era imaginația lui sau vocea ei tremura?

Daffin se scărpină la ceafă. Avea o idee despre care ar fi fost „propunerea" ei. Ca și verișoara ei, Nicole, care lucrase cu el cu ani în urmă, poate că doamna își pusese în cap să devină următoarea femeie agent de pe Bow Street, chiar și neoficial. Nicole îi menționase o dată sau de două ori că Lady Regina își exprimase interesul față de munca aceasta.

Clătină din cap.

– Scuzele mele, milady, dar pentru moment nu angajăm.

Lady Regina își lăsă capul într-o parte. Strânse din buze.

– Îmi pare rău să aud asta, domnule Oakleaf, dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

El se încruntă.

– Nu?

– Nu.

Ea clătină din nou din cap, iar el fu captivat de sclipirea albastră din ochii ei. Ceva din felul în care ea îl privi îl făcu să se simtă... dorit... admirat. Își aminti de sentimentul acela de la Surrey, de parcă erau amândoi părtași la aceeași glumă.

– Atunci... de ce te afli aici? întrebă.

Îl surprinsese. Glasul îi sună mai tăios decât dorise.

– După cum am spus, am o propunere pentru dumneata, dar aș prefera să îți împărtășesc detaliile... în particular.

– În particular? repetă Daffin, scărpinându-și din nou ceafa.

Îl mânca pielea de ceva asemănător suspiciunii. Ceva legat de felul cum vorbea ea și de felul cum îl privea îi spunea că trebuia să se pună în gardă. Anii în care avusese de-a face cu criminali și mincinoși îl învățaseră să citească cu acuratețe mișcările și gesturile unei persoane, iar cele ale lui Lady Regina îi spuneau răspicat că trebuia să fie pregătit pentru belele. *Ce fel* de belele mai exact, rămânea de văzut.

Trase adânc aer în piept și hotărî să invite beleaua în biroul lui.

Capitolul 3

Regina privi expresia de pe chipul lui Daffin trecând de la o ușoară iritare la confuzie, apoi la suspiciune. Bărbatul nu avea absolut nici o idee despre ce avea ea de gând să spună. Bun. Exact așa cum își dorise. Cu cât știa mai puține, cu atât mai sinceră avea să fie reacția lui.

Arăta la fel de decadent de chipeș ca ultima oară când se întâlniseră. Umerii lui lați erau captivi într-o cămașă albă apretată sub vesta de un roșu-închis, părul blond îi era dat pe spate, ochii verzi îi scăpărau de inteligență. Exista întotdeauna un zâmbet ascuns pe buzele lui, dar impresia ei fusese că acel zâmbet omniprezent era o fațadă. Atitudinea lui nepăsătoare ascundea ceva întunecat. Un lucru pe care ea dorea să îl descopere.

– Da... în particular.

Aruncă o privire către tânărul din spatele biroului, care părea fascinat de discuția ei cu Daffin.

Ochii negri ai recepționerului se uitau cu repeziciune de la unul la altul, în timp ce urmărea fiecare vorbă. Un motiv în plus pentru care să discute singură cu Daffin.

– Sigur că da.

Daffin flutură mâna în direcția din care venise. Excelent! O invita în biroul lui. Spera că acesta avea o ușă. Una bună, mare și groasă.

Îl urmă de-a lungul unui coridor scurt înainte ca el să o conducă într-o încăpere care, într-adevăr, avea ușă. Intră și așteptă ca Daffin să intre și el, înainte de a închide ușa după ei. Aruncă o privire în jur. Biroul adăpostea un pupitru mare care ocupa mijlocul spațiului cu un fotoliu de piele neagră în față. Mirosea a el aici. Un amestec de săpun și de arome care o făcea să își dorească să își îngroape nasul în eșarfa de la gâtul lui. Pe peretele din spatele pupitrului se afla o hartă a Londrei și pe pupitru o cană plină cu ceea ce părea a fi cafea neagră, alături de un teanc ordonat de hârtii, o lupă și un... Sfinte Dumnezeule, acela era un pistol?

– Pot să îți iau haina? se oferi Daffin.

– Nu, nu stau mult. Regina aruncă o privire către ușă. Camerista mă așteaptă în trăsură.

– Ah, desigur. Ia loc, te rog. Așteptă ca ea să se așeze pe fotoliu înainte ca el să ocolească pupitrul cel mare și să își ocupe propriul fotoliu. Strecură pistolul de pe pupitru într-un sertar. Riscurile meseriei.

– Înțeleg, răspunse ea, încuviințând din cap.

Daffin îi scrută chipul.

– Ți-aș oferi ceva de băut, dar mă tem că nu am ceai.

– Dar coniac? răspunse ea, iar glasul îi tremură ușor din nou.

Ochii lui se lărgiră, ceea ce o făcu să zâmbească.

– *Dumneata* ai dori un coniac?

Ea își îndreptă spinarea și își drese glasul:

– Da, te rog.

Regina nu știa dacă îi plăcea coniacul, însă Nicole bea din când în când, iar Regina se hotărâse ca astăzi să fie îndrăzneață. Putea să fie îndrăzneața din toate punctele de vedere.

Daffin se ridică din nou și merse la dulapul din colț, unde turnă coniac în două pahare.

– Am sentimentul că s-ar putea să am și eu nevoie de unul, zise în timp ce se întoarse și îi înmână unul dintre pahare.

Ea își scoase una din mâinile înmănușate din manșonul de blană și luă paharul, cercetându-l cu luare-aminte.

El se duse să se așeze din nou în spatele pupitrului și bău o gură zdravănă din propriul pahar. Chipul lui ușor sever nu trăda nimic.

– Mă bucur să te văd, milady.

Ah, banalități. Lucru la care ea excela.

– Da, au trecut câteva luni. Și eu mă bucur să te văd. Și apoi: Te rog să îmi spui Regina, așa cum făceai în Surrey.

El rânji larg și încuviință din cap.

– Am auzit că sănătatea unchiului tău s-a îmbunătățit.

– Un pic, da. Suntem recunoscători pentru fiecare zi alături de el.

Unchiul Edward suferea de mulți ani de o boală de plămâni. Faptul că încă trăia era pur și simplu un miracol. Unul pentru care era foarte recunoscătoare, chiar dacă în momentul de față bătrânul îi făcea zilele negre. Ultimatumul ducelui fusese parte din motivul pentru care ea se afla astăzi aici.

– Ce mai face bunica ta? întrebă apoi Daffin.

Bunica Reginei, Lady Harriet, era o bătrână arțăgoasă, care spunea și făcea lucruri scandaloase, de obicei în timp ce își flutura în aer batista nelipsită. Aceasta știa că Reginei i se aprinseseră călcâiele după Daffin. Însă nu avea nici cea mai vagă idee până unde era dispusă să meargă nepoata ei ca să pună mâna pe el.

– Este foarte bine, mulțumesc.

De data asta, Regina își drese glasul:

– Am citit despre tine în ziar.

O expresie iritată trecu pe chipul lui Daffin. Mai luă o gură din băutură. Aparent, publicitatea nu îi făcea plăcere. Lucru interesant, dar nu surprinzător. Fără îndoială că oamenilor cu secrete le displăceau reporterii care își băgau nasul în treburile lor, iar Regina bănuia că Daffin avea o mulțime de secrete. De acea o fascina atât de mult. Nici faptul că arăta ridicol de bine nu strica.

– Spuneai că ai o propunere pentru mine, zise el în cele din urmă, aruncându-i o privire care dădea de înțeles că terminase cu conversația de complezență.

Hm. Astăzi nu părea să aibă chef de flirt. Nu era un semn bun pentru a-l face să accepte să se culce cu ea. Dar ea ajunsese până aici. Putea la fel de bine să îi dea înainte. Ca să prindă puteri, gustă din coniac, care îi arse gâtlejul și îi făcu ochii să se umezească. La dracu'! Ar fi trebuit să exerseze băutul de coniac mai înainte. Nicole făcea să pară simplu. Adevărul era că avea gust de otravă. Regina prefera mai degrabă vinul.

– Da, reuși să rostească, înecându-se.

– Și acea propunere este?

Daffin bătu darabana cu degetele pe suprafața pupitrului de lemn. Făcea tot posibilul să pară nepăsător, dar era curios. Ea își dădea seama. Excelent!

– Ziua mea de naștere este pe 13 ianuarie, anunță ea, cu stomacul zvârcolindu-i-se și cu paharul tremurându-i în mână.

Îl așeză pe pupitru ca să nu și-l verse în poală. Nu ar fi putut niciodată să îi explice lui Genevieve de ce pelerina îi mirosea de parcă ar fi făcut o baie în alcool.

– Astăzi este 13 decembrie.

– La mulți ani? se hazardă el, ridicând din sprâncene.

Regina închise imediat gura. Dumnezeule, se descurca foarte prost când trebuia să vorbească în prezența lui. Repetase scena

de nenumărate ori în dormitorul ei. O memorase, se jucase cu inflexiunea, cu tonul. Schimbase formularea de o sută de ori înainte de a se opri la discursul perfect. Dar faptul că îl vedea pe Daffin în carne și oase o distrăgea. Statura, umerii lui lați, părul blond și ochii verzi ageri, precum și apa lui de colonie, care umplea biroul cu mirosul ei curat de mirodenii și o făcea să se înfioare într-un mod plăcut – toate astea făcură să îi zboare din minte discursurile exersate. Încercă să își amintească următoarea replică. Ceva legat de un cadou pe care și-l dorea?

– Am hotărât ce mi-ar plăcea de ziua mea, anunță ea.

La naiba! Nu acesta era felul în care dorise să se exprime. O făcea să pară poruncitoare, probabil pe bună dreptate.

Sprâncenele lui Daffin rămaseră ridicate. O privi îndelung, cu capul aplecat într-o parte, cu un amestec de confuzie și îngrijorare pe chip, ca și cum ea era un prizonier scăpat de la azilul de nebuni și ar fi fost sarcina lui să o convingă să se întoarcă acolo fără să provoace o scenă.

– Dorești să ți-l cumpăr eu? întrebă el lent.

Ea râse pe jumătate, fornăi pe jumătate, și regretă numaidecât zgomotul. Ah, minunat! Se afla aici ca să îi ofere omului virginitatea ei și tocmai scosese cel mai neatrăgător sunet imaginabil. Treaba asta mergea prost. Ca să aibă vreo speranță să salveze această misiune, trebuia să treacă la subiect.

– Nu, eu, ă, adică... doresc ca *tu* să fii cadoul de ziua mea.

Daffin făcu ochii cât cepele.

– Poftim?

– Adică...

Se așeză pe marginea scaunului, transpirația picurându-i între sâni. Respirația îi deveni neregulată. Bătu cu vârful pantofului pe podeaua de lemn într-un ritm sacadat. Nervozitatea o făcu să rostească impulsiv:

– Pot să te plătesc, dacă dorești.

Daffin se încruntă.

– Să mă plătești? Pentru ce, mai exact?

Vai. Dumnezeule. Mare. Dăduse greș întru *totul*. Se gândi să sară pe fereastră, numai că, probabil, avea să sfârșească prin a-și scrânti glezna ori prin a-și murdări rochia. Și apoi, nu numai că asta ar fi fost o lașitate, dar cum avea să mai dea vreodată ochii cu omul dacă

li se întretăiau cărările? Și era probabil ca asta să se întâmple. Daffin era unul dintre prietenii lui Mark și ai lui Nicole.

– Scuzele mele.

Trase adânc aer în piept și se forță să o ia de la capăt. Înghiți cu greu.

– Permite-mi să îți explic.

Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său, privind-o cu o curiozitate fățișă.

Regina își apăsă palma înmănușată pe abdomen ca să își potolească nervii care îi alergau înnebuniți prin stomac.

– Pentru aniversarea mea de 30 de ani – de fapt, înaintea ei –, am decis că trebuie să... că doresc să... Se făcu roșie ca focul la față. Să scap de...

Îl privi cu ochii mari, neputând să forțeze vorba să iasă din gâtlejul ei uscat.

– De... o îndemnă el, privind-o în continuare cu ochii îngustați.

– Virginitate, izbucni ea.

Înhață paharul și dădu pe gât o cantitate indecentă din băutură, ceea ce nu reuși decât să o facă să aibă un acces de tuse.

Când, în cele din urmă, se opri din tușit și își întoarse privirea chinuită către el, pe fața lui Daffin era un amestec de surpriză și... interes? Acesta trase de eșarfa pe care o purta la gât, vârând un deget sub ea ca să o lărgească. Deschise gura să spună ceva. O închise, apoi o deschise din nou. În cele din urmă, de pe buzele lui perfecte ieșiră niște vorbe.

– Mă gândeam că la asta te referi, dar trebuia să mă asigur.

– Înțeleg, zise ea, încuviințând din cap.

Ah, de ce el nu îi dădea un indiciu despre ce simțea? Expresia lui redeveni impenetrabilă.

Daffin își înclină capul într-o parte și își trecu un deget peste marginea paharului său.

– Am auzit ce ai spus, dar mărturisesc că, spre rușinea mea, nu reușesc să înțeleg ce are asta de a face cu *mine*.

Apăsându-și două degete pe gât, Regina așeză paharul de coniac pe pupitru și îl privi în ochi. Simțea că inima ar putea să îi iasă prin gâtlej. Trebuia să îndrepte lucrurile.

– Când ne-am întâlnit vara trecută, am simțit că între noi e o legătură și cred că și tu ai avut același sentiment.

El își arcui o sprânceană.

– Aceasta, milady, este o afirmație periculoasă, iar eu am obiceiul de a nu comenta afirmațiile periculoase.

Regina închise ochii preț de o clipă. El *nu* făcea nimic să-i ușureze situația. Oftă ușor și își mușcă interiorul obrazului, adunându-și fiecare dram de curaj pe care îl avea. Încă de când iubitul ei văr John murise, făcuse o prioritate din a fi curajoasă. Cel puțin, asta încerca. Viața era scurtă și nu obțineai ce dorești fiind un șoarece timid.

– Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Oakleaf, ăăă, Daffin, dacă ai fi bărbatul care... hm... mi-ar lua virginitatea.

Gata. Acum, că vorbele îi ieșiseră din gură, nu fuseseră chiar așa de rele, nu-i așa? Doar că erau. Putea să își dea seama după expresia uimită care apăru iute pe fața lui frumoasă.

– Tu... poftim?

Fotoliul din spatele biroului scârțâi sub greutatea lui când Oakleaf se aplecă ușor înainte, holbându-se la ea de parcă ea își pierduse mințile. O auzise. Vedea asta în ochii lui.

Mai mult curaj. Își îndreptă spinarea și rezistă impulsului de a-și feri ochii de privirea lui pătrunzătoare.

– Sunt o fată bătrână, domnule Oakleaf.

Cât de ridicol era să îi spună „domnule Oakleaf" când tocmai îi ceruse să îi ia virginitatea?

– De ceva vreme, fără putință de tăgadă, sunt „fără șanse de măritiș", cum se spune, ceea ce nu mă deranjează. Însă, având în vedere evenimentele recente din familia mea, aș dori să îmi fac un amant câtă vreme mai am ocazia să decid eu însămi cui să mă dăruiesc.

– Dorești ca *eu* să fiu amantul tău? o întrebă.

– Da, exact.

Înghiți în sec, simțindu-se ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul parcului îmbrăcată doar în cămășuță, în timp ce o mulțime de oameni căscau gura la ea.

– De ce eu?

– Cum am spus, credeam că între noi s-a înfiripat ceva, asta pe lângă faptul că Mark și Nicole au o părere foarte bună despre tine.

Continuă să se uite cu ochi mijiți la ea.

– Ce vrei să spui prin „evenimente recente în familia ta"?

Ea tresări. Se temuse că avea să întrebe asta. Nu era sigură că trebuia să recunoască partea care urma, dar el avea să afle destul de curând. Anunțul avea să apară în ziare după Crăciun, iar Mark avea să îi menționeze asta, fără îndoială. Își îndreptă umerii și îl privi în ochi pe Daffin.

– În curând o să mă logodesc cu contele de Dryden.

– O să te logodești?

Își imagină doar sau pe chipul lui apăruse fugar o expresie dezamăgită?

– Cu Dryden?

– Îl cunoști? îl întrebă, cocoțându-se pe marginea fotoliului.

– Nu. Nu pot să spun că ne-am întâlnit, dar am auzit de el.

Ea oftă.

– Păi, unchiul meu este pe moarte și vrea să se asigure că sunt la casa mea înainte să plece. Bunica e în vârstă. El își face griji pentru mine. Înțeleg, dar...

– Dar propunerea ta mă face să cred că nu ești la fel de entuziasmată de oferta bunului conte ca unchiul tău.

Regina clătină nefericită din cap.

– Dryden mi-a cerut mâna cu mulți ani în urmă, încă de când mi-am făcut debutul în societate. L-am refuzat. Asta era pe când aveam o mulțime de oferte, iar unchiul Edward era convins că voi alege un alt bărbat. Zilele acestea însă, Dryden este singurul care m-a cerut în căsătorie.

– Înțeleg, răspunse Daffin. A rămas fixat pe tine toți anii aceștia, nu-i așa?

Regina nu se putu abține să nu își dea ochii peste cap, gest nedemn de o lady.

– Este mai degrabă fixat pe pământurile pe care le-ar dobândi ca parte a zestrei mele, se pare că nu este o persoană care să renunțe cu ușurință. L-am amânat ani de zile, dar unchiul Edward mi-a spus în cele din urmă să mă pregătesc să mă căsătoresc cu el.

– Ce părere au Mark și Nicole despre asta?

– Desigur, ei îmi doresc fericirea, dar înțeleg, de asemenea, și motivul pentru care unchiul Edward își face griji pentru mine. El aparține unei epoci diferite, una în care căsătoriile se încheiau bazându-se întru totul pe numele de familie și pe zestre.

– Iar tu nu ești de acord cu genul acesta de aranjament? întrebă Daffin.

– Există un motiv pentru care am rămas fată bătrână. Încă nu l-am găsit pe bărbatul cu care să doresc să mă mărit.

Privirile li se întâlniră și o scânteie de netăgăduit sări între ei, dar Regina își mută privirea. Discuția despre căsătorie era prea mult. Cum ajunseseră la asta? Ea venise să îi ofere virginitatea ei, nu să înșire motivele pentru care era fată bătrână.

Daffin își drese glasul:

– Pot să știu motivul pentru care ești interesată să, hm, îți pierzi virginitatea înaintea căsătoriei?

Fața Reginei se încinse. Se așteptase și la întrebarea aceasta, dar asta nu o făcea mai puțin incomodă.

– Nu doresc să mă căsătoresc cu Dryden și, cu siguranță, nu doresc să mă culc cu el. Dar unchiul Edward insistă. Dacă sunt obligată să mă căsătoresc cu contele, doresc ca măcar să îmi dau virginitatea bărbatului ales de *mine*. Îi aruncă o privire timidă. Iar bărbatul acela ești tu.

Daffin își frecă colțurile ochilor cu degetul mare și cel arătător. Oftă adânc. Avea umerii încordați. Ea observă, și acest lucru o făcu să devină mai agitată, o făcu să bată mai rapid cu piciorul în podea.

– Admit cu sinceritate că m-am simțit atras de tine când ne-am întâlnit în Surrey. Ești o femeie frumoasă și fermecătoare, nu încape nici o îndoială.

Regina înghiți în sec.

– De ce am impresia că următoarele cuvinte pe care ai de gând să le rostești sunt „cu toate astea"?

Daffin se aplecă în față și arcui o sprânceană.

– *Cu toate astea*, eu rezolv cazuri pentru recompense. Nu accept bani pentru a-mi satisface amantele.

Ea tresări. Partea despre bani nu fusese de bun-gust. Ar fi trebuit să se țină de planul inițial și să fi oferit asta doar ca pe un stimulent, dacă părea ezitant, dar nervii ei afurisiți o dăduseră peste cap și o spusese fără să gândească. Ar putea la fel de bine să fie sinceră cu el.

– Îmi pare rău. Am auzit că domnii plătesc uneori pentru servicii atunci când își pierd virginitatea; am presupus că obiceiul *ar putea* fi aplicat ambelor sexe în... circumstanțele corecte.

Tresări din nou. Nu. Cu siguranță asta nu era de ajutor.

El clătină din cap, dar un zâmbet slab încă i se juca pe buze. Lucrul acesta era încurajator. Poate că nu avea să o dea afară din biroul lui.

– Se pare vă m-ai confundat cu o prostituată, milady. *Ar trebui* să fiu supărat pe tine. Dar cum, în mod limpede, ești nepricepută la astfel de conversații, sunt dispus să îți ofer prezumția de nevinovăție.

Ah, Doamne! Îl insultase. Bineînțeles că îl insultase. Dar faptul că afirmase că avea să-i acorde prezumția de nevinovăție îi reaprinse speranța.

– Să mă ofer să te plătesc a fost o idee proastă, recunosc. Scuzele mele, dar cel puțin... te vei gândi la asta? Fără nici o plată, se grăbi să adauge.

– Nu.

Își strânse buzele.

Speranța suferi o moarte iute și umilitoare. Își ridică încet paharul de coniac la gură și îi goli conținutul dintr-o singură înghițitură uriașă și extrem de necesară. Cel puțin gâtlejul ei era amorțit. Abia dacă simți lichidul arzând-o în drum către stomacul ei.

– De ce?

Speră că glasul ei sunase calm și rezonabil, și nu irascibil.

Daffin își încrucișă brațele în fața lui, pe pupitru.

– Din două motive. Mai întâi, ești verișoara a doi prieteni buni de-ai mei, iar eu nu mă încurc *niciodată* cu doamne care au legătură cu prietenii mei. Este un mod sigur de a strica o prietenie.

– Dar Mark nu...

– În al doilea rând, mi-ai spus că ești pe cale să te logodești și, oricât de atrăgătoare ai fi, nu sunt atât de nemernic, încât să fiu de acord să pun coarne unui viitor mire, chiar dacă nu ești din cale-afară de dornică să te căsătorești cu el. Infidelitatea nu este stilul meu.

Regina clipi des.

– Dacă nu suntem căsătoriți, nu înseamnă că îi pun coarne.

Daffin își arcui o sprânceană.

– Oricum ar fi, am standardele mele.

Regina oftă și își mută privirea. Era un bărbat de onoare și nu avea să se culce cu ea. La naiba! Se temuse de asta. O refuzase cu două scuze absolut rezonabile, dar asta nu făcea situația să fie mai puțin jenantă. Îi venea să intre în podea de rușine. În schimb, se forță să îl privească în ochi și încuviință încet din cap. Își făcuse curajul de a-i face o propunere indecentă. Trebuia să rămână curajoasă

și după ce o refuzase. Așeză paharul gol de coniac pe pupitru. Ar fi putut să îl contrazică, dar asta nu ar fi făcut decât și mai dureroasă respingerea lui. Nu?

– Nu ai dori ca... măcar să te gândești la asta?

Foarte bine. Nu se putu împotrivi unei ultime încercări disperate.

El clătină încet din cap. Își mușcă buza de jos într-un fel care o făcu să dorească să își încrucișeze picioarele.

– Este tentant, dar am luat deja o hotărâre.

Se ridică și se duse la ușă, o deschise și, cu un gest larg cu brațul, îi făcu semn să iasă.

– O zi bună, Lady Regina! Crăciun fericit și la mulți ani! Îți doresc noroc în căsnicie.

El făcu o plecăciune scurtă, iar Regina abia reuși să își țină în frâu lacrimile. Apoi se ridică solemn, își strecură mâna înapoi în manșon și păși către ușa deschisă.

Când trecu pe lângă el, îi șopti încetișor:

– Nu te teme. Nu voi povesti nimănui despre asta. Reputația ta este în siguranță în ceea ce mă privește.

– Da, dar *ce* păcat!

Oftă înainte de a se ieși pe ușă.

Capitolul 4

Daffin închise ușa în urma lui Lady Regina, se întoarse la biroul său, își luă paharul de coniac și dădu peste cap restul băuturii dintr-o singură înghițitură. Mormăi și își trecu o mână prin păr. Al naibii să fie dacă *asta* nu era o premieră. Dintre toate propunerile nebunești și absurde. Crezuse că femeia dorea o slujbă. Se dovedise că dorise să îl angajeze pe el pentru una. Urma unui rânjet îi atinse buzele. Unul total indecent.

Nu putea să o condamne. Ea era o aristocrată. Cu relațiile și banii lor, cei din înalta societate credeau adesea că li se cuvenea totul și orice. Învățase bine acea lecție în copilărie, nu-i așa? Dintre toate situațiile pe care și le-ar fi putut imagina că avea să le genereze următoarea lui întâlnire cu Lady Regina Haversham, intrarea ei valsând în biroul lui pentru a-i cere să facă dragoste cu ea era ultimul... absolut *ultimul* lucru la care s-ar fi gândit.

O plăcea. Nu putea să nege asta. Când o cunoscuse în Surrey, îi dovedise că era practică și relaxată. Nu își dăduse aere, nici nu se purtase cu superioritate, spre deosebire de unele doamne răsfățate pentru care lucrase în diferite cazuri de-a lungul anilor. O doamnă din înalta societate îi provocase cea mai mare suferință din viață. Era mai înțelept din partea lui să fie circumspect în ceea ce le privea.

Dar Lady Regina fusese proaspătă și amuzantă și dornică să râdă de ea însăși. Nu îl privise de sus. De asemenea, le fusese de ajutor în investigație. Ea și Nicole fuseseră cele care rezolvaseră cu adevărat întreaga istorie. Când interogaseră ucigașul, ele recunoscuseră o debutantă părăsită, lucru despre care Daffin și Grimaldi nu știuseră nimic.

Indiferent de atracția lui incontestabilă față de ea, Daffin nu avea de gând să se culce cu Lady Regina Haversham. Din exact motivele pe care i le spusese și ei. Nu era nevoie să vorbească despre asta cu Grimaldi pentru a ști că prietenul său nu ar fi de acord, iar el aprecia prietenia cu Grim. Erau prieteni de mai mult de zece ani.

Ca ministru de interne de curând numit, prima pe ordinea de zi era înființarea unei forțe polițienești în Londra. Orașul avea cu disperare nevoie de asta. Daffin și Grimaldi se întâlneau săptămânal să discute planurile.

Daffin nu avea nici cea mai mică intenție de a deveni unul dintre ofițeri. Recompensele pe care le primea erau mult mai mari decât salariul cu care ar fi urmat să fie plătiți bărbații angajați ca ofițeri de poliție, dar recunoștea nevoia unei astfel de instituții, dat fiind că oamenii săraci puteau fi rareori apărați de lege din moment ce nu puteau să își plătească propriii investigatori. Grim era un bărbat cumsecade, care făcea o treabă bună. Daffin nu avea deloc intenția să pună în pericol prietenia lor din cauza unei aventuri murdare cu verișoara logodită a lui Grim, indiferent cât de frumoasă și de atrăgătoare era aceasta.

Cel de-al doilea motiv pentru care Daffin refuzase să se culce cu Regina era acela că, deși toată lumea știa că în înalta societate existau o mulțime de legături și de căsătorii bazate pe mulți factori, cu excepția dragostei, el fusese sincer când îi spusese că nu era stilul lui să înșele. Și apoi, nu părea deloc prudent să înceapă o aventură cu o femeie care avea să se mărite în curând. Dacă din actul dragostei lor rezulta un copil? Nu. Nu și-ar pune niciodată unul dintre copiii lui într-o astfel de situație, și nu era ca și cum el și Regina se puteau căsători. Erau din două sfere sociale diferite. Unchiul ei nu ar fi îngăduit niciodată una ca asta.

Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său și privi gânditor la paharul gol pe care ea îl lăsase pe marginea pupitrului lui. Mirosul de mere zăbovea încă în încăpere. El îi refuzase propunerea, și nu pentru că ideea de a se culca cu ea nu era tentantă. Fiindcă era. Chiar foarte tentantă. De fapt, în ultimele luni, petrecuse destul de multă vreme visând tocmai la un astfel de scenariu. În momentele lui de josnicie, poate că și-o imaginase întinsă sub el pe birou, dând la o parte hârtiile cu o mișcare a brațului lui, în timp ce îi ridica fustele și se elibera pe el însuși din pantaloni și se afunda înlăuntrul ei. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-și poată folosi cătușele. Să o facă să cerșească îndurare.

Asta era fantezia lui, dar înclinația lui pentru dominare în dormitor ar îngrozi, fără îndoială, o doamnă bine-crescută ca Regina. Probabil că ea ar dori ca lumânările să fie stinse, iar cearșafurile să o

acopere, ca orice virgină răsfățată. Nu că se culcase cu multe virgine răsfățate, dar își putea imagina că acestea ar fi mult mai puțin aventuroase când făceau dragoste. El era un bărbat care prețuia aventura. În pat și în afara lui.

O fi fost el plătit de aristocrați când venea vorba despre a le rezolva crimele, dar, la naiba, nu se culca cu femeile lor *pentru bani*. La ce naiba se gândise Regina când se oferise să îl plătească? Îl credea vreun taur comunal? Un bărbat fără moralitate? Unul care fie dădea de urma unui infractor, fie se culca cu o domnișoară din înalta societate dacă punga era destul de plină? Cel puțin păruse destul de rușinată când el îi atrăsese atenția că era o insultă.

Daffin avea să continue să lucreze pentru cei care își puteau permite să îl plătească. Numai că între timp nu avea de gând să accepte pe lângă asta o slujbă secundară de *cicisbeo*[1] pentru doamnele singuratice din lumea bună. Bine, Regina nu era încă măritată, așa că *cicisbeo* nu era cuvântul potrivit pentru oferta ei; *amant plătit* suna mai puțin romantic, dar nici asta nu avea să se întâmple.

Daffin își lăsă capul să îi cadă pe spătar, simțindu-se ciudat de epuizat. La naiba cu sărbătoarea Crăciunului! Vizita Reginei fusese o altă întâlnire frustrantă în timpul sezonului care îi plăcea cel mai puțin. Se ridică și merse la dulăpior ca să își toarne încă un deget de coniac. Era aproape sfârșitul zilei și, dacă exista vreodată un motiv pentru a bea, acesta era. Se sprijini de dulăpior și își încrucișă gleznele, rememorând iar și iar în minte ultimele 20 de minute.

Oare asta era la ce se putea aștepta după apariția articolelor din *Times*? Regina menționase că citise unele dintre ele. În mod clar, ceva din faima lui o făcuse să creadă că el ar fi fost dornic să facă mai mult decât să investigheze crime pentru bani. Regretă că vorbise vreodată cu reporterul acela afurisit.

Daffin se întoarse la locul său și își deschise din nou carnetul. Trebuia să facă tot ce îi stătea în putință să uite nefericita întâlnire cu Regina. „Nu ai dori ca măcar să te gândești la asta?" îl întrebase ea. Dacă nu era cu băgare de seamă, nu avea să facă nimic altceva decât asta. Trebuia să se întoarcă la cazul lui. Henry Vickery nu avea

[1] Curtezan al unei femei măritate, care o însoțea pretutindeni; cavaler care servea o doamnă (n.tr.)

de gând să se predea de bunăvoie și, pentru Dumnezeu, Daffin mai bine murea decât să îl lase pe hoț să scape după cât de tare îl bătuse pe băiatul acela.

Unde mai pui că Daffin trebuia să-și șteargă sărbătoarea Crăciunului – și propunerea Reginei – din minte.

Capitolul 5

În timp ce trăsura unchiului ei hurui înapoi spre Mayfair, Regina stătea tăcută pe locul din fața lui Genevieve. În mod evident, camerista era curioasă să știe ce treabă avusese stăpâna ei pe Bow Street, dar avu destulă minte încât să nu întrebe, iar Regina nu intenționa să mărturisească. Își deschise și închise săculețul de câteva ori, cu totul incapabilă să își amintească motivul pentru care deschisese afurisita asta de chestie de la bun început. O tulbura imaginea lui Daffin care o privise cu ochii aceia verzi fascinanți și îi spusese: „Este tentant, dar am luat deja o hotărâre".

Tentant. Tentant? Oare fusese el cu adevărat tentat ori o spusese doar ca să fie politicos? Politicos față de o femeie care tocmai îl insultase oferindu-i *bani* ca să se culce cu ea. Bani adevărați. Numerar. Monede. El avea dreptate. Ea îl tratase ca pe o prostituată. Tresări doar gândindu-se la asta. Făcuse o treabă de mântuială din toată chestia asta.

Nu îl învinovăți pe Daffin pentru faptul că o refuzase. Cum ar fi putut? Era o imbecilă. O idioată. Și orice alt cuvânt la care se putea gândi pentru a descrie absurditatea monumentală cu care ieșise astăzi în lume pentru a se face de râs în fața singurului bărbat pe care dorise cu disperare să îl impresioneze. Ba chiar să îl convingă să se culce cu ea. Nu numai că eșuase spectaculos să îl convingă de ceva, ci reușise să îl jignească și probabil să îl și mânie în același timp. Acum trebuia să găsească o modalitatea de a evita să se afle în prezența lui pentru tot restul vieții ei. Ceva ce, cu siguranță, avea să fie dificil, dată fiind prietenia lui Daffin cu Mark și Nicole, la care Regina se întâmpla să locuiască acum. Era oaspete în casa lor din Upper Brook Street.

Fusese nerăbdătoare să plece din conacul Colchester și din Surrey de îndată ce contele de Dryden, vecinul unchiului ei, începuse să-i viziteze mai des. Se dovedise apoi că Nicole era gravidă și trebuia să nască în primăvară. Sarcina venise la momentul perfect. Nicole

menționase într-una dintre scrisorile ei că i-ar plăcea foarte mult compania Reginei dacă aceasta era dispusă să plece de la țară. Regina îi răspunsese imediat oferindu-și serviciile ca însoțitoare pentru perioada cât Nicole era nevoită să stea închisă și făcuse planuri să plece la Londra cu o râvnă care o înspăimântase pe Genevieve, când fusese trezită dimineața ridicol de devreme ca să înceapă să facă bagajele.

Unchiul Edward îi îngăduise Reginei să meargă pentru că era vorba despre sarcina lui Nicole. Copilul pe care îl purta în pântece era, cu puțin noroc, moștenitorul ducatului și, dacă exista un lucru de care unchiului Edward îi păsa chiar mai mult decât să-i găsească Reginei un soț, acesta era să se asigure că moștenitorul ducatului avea să vină cu bine pe lume. Cu toate astea, unchiul îi spusese clar că, atâta timp cât avea să se afle în Londra, Regina trebuia să se obișnuiască cu ideea că avea să se mărite cu lordul Dryden. Când Nicole îi scrisese unchiului Edward să îi spună că ea și Mark erau de părere că Regina ar fi trebuit să poată să își aleagă singură soțul, ducele dăduse un ultimatum. În regulă. Să își găsească un soț potrivit în Londra în perioada Crăciunului sau să se întoarcă și să se logodească cu Dryden.

În timpul călătoriei cu trăsura la Londra, Regina întocmise o listă cu fiecare bărbat necăsătorit potrivit pe care îl cunoștea. Un bărbat potrivit, din punctul de vedere al unchiului ei, era unul cu titlu, cu cât mai în vârstă și mai respectat, cu atât mai bine. Unul câte unul, tăie toate numele de pe listă. Nici una dintre posibilități nu era prea atrăgătoare. În plus, nu avea nici cea mai mică idee dacă vreunul dintre ei o dorea măcar. Câțiva dintre foștii ei pretendenți se însuraseră. Puținii care rămăseseră nu erau nu nimic mai atractivi decât Dryden. Cel puțin, dacă se mărita cu Dryden, putea să locuiască aproape de bunica ei, la moșia de la țară.

Regina o convinsese pe bunica să stea de vorbă cu unchiul Edward despre asta, și Lady Harriet încercase cu siguranță, dar ducele era de neclintit în ceea ce privea dorința sa de a o vedea pe Regina la casa ei înainte să moară. Cu toții bănuiau că singurele lucruri care îl țineau în viață pe bătrân în momentul de față erau căsătoria Reginei și nașterea moștenitorului, iar Regina își iubea unchiul foarte mult, chiar dacă acesta putea fi de-a dreptul învechit când venea vorba despre lucruri ca aliațele matrimoniale.

– Am greșit în ceea ce te privește, spusese unchiul Edward cu lacrimi în ochii lui albaștri urduroși în dimineața în care Regina plecase

spre Londra. Nu ar fi trebuit niciodată să îngădui să treacă atâta fără să îți găsesc o partidă. Am de gând să îndrept lucrurile înainte să mă prăpădesc.

Regina încercase să îi explice că se împăcase cu gândul că era fată bătrână, dar unchiul Edward nu voia să audă așa ceva. Lordul Dryden era un om decent, dintr-o familie bună și, cel mai important, îi ceruse mâna. În cele din urmă, bunica ei se dovedi și ea de modă veche. Ținuse cont de dorințele unchiului Edward în calitate de cap al familiei și încercase să o înveselească pe Regina spunându-i cât de chipeș și de bogat era lordul Dryden.

Nu era nimic deosebit de *în neregulă* în ceea ce îl privea pe lordul Dryden. Bărbatul era arătos (nu ca Daffin Oakleaf, desigur, dar totuși), indecent de bogat și întotdeauna se purtase respectuos cu ea. Dar contele nu o iubea. O așteptase, dar nu din dragoste, ci din dorința de a obține pământul pe care unchiul ei îl promisese ca parte a zestrei. Pământul de lângă cel al familiei Dryden. Deși o căsătorie pentru pământ și bani nu era ciudată în lumea lor, ea tot nu se putea convinge să fie încântată de o viață alături de un bărbat care era mai interesat de teren decât de ochii ei. În timpul călătoriei spre Londra însă, încercase să se obișnuiască cu ideea. Poate că era egoistă, își spuse în sinea ei. Poate căsnicia cu Dryden nu avea să fie chiar așa de rea. Avea să poată în continuare să meargă la Londra, iar în Surrey aveau să fie aproape de bunica și de toți prietenii ei din oraș. Nu putea să facă măcar atâta lucru pentru bietul ei unchi, aflat pe patul de moarte? Omul care o primise când rămăsese orfană la vârsta de 12 ani? Omul care fusese întotdeauna bun cu ea? Nu își dorea ca el să se liniștească și să poată să se odihnească în pace?

Foarte bine. O să își anunțe logodna în *Times* curând după Bobotează. O să se mărite cu contele Dryden, cu toate că nu fusese în stare să nu se gândească la Daffin în toate aceste luni și, dacă era să își petreacă restul vieții căsătorită cu un bărbat pe care nu îl iubea, în pat cu un bărbat pe care nu îl dorea, mai întâi ar dori să își dăruiască virginitatea bărbatului ales de ea. Aceasta, hotărâse ea în călătoria lungă, rece și anevoioasă către Londra, avea să fie singura fărâmă de putere pe care avea să o aibă. Singura rămășiță de control pe care îl putea exercita.

Numai că Daffin Oakleaf o refuzase. Se încovoie, înfrântă.

Se apropiau de casa lui Mark când trăsura făcu un viraj brusc la stânga. Genevieve țipă. Amândouă femei se rostogoliră într-o parte, izbindu-se cu putere de peretele trăsurii. Trăsura se zgâlțâi și se îndreptă la loc, roțile lovind caldarâmul cu o hurducătură.

Respirând greu, Regina dădu la o parte perdeaua de la fereastră ca să vadă ce se întâmplase. O altă trăsură se îndepărta în goană, cu o viteză ametitoare. Inima îi bubui nebunește. Părinții ei fuseseră uciși într-un accident de trăsură. Era una dintre cele mai mari spaime ale ei.

– Ești bine? strigă către vizitiu, forțându-și respirația să revină la normal.

– Tocmai voiam să pun aceeași întrebare, milady, răspunse strigând vizitiul.

– Suntem bine, strigă ea. Chiar dacă puțin zdruncinate.

– Nu vă faceți grijă, milady. Aproape am ajuns.

De îndată ce trăsura trase în fața casei impunătoare a lui Mark, Regina și Genevieve coborâră cu ajutorul unui lacheu. Regina se duse către partea din față a trăsurii și se uită la vizitiu.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Trăsura aceea a apărut de nicăieri, milady, explică bărbatul. Aproape ne-a scos de pe drum.

– Exact ca săptămâna trecută, zise Regina, mușcându-și buza și privind îngândurată în pământ.

Mark își folosise trăsura astăzi, așa că Regina o împrumutase pe a unchiului ei pentru ieșirea nefericită din după-amiaza aceea. Săptămâna trecută, când ea și Nicole luaseră trăsura unchiului Edward ca să meargă la cumpărături, un incident similar avusese loc la întoarcere. Îl ignoraseră ca fiind un accident pe drumurile aglomerate ale Londrei. De altfel, cu toții fuseseră în alertă de când cu uciderea vărului John vara trecută. Regina se temuse că nu se vor mai simți niciodată în siguranță. Săptămâna trecută fusese una. Incidentul repetat de astăzi făcu să i se zburlească părul pe ceafă.

Ea și Genevieve urcară treptele de piatră până la ușa casei vărului ei și intrară în foaier. Genevieve dispăru iute, în vreme ce Regina îi dădu mantonul și pălăria majordomului și își scoase mănușile.

Servitorul o privi îngrijorat.

– Sunteți bine, milady?

– Nu. Adică da. Foarte.

Se străduí să rămână pe loc și îi îngădui lui Abbot să o ajute să își dea jos pelerina. Apoi îi întinse mănușile și se obligă să numere până la zece, oprindu-și goana inimii. Trebuia să o găsească pe Nicole.

– Unde e doamna? îl întrebă pe majordom.

– E în birou, cu Excelența Sa.

Fir-ar să fie! Regina sperase ca să o găsească singură pe Nicole ca să poată vorbi cu ea despre incidentul din trăsură și despre întâlnirea dezastruoasă cu Daffin. Mark avea tendința să fie din cale-afară de protector când venea vorba despre verișoara lui și despre soția lui însărcinată. Nu i-ar fi plăcut să audă că Regina aproape fusese răsturnată de pe drum de două ori până acum. Cât despre incidentul cu Daffin, ea nu îi spusese lui Nicole despre planurile ei de a face o vizită pe Bow Street și de a-i propune s-o scape de virginitate. Se temuse că Nicole ar fi convins-o să se răzgândească. După rezultatele dezastruoase de astăzi, nu putea să țină pentru ea. Umilința cerea să fie împărtășită.

Își îndreptă umerii și se îndreptă spre birou. Poate reușea să prindă privirea lui Nicole și să îi indice cumva că trebuia să discute cu ea fără să îl alerteze pe Mark. Ultimul lucru pe care îl dorea era să îi îngăduie lui Mark să afle că se făcuse de râs în ultimul hal. Rușinea cauzată de *asta* ar fi putut foarte bine să o trimită mai devreme în mormânt. Daffin promisese să nu pomenească nimănui despre asta. Nu avea nici un motiv să se îndoiască de el. Acesta se dovedise întotdeauna a fi un gentleman desăvârșit, ceea ce făcea ca propunerea ei rușinoasă să fie și mai umilitoare.

Când se apropie de ușa biroului vărului ei, voci ridicate plutiră pe coridor.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme, Nicole?

Tonul lui Mark era aspru și se simțea în el mânie combinată cu teamă.

– Nu am crezut că era ceva care să merite menționat, serios, răspunse vocea senină a lui Nicole.

– Doresc să mergi la moșia unchiului Edward în Surrey cât se poate de curând și să stai acolo până după Crăciun.

– Dar asta înseamnă să mă ascund, răspunse Nicole, cu glasul ferm și hotărât. Refuz să mă ascund.

Regina se încruntă. Despre ce vorbeau verii ei? Nedorind să tragă în continuare cu urechea, ciocăni fără întârziere în cadrul ușii deschise.

Mark ridică privirea. Avea o expresie încruntată pe chip, care se îmblânzi când o recunoscu pe Regina.

– Intră.

– Regina, iată-te, zise Nicole.

Frumoasa ei verișoară era lungită pe o canapea din piele neagră aflată lângă perete în vreme ce Mark stătea în spatele biroului său.

– Vrei, te rog, să-i spui soțului meu care mă adoră că vom fi absolut în regulă dacă rămânem în Londra până la Crăciun? Apropo, pari agitată.

Mark deschise gura, evident ca să riposteze, dar Regina îl opri.

– De ce să nu stăm în Londra? întrebă ea, ignorând dinadins remarca lui Nicole despre faptul că părea agitată. Credeam că treaba aceasta a fost deja hotărâtă.

Hotărâseră cu toții să rămână în Londra până la Crăciun. Mark începea să fie exagerat de îngrijorat din cauza pruncului? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu pomenise de asta mai înainte?

– Vrei, te rog, să îi spui soției mele, răspunse Mark, privind-o încă fix pe Nicole, cu brațele încrucișate la piept, că nu există nici o posibilitate de a-i îngădui să rămână în Londra dacă se află în pericol?

– Pericol?

Privirea din ochii măriți ai Reginei o întâlni pe cea a lui Nicole.

– La ce te referi?

Nicole își dădu ochii peste cap.

– Am făcut greșeala să-i spun lui Mark despre micul nostru accident cu trăsura, de săptămâna trecută.

– Da, iar eu sunt convins că s-ar putea să nu fi fost un accident, răspunse Mark.

Regina își mușcă buza. Nu avea încotro. Trebuia să îi spună lui Mark despre ceea ce tocmai i se întâmplase. Avea să fie furios dacă afla că îi ascunsese asta.

Regina se duse și se așeză pe marginea canapelei, cu șoldul aproape de abdomenul ușor rotunjit al lui Nicole. Regina inspiră adânc.

– Nu sunt întru totul convinsă că greșește. Adineauri, eu și Genevieve am avut un incident asemănător pe drumul spre casă.

– Ce-ai spus?

Mark ridică repede capul ca s-o confrunte.

Regina relată incidentul cât de succint și de simplu posibil.

– Vezi? răspunse Mark, tăind aerul cu brațul.

– Așteaptă o clipă. Deși este, cu siguranță, tulburător, se poate să nu fie mai mult decât o coincidență, dragul meu, răspunse Nicole.

– Este adevărat, adăugă Regina, încuviințând din cap, deși nu prea credea asta.

– Nu există a doua opțiune, continuă imperios Mark din spatele biroului său. Trebuie să plec din oraș cu afaceri până în ziua de Crăciun și nu am de gând să vă las pe amândouă aici, unde nu pot să vă apăr.

– Accidente de trăsură au loc tot timpul, răspunse Nicole.

– Nu cu tine în trăsură, spuse supărat Mark, încrucișându-și din nou brațele la piept.

Nicole îi aruncă o privire cu subînțeles Reginei. De când Nicole anunțase că e însărcinată, soțul ei devenise de zece ori mai grijuliu. Cele două femei glumiseră pe tema asta, dar Mark părea și mai serios în acea seara.

– Pericolul de a trăi cu un spion, zise oftând Nicole, ridicându-se greoi de pe canapea.

Regina o ajută.

– Sunt întotdeauna atât de grăbiți să sară la concluzii dubioase.

Îi făcu cu ochiul Reginei.

– Este nevoie să îți amintesc că și tu ești spioană? răspunse Mark.

Era un bărbat chipeș cu părul și ochii negri. Devenea și mai chipeș atunci când se uita cu admirație la soția lui roșcată, pe care era evident că o adora.

– Slavă Cerului că asta nu m-a făcut bănuitoare, spuse ea în glumă, îndreptându-se către ușă.

Regina își urmă prietena, recunoscătoare că Nicole părăsea încăperea fără nici o promisiune din partea Reginei.

Nicole flutură din mână spre soțul său.

– Merg sus să mă schimb pentru cină. Mai discutăm când o să fii rezonabil, dragul meu.

– Sunt rezonabil, mormăi Mark, cu glasul încă morocănos.

Când Regina o ajunse din urmă pe Nicole la ușă, îi șopti:

– Trebuie să îți vorbesc.

– Bănuiam eu. Vino sus cu mine, șopti la rândul ei Nicole, luând-o de braț.

– Poftim? strigă Mark după ele.

– Nimic, răspunse Nicole cu voce cântată. Doar am rugat-o pe Regina să mă însoțească sus în caz că un bandit sare din spatele casei scărilor și încearcă să mă acosteze.

Mark se încruntă.

– Nu este amuzant.

– Ah, trebuie să recunoști, e un pic amuzant, vere Mark, răspunse Regina, zâmbind și trăgând-o pe Nicole pe coridor.

De cum dispăru pericolul de a fi auzite, Nicole șopti:

– Destul cu vizitiii londonezi care nu știu să conducă o trăsură. Doresc să aud totul despre întâlnirea de astăzi cu Daffin.

Capitolul 6

Cele două doamne urcară treptele și merseră de-a lungul coridorului către dormitorul opulent, decorat în mov și argintiu, al lui Nicole, de lângă cel al soțului ei. Regina închise ușa în urma lor și se sprijini de ea. Nu putea să respire. Corsetul îi strângea pieptul, dându-i senzația că plămânii ei ar fi putut să sufere un colaps. Nu era de la efortul de a urca treptele. Nu, senzația aceasta nu fusese cauzată decât de jena amestecată cu o doză mare de rușine.

O privi cu atenție pe verișoara ei, așteptând în timp ce Nicole păși pe covor și luă loc pe bancheta de lângă fereastră. Verișoara ei știa că i se aprinseseră călcâiele după Daffin, dar cum de știa Nicole că se dusese să îl viziteze astăzi?

Nicole se descălță și își ridică picioarele pe perna de pe bancheta.

– Erai atât de roșie în obraji când ai intrat, așa că am bănuit că aveai nevoie să stăm de vorbă. Ești bine?

– Nu sunt sigură.

Chipul Reginei se aprinse din nou.

– M-am făcut de tot de râs.

– Vai, nu.

Nicole bătu ușor cu palma locul de lângă ea.

– Față de Daffin?

Încuviințând nefericită din cap, Regina se îndreptă spre bancheta și se așeză lângă verișoara ei.

– Da, dar de unde știai?

– Sunt spioană, draga mea.

Regina zâmbi auzind asta.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să îți spun înainte să merg, dar moțăiai și m-am gândit că poate ai fi încercat să mă convingi să nu fac asta.

– Să te conving să nu faci ce? Ochii lui Nicole se lărgiră. De ce?

– Din cauza a ceea ce i-am spus.

Nicole ridică dintr-o sprânceană.

– Ce i-ai spus?

Regina închise ochii și inspiră adânc. Cel mai bine era să termine iute cu asta. Avea să fie mai puțin îngrozitor dacă avea să o facă repede, ca atunci când tragi de un ac de păr încurcat în plete.

– I-am cerut să... să... îmi ia virginitatea.

Urmă un moment lung de tăcere. Regina își ținu ochii strâns închiși și încercă să facă bancheta să o înghită cu totul. Apoi, se auzi un foșnet de material când Nicole se mișcă lângă ea și își drese glasul.

– Vai de mine. Ah, păi, înțeleg. El ce a spus?

Regina deschise ochii.

– Nu înțelegi.

Gemu, holbându-se în partea cealaltă a încăperii, la vaza de argint plină cu trandafiri albi proaspeți de pe o masă de lângă ușă.

– Nu i-am cerut doar să îmi ia virginitatea. I-am cerut să facă dragoste cu mine și... i-am oferit bani.

Se lăsă deznădăjduită pe spătarul canapelei, îngropându-și chipul în mâini.

– Nu ai făcut asta! șopti Nicole.

Regina își dădu la o parte mâinile și o privi pe Nicole. Expresia verișoarei sale era îngrozită. Regina încuviință nefericită din cap.

– Ba da. Am făcut. Aș dori să pot îndrepta lucrurile, dar... nu pot. Vai, Nicole. Ce mă fac?

Cercetă trăsăturile lui Nicole în căutarea înțelepciunii și alinării de care avea nevoie.

Nicole o bătu ușurel pe umăr. Apoi inspiră adânc, se ridică și făcu câțiva pași până la șemineu. Își prinse mâinile la spate, așa cum făcea soțul ei când era adânc cufundat în gânduri.

– Bănuiesc că i-ai cerut să se culce cu tine din cauza calamității Dryden.

Nicole începuse să se refere la logodna iminentă a Reginei ca la „calamitatea Dryden". Avuseseră discuția aceasta de nenumărate ori de când Regina sosise la Londra. Nicole știa că Regina se străduia să se resemneze cu viitoarea ei căsătorie, dar Nicole, care se măritase din dragoste, credea în continuare că era cumplit de nedrept.

Regina încuviință din cap.

– Îmi pare rău, draga mea. Chiar îmi pare.

Regina își feri privirea, împotrivindu-se lacrimilor care amenințau să o podidească. Nu avea nici un rost să discute din nou despre asta.

Nicole dădu din cap și își schimbă tonul într-unul de autoritate calmă, ca un general strigând ordine pe câmpul de bătălie:

– Foarte bine. În regulă, atunci. Trebuie să privim asta în mod logic, ca pe o investigație. Începe prin a-mi spune cu exactitate care a fost reacția lui Daffin.

Regina își cercetă memoria. Fermitatea și logica lui Nicole o făcură deja să se simtă mai bine. Poate că împreună ar putea să găsească o modalitate ca greșeala ei cu Daffin să fie mai puțin îngrozitoare... dacă o studiau.

Trase adânc aer în piept.

– M-a refuzat și a mi-a spus răspicat că el nu este o prostituată.

Nicole se opri din mers și tresări.

– Vai de mine.

Regina își apăsă o mână transpirată pe fruntea care o durea.

– Da, exact. A fost îngrozitor. Nu voi mai fi niciodată în stare să dau din nou ochii cu el.

– I-ai cerut scuze?

Nicole își reluă mersul încoace și încolo.

– Da. Însă m-a refuzat în continuare. A mai spus și că, din respect față de tine și de Mark, nu va pomeni niciodată despre asta.

Nicole încuviință din cap.

– Lucrul acesta este onorabil din partea lui.

– Știu, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai prost, gemu Regina. În ciuda faptului că l-am insultat îngrozitor, el s-a purtat decent. Nu am avut de gând să îi ofer bani, numai că m-am fâstâcit. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul poartă cătușe și un baston. Nu m-am putut abține. Vorbele mi-au țâșnit din gură. Din nu știu ce motiv, m-a făcut să mă simt agitată.

– Pentru că ești atrasă de el, spuse Nicole cu un zâmbet viclean pe chip.

– Nu suntem școlărițe, răspunse Regina, cu nasul pe sus, după care lăsă un zâmbet șiret să îi joace pe buze. Dar da, mă atrage *până la disperare*. Ah, oare de ce în prezența lui devin atât de incoerentă?

– Nu părea să-ți fie greu să vorbești cu el în Surrey. Presupun că propunerea pe care i-ai făcut-o este cea care te-a făcut să te fâstâcești.

Regina își duse o mână la gât.

– Ai dreptate. Eram un pachet de nervi.

– Lucrurile au luat o turnură nefericită și, cu siguranță, pot înțelege de ce Daffin s-a simțit ofensat, dar, fără îndoială, poți să îndrepți lucrurile cumva.

Regina își încrucișă brațele la piept și oftă.

– Cum?

– Poate că poți să... o iei de la capăt?

Nicole flutură o mână în aer.

Regina trase în poală o pernă de mătase de culoarea lavandei și o strânse în brațe.

– Să o iau de la capăt? Cum așa? Sunt foarte sigură că aș prefera să mor să-l văd din nou.

Nicole pufni.

– Dacă eu și Mark am putut trece peste ceea ce ne-am spus în urmă cu zece ani și ne-am îndrăgostit din nou, și tu poți găsi o cale să o iei de la capăt cu Daffin.

Regina se crispă.

– Dar nu sunt sigură că doresc să o iau de la capăt cu Daffin. Deocamdată, cred că ar fi mai bine dacă nu aș mai vorbi cu el și nu l-aș mai vedea niciodată. Acesta mi se pare un plan bun. De la început, ideea de a-mi pierde virginitatea înainte de nuntă a fost proastă.

– În primul rând, nu sunt întru totul împăcată în ceea ce privește calamitatea Dryden. Îmi doresc să ai șansa să te căsătorești din dragoste. De aceea trebuie să rămânem în Londra cât se poate de mult și să nu îi îngăduim lui Mark să ne trimită la țară din cauza câtorva incidente stupide cu trăsura.

Nicole încuviință hotărâtă din cap.

– În al doilea rând, să te ascunzi de Daffin nu stă în firea cuiva din familia Colchester. Trebuie să fii curajoasă ca să obții ceea ce-ți dorești. Crede-mă, este o lecție pe care am învățat-o bine în ultimul an. Viața mea ar fi complet alta dacă nu aș fi fost curajoasă vara trecută, când Mark a ajuns la ușa mea în Franța și mi-a cerut să vin cu el acasă pentru a mă *preface* că sunt soția lui iubitoare.

– Și mă bucur foarte tare că a mers pentru voi, pentru că ador să vă am pe amândoi în viața mea. Cu toate astea, deocamdată îmi vine să mor de rușine, spuse Regina, încuviințând din cap. Cred că asta face cazul meu diferit de al tău.

Nicole se grăbi să se așeze din nou lângă ea. Își înfășură brațele în jurul umerilor Reginei și le strânse.

– Nu dorești să mori de rușine. Dorești să ai o aventură plăcută cu Daffin, preferabil implicând acele cătușe pe care le admiri atât de mult, iar eu nu te condamn.

Îi făcu cu ochiul Reginei.

Regina se înroși. Era adevărat. Fusese intrigată de cătușele lui încă din Surrey, iar Nicole știa asta.

– Recunosc că va trebui să te umilești un pic, continuă Nicole. Să te umilești și să îți ceri scuze, dar el nu poate să îți poarte pică pe vecie. De altfel, ar putea exista o parte în el care se simte flatată. Vreau să spun, după ce mai reflectează un pic.

Regina o privi cu neîncredere.

– Flatat pentru că a fost tratat ca o prostituată?

Nicole clătină din cap și strânse din nou umărul Reginei.

– Nu, nu pentru asta, ci pentru că o doamnă splendidă dorește să petreacă o noapte cu el.

Regina scoase un oftat, umflându-și obrajii cu aer și apoi suflându-l afară.

– De fapt, a zis că sunt frumoasă și atrăgătoare. Dar, chiar dacă ar *fi* în stare să mă ierte, cum aș avea vreodată ocazia să-i explic? Refuz să mă întorc în Bow Street. Sunt convinsă că m-ar alunga fără să mă vadă.

Nicole se trase deoparte și își înfipse pumnii în șolduri.

– De ce nu mi-ai spus că a zis că ești frumoasă și atrăgătoare? Aș zice că acesta este un început bun. Deși sunt de acord: întoarcerea în Bow Street nu e calea potrivită. Va trebui să ne gândim la altceva.

Își ținu buzele și își plecă ușor capul pe o parte, ca și cum ar fi căzut adânc pe gânduri.

Regina îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, cu dosul palmei.

– Și nu sunt de acord cu tine. Accidentele de trăsură m-au înspăimântat. Mai ales cel de-al doilea. Poate că ar trebui să-l ascultăm pe Mark.

Trecură câteva momente înainte ca pe frumosul chip al lui Nicole să apară un zâmbet. Bătu din palme și un licăr apăru în ochii ei verzi ca spuma mării.

– Incidentele cu trăsura, desigur. Ah, Regina. O să mă iubești. Tocmai am ticluit planul perfect.

Capitolul 7

Daffin se zgribuli împotriva frigului care îl lovi când dădu colțul într-o alee dintr-una din zonele cele mai rău famate ale Londrei. Seven Dials era plină de scursurile societății, de pierde-vară, de criminali, de năpăstuiți. Nu era ca și cum printre locuitorii cartierului nu puteau fi și cetățeni care respectau legea. Prietenii lui, gemenii Cavendish, crescuseră aici. Amândoi spioni, lucrau acum de partea bună a legii, dar vechile lor teritorii mișunau de genul de ticăloși care se încăpățânau să rămână de partea greșită a legii.

Daffin nu fusese crescut aici. Din contră, crescuse într-o parte a orașului care avea lustrul respectabilității și mirosul banilor. Numai că nu aparținuse niciodată acelui loc. Și nu avea să aparțină vreodată.

Vântul rece îi pătrundea sub eșarfa de la gât, așa că își trase pelerina mai bine în jurul umerilor. Un grup mic de ștrengari neîngrijiți cântau colinde de Crăciun la colțul străzii. Sărbătoarea Crăciunului trebuia să fie despre familie, dar Daffin nu avea familie. Nu mai avea.

Primise un pont că Henry Vickery locuia într-o casă din apropiere. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult astăzi lui Daffin decât să îl găsească pe nemernic și să îl târască afară în cătușe. Poate că așa ar fi scăpat de sentimentul sâcâitor de groază. S-ar fi putut preface că nu era Crăciunul. Ar fi putut să scape anul acesta de amintiri. Nu putea sta locului. Dacă stătea, se gândea la trecut.

Trase de marginea pălăriei în jos, peste sprânceană. Când venea vorba despre amintiri, mai era una nouă, pe care părea să nu o poată uita.

Trecuseră patru zile de când Regina intrase valsând în biroul lui cu propunerea ei șocantă. De atunci, nu fusese în stare să se abțină să se gândească la ea. La naiba! Oferta fusese absurdă. Așadar, de ce nu putea să o lase baltă? Pentru că era pentru prima dată

când i se întâmpla așa ceva? Asta continua să își spună. Chiar dacă nu credea.

A, mai primise propuneri din partea doamnelor, dar cele mai multe dintre acestea erau măritate și plictisite și căutau să le pună coarne soților lor banali cu un agent de pe Bow Street ca să se distreze. Regina era diferită. Cu siguranță, era prima doamnă care îi oferise *virginitatea* ei. De asemenea, putea să își asume meritul de a fi prima doamnă care se oferise să îl *plătească* pentru sex. Clătină din cap. Ce naibii fusese în capul ei?

Poate că era un pic mai în vârstă decât domnișoarele din înalta societate, dar era ridicol din partea ei să creadă că i-ar fi fost greu să își găsească un amant. Nu avea nevoie să plătească pe cineva pentru acest privilegiu, lucru care îl făcuse să se simtă stingherit. Ea spusese că fusese alegerea ei. Dar de ce? Era adevărat că flirtaseră în Surrey, dar de ce îl alesese *pe el?* Pentru că avea încredere în el? Pentru că era în relații prietenești cu verii ei?

Păruse jenată când părăsise în grabă biroul lui săptămâna trecută. Privind în urmă, poate că fusese prea aspru când o refuzase. Propunerea ei îl luase prin surprindere. Aflată complet în afara mediului ei, făcuse o treabă de mântuială, dar femeia trebuia să se păstreze pentru Dryden. Cel puțin, trebuia să se ofere unui tip cu același rang social. Fără îndoială, ar fi găsit pe cineva de rangul ei care să dorească să se culce cu ea.

Daffin fusese flatat și chiar ușor tentat, dar trebuia să înceteze să se mai gândească la oferta Reginei și să se concentreze asupra găsirii lui Henry Vickery, gunoiul care jefuise șase case din Mayfair și bătuse cu brutalitate un băiat care livra ziare și care fusese martor când acesta părăsea una dintre locuințe. Din cauza lui Vickery, copilul avea să șchiopăteze toată viața. Lui Daffin nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să îi întoarcă favoarea.

Se opri în fața adresei care îi fusese dată: Mercer, numărul 15. Trase adânc aer în piept, sângele îi gonea prin vene. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult la munca sa. Bătu cu pumnul în ușă, apoi așteptă câteva secunde, aplecându-se ca să audă mai bine. Agitație și blesteme. Dură aproape un minut până când ferestruica șubredă din ușă se deschise și doi ochi negri mici ca mărgelele îl priviră clipind.

– Cine-i acolo? întrebă o voce bărbătească morocănoasă.

– Cineva care îl caută pe Henry Vickery, răspunse sec Daffin. Este aici?

Ochii ca mărgelele clipiră din nou.

– Cine întreabă?

Daffin își puse pumnii în șolduri și privi încruntat. Nu avea timp pentru jocuri.

– De ce nu deschizi ușa ca să îți dau cartea mea de vizită? rosti el tărăgănat.

Ferestruica se închise brusc și ușa se deschise încet, scoțând la iveală că bărbatul cu ochii ca mărgelele era scund și cocoșat. Mai avea și niște haine murdare și rupte și niște încălțări suspecte. Mirosea ca un morman de gunoi, iar părul negru slinos se ridica în toate direcțiile pe capul neîngrijit.

Daffin făcu o plecăciune.

– Daffin Oakleaf, agent din Bow Street, la dispoziția dumitale. Ești Henry Vickery?

– Nu-s.

Individul se strâmbă, dezvelind niște dinți galbeni stricați.

Daffin îl cercetă cu atenție, îngustându-ți ochii. Anii de experiență cu mincinoșii îl învățaseră să-i dibuie numaidecât. Bărbatul spunea adevărul, cel puțin în ce privește faptul că nu era Vickery. Și apoi, pentru jafurile pe care le dăduse Vickery fusese nevoie de multă agerime fizică. Daffin se îndoia că bărbatul din fața lui era în stare să escaladeze ziduri și să alerge repede.

– Domnul Vickery se află aici? întrebă, trăgând de manșete.

– Nu.

Cuvântul ieși prea iute și pe un ton încordat. O minciună.

Daffin își dădu la o parte pelerina, își descheie paltonul și scoase o bancnotă de o liră dintr-un buzunar interior. Ținu bancnota între două degete.

– Dar acum? Ajută asta să îți reîmprospătezi memoria?

Ochii bărbatului se mișcară înainte și înapoi. În mod limpede oscila între dorința de a câștiga bancnota și ceea ce era, probabil, teama de Vickery. Dar Daffin îi cunoștea pe infractori. Lăcomia avea întotdeauna câștig de cauză la cei de teapa lor.

Bărbatul înhăță bancnota.

– Îi în odaia de sus. Prima ușă pe dreapta, la capătu' scărilor.

Daffin îl privi cruciș pe bărbat.

– Mai e cineva aici?

Bărbatul ridică din umeri.

– S-ar putea să aibă cu el o muieruşcă.

Daffin intră precaut în apartament, scoţându-şi pistolul din buzunarul hainei. Îşi ţinu spatele la perete în timp ce ochii i se acomodară cu întunericul din spaţiul înghesuit şi urât mirositor.

– În ce direcţie?

Bărbatul făcu semn cu capul către o uşă boltită şi se dădu la o parte, strângând la piept bancnota de o liră. Rămase lângă uşa de la intrare, fără îndoială pregătit să fugă dacă lucrurile nu aveau să se desfăşoare în favoarea lui Daffin.

Daffin trecu prin uşă şi localiză rapid scara îngustă. Păstrându-şi în continuare spatele la perete, urcă fără zgomot treptele, până când ajunse în faţa primei uşi. Dinăuntru se auzeau sforăituri puternice. Dacă era, într-adevăr, Vickery în încăpere, Daffin avea un avantaj. Zâmbi în sinea lui înainte de a inspira adânc. Apoi ridică piciorul încălţat cu cizmă şi lovi sălbatic uşa, deschizând-o.

Primul lucru care ajunse la urechile lui Daffin fu ţipătul unei femei. Bărbatul cu ochii ca mărgelele avusese dreptate. Vickery nu era singur în pat. Răufăcătorul se trezi surprins şi se repezi de pe marginea patului, dar pistolul lui Daffin era aţintit asupra bărbatului înainte ca acesta să apuce să întindă mâna spre propria armă, care se afla pe o masă de lângă uşă.

– Nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, spuse Daffin, armând pistolul şi ţintind între ochii hoţului.

Prostituata goală apucă cearşaful ca să se acopere. Ochii ei albaştri erau înnebuniţi de spaimă în timp ce se holba la Daffin şi la pistolul lui.

Vickery mârâi şi ridică lent ambele mâini, uitându-se cu ochii îngustaţi la Daffin.

– Oakleaf?

Zâmbetul lui Daffin se lărgi şi făcu o vagă plecăciune.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Am auzit că mă cauţi, bombăni Vickery.

– Acum s-a terminat, răspunse Daffin.

Permise privirii sale să cerceteze scurt prostituata. Părul ei blond murdar era dezordonat şi vânătăi îi colorau gâtul şi umerii. Avea în viaţa ei bărbaţi care o tratau prost. Cel mai probabil un peşte. Sau

pe Vickery. Lui Daffin îi displăcea profund să vadă femei la mila unor bărbați răi. I se puse un nod în gât.

Vârî mâna liberă în palton și scoase o guinee. O aruncă pe pat și îi făcu semn să o ia. Ignorând faptul că era despuiată, ea se întinse repede pe saltea și o luă. Probabil că moneda aceea era o avere pentru ea. Daffin își încleștă maxilarul.

– Folosește-o ca să scapi de oricine ți-a provocat vânătăile acelea. Dacă mergi la azilul de binefacere de pe Clancy Street, doamna Dillon de acolo are adesea slujbe pentru tinere dornice să lucreze din greu ca slujnice.

Prostituata încuviință din cap și urma unui zâmbet îi apăru pe buzele crăpate.

– Mulțam, conașule.

Întorcându-și din nou atenția asupra lui Vickery, Daffin se îndreptă alene către o pereche de nădragi murdari și mototoliți aruncați pe podea. O împinse cu piciorul către bărbat.

– Îmbracă-te, porunci, păstrându-și pistolul ațintit asupra lui Vickery în timp ce hoțul se dădu din pat și își puse în grabă pantalonii pe el.

Apoi Vickery își trase cămașa mizerabilă peste cap și își înfășură neglijent eșarfa murdară în jurul gâtului. Odată ce hoțul fu cât de cât decent, Daffin scoase cătușele din haină și le prinse în jurul încheieturilor lui Vickery. Făcu semn cu pistolul către ușă.

– Să mergem.

Vickery ieși din încăpere înaintea lui Daffin.

– Nu încerca nimic, Vickery. Ești cea mai rea speță de ticălos, un hoț care rănește copii. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să am o scuză să te trimit pe lumea cealaltă.

Spunând asta, amenințându-l din spate pe ticălos cu pistolul coborâră scările și trecură pe lângă bărbatul cu ochii ca mărgelele, care își ascunsese între timp bancnote de o liră undeva în hainele lui dubioase.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la trăsura lui Daffin, care îi aștepta, și porniră în direcția curții magistraților. Daffin se sprijini de perne, cu pistolul ațintit asupra lui Vickery, care îl privea în căutarea unui semn de slăbiciune. Chiar și în cătușe, mizerabilul ar fi putut încerca să îi apuce arma și să îl ucidă fără să clipească, așa că Daffin își ținu degetul pe trăgaci cu fermitate.

Îl avea pe bărbatul pe care îl căuta. Henry Vickery avea să își primească răsplata. Avea să meargă la închisoare pentru un timp foarte, foarte îndelungat. Daffin era mulțumit să încheie cazul înainte de sărbători. Dar ce avea să lucreze ca să nu se gândească la Crăciun?

Capitolul 8

– Nu, milord. Nu s-a întâmplat nimic. Am fost în totală siguranță astăzi când am ieșit la plimbare.

Regina intră în salon. Mark stătea lângă bufet, cu o băutură în mână. Nicole ședea pe canapea, privind interacțiunea dintre soțul ei și unul dintre rândași și dându-și ochii peste cap. Rândașul stătea lângă ușă, strângându-și în mâini pălăria și tremurând în cizme.

– Nu a încercat nimeni să vă scoată de pe drum? vru să știe Mark.

– Nu, răspunse rândașul.

– Dragul meu, ți-a spus tot, pentru numele lui Dumnezeu, zise Nicole. Nu s-a întâmplat nimic.

– În regulă. Asta este tot.

Mark îl expedie pe rândaș fluturând din mână și se întoarse la locul său. Expresia îi rămase furtunoasă.

Regina se duse până la Nicole și se așeză pe canapea.

– Ai ieșit astăzi?

Nicole inspiră adânc.

– Cât timp te-ai ocupat de corespondență în dormitorul tău, am decis să îi fac o vizită mamei.

– Nu ar fi trebuit să mergi singură, insistă Regina.

– Exact asta încercam și eu să îi spun, interveni Mark.

– Susanna era cu mine, spuse Nicole, referindu-se la camerista ei. Își coborî privirea asupra mâinilor sale. Am fost foarte bine.

Regina clătină din cap.

– Ah, Nicole, trebuie să promiți că data viitoare o să mă aștepți. M-am ocupat de corespondență doar pentru că trăgeai un pui de somn.

Nicole își dădu după ureche o șuviță din părul ei roșu.

– Știu, dar nu am putut să dorm și trebuia de mult să îi fac mamei o vizită. M-am gândit să termin odată cu asta și să te scutesc.

Regina nu zâmbi la gluma lui Nicole. Inima îi bubuia de teamă. Încă de la cel de-al doilea incident cu trăsura, după ce plecase din Bow Street săptămâna trecută, își făcea griji. Era foarte posibil ca familia ei să fie în pericol.

– Cred că ar trebui să îi spui lui Mark ce mi-ai spus aseară, o îndemnă Nicole.

Regina o privi clipind des.

– Poftim?

– Știi cum ai spus că ai simțit că erai... urmărită.

Regina înghiți în sec. Într-adevăr, aseară îi *menționase* despre asta lui Nicole. Nu dorise să își alarmeze verii, dar ea, Genevieve și un lacheu avuseseră de făcut ieri câteva comisioane și în tot timpul acesta ea se uitase peste umăr. Era convinsă că nu era decât imaginația ei foarte bogată, însă nu se putuse abține.

Mark își întoarse atenția asupra Reginei.

– Este adevărat?

Îi cercetă chipul, cu o expresie plină de îngrijorare.

– Sunt sigură că sunt doar nervii mei, răspunse Regina. După cele două incidente cu trăsura, nu pot să nu simt că...

– Te afli în pericol? zise Nicole.

Regina își drese glasul:

– Nu sunt în largul meu.

– De ce nu mi-ai spus, Regina? S-a întâmplat ceva ieri? întrebă Mark.

– Nu. Nimic. Călătoria spre casă cu trăsura a fost complet lipsită de evenimente.

Mark merse până la canapea și își înfruntă soția cu privirea. Chipul i se înmuie în timp ce se uita la ea. În ochii lui strălucea iubirea.

– Trebuie să plec în Northumbria peste două zile. Nu am de gând să vă las pe amândouă aici singure cu nesiguranța asta, iar tu nu poți veni cu mine. Călătoria ar fi prea grea pentru tine.

– Chiar crezi că cineva încearcă să facă rău uneia din noi? întrebă Regina, cu un nod în gât.

Mark clătină din cap.

– Nu știu. Merse către șemineu. Dar am început să le spunem oamenilor că Nicole e însărcinată. Este posibil să existe cineva care să dorească să-l elimine pe viitorul moștenitor al ducatului.

Nicole își așeză o mână protectoare peste abdomen.

– A doua oară nici măcar nu eram în trăsură cu Regina.

– Individul responsabil de asta poate că nu a știut lucrul acesta.

Nicole încuviință din cap.

– Bănuiesc că este adevărat. Sau... cineva îi vrea răul Reginei.

Strânse mâna Reginei cu ochii plini de îngrijorare.

– O altă posibilitate, fu de acord Mark. În orice caz. Intenționez să îmi anulez călătoria.

Ochii lui Nicole se lărgiră și se ridică brusc în capul oaselor.

– Nu! Nu îți poți anula călătoria. Visul tău a fost să devii ministru de interne și poziția aceasta implică multe călătorii. Nu voi permite să îți anulezi planurile de parcă nu aș fi în stare să-mi port de grijă. Nici Regina nu va permite asta.

Mark își arcui o sprânceană.

– Cred că ești pe deplin în stare să-ți porți de grijă, draga mea, dar trebuie să îți amintesc că nu ești tocmai în apele tale zilele acestea?

Nicole afișă un zâmbet.

– Asta este o aluzie la faptul că în ultima vreme mai trag câte un pui de somn?

La rândul lui, Mark zâmbi larg.

– Sunt de acord, zise Regina încuviințând ferm din cap. Nu doresc să îți schimbi programul din cauza asta. S-ar putea să nu fie nimic.

Mark își lăsă paharul pe masă și veni să se așeze în genunchi în fața lui Nicole. Îi luă mâinile.

– Aș muri dacă ți s-ar întâmpla ceva, draga mea. Nici un post nu e mai important pentru mine decât sănătatea și siguranța ta.

Se întoarse către Regina și o bătu ușurel pe mână.

– Și refuz să permit ca o verișoară de-a mea să fie rănită. Nu cât timp se află în casa mea.

Un zâmbet drăgăstos transformă chipul frumos al lui Nicole când trasă linia sprâncenei întunecate a soțului său cu vârful degetului.

– Sigur că nu, dragul meu, dar nu ești singura persoană care ne poate proteja. Dacă am rămâne aici cu cineva care să se ocupe cum se cuvine de siguranța noastră?

Mark se încruntă.

– Ce vrei să spui? Nu am de gând să las vizitiul și rândașul să se ocupe de siguranța voastră. Idioții ăia doi ar fi putut să vă omoare dacă lucrurile ar fi mers altfel.

Nicole își încrucișă brațele la piept.

– Vizitiul și rândașul nu sunt antrenați pentru astfel de lucruri, dar dacă am angaja pe cineva care este?

Mark se încruntă și mai tare.

– Pe cine?

Nicole aruncă o privire vicleană spre Regina.

– Dacă l-am angaja pe Daffin Oakleaf să fie garda noastră personală?

Capitolul 9

Regina crezu că o să vomite. Nicole îi spusese că ticluise un plan, dar ea nu se așteptase la *asta*. Daffin, aici? Sfinte Dumnezeule, putea oare să dea ochii cu el? Dacă el accepta, ea avea să fie extrem de tentată să o șteargă acasă la unchiul ei, în Surrey, cu sau fără Dryden, dar asta nu avea să o protejeze pentru prea mult timp. Unde mai pui că ar fi fost o lașitate din partea ei. Iar Nicole avea nevoie de ea.

– Daffin? Chipul lui Mark se înmuie treptat. Hm. Nu m-am gândit la asta.

Nicole își împreună mâinile în poală.

– Mi se pare că îmi amintesc că a spus că nu are familie. Nu face prea multe de sărbători. Ar putea sta cu noi aici, în casă, și apoi să ne însoțească în Surrey înainte de Crăciun, unde vei veni și tu.

Mark își mângâie bărbia.

– Cred că este o idee lăudabilă. Mi-aș încredința propria viață în mâinile lui Oakleaf.

– Și viața pruncului tău nenăscut? îl provocă Nicole.

– Într-adevăr, spuse solemn Mark, privind în ochii soției sale.

– Hm, nu sunt sigură că este o idee bună, interveni Regina, cocoțată pe brațul canapelei.

I se simțea nefericirea în voce.

Nicole o lovi ușor cu piciorul înainte ca Mark să se întoarcă spre ea.

– Poftim? De ce?

Regina refuză să se uite la Nicole. Își drese glasul:

– Vreau doar să spun că... domnul Oakleaf este un bărbat ocupat. Crezi că va avea timp să se oprească din vânătoarea de criminali și alții asemenea ca să facă pe garda personală?

– Nu strică să-l *întrebăm*, spuse Nicole, înghiontind-o din nou cu piciorul pe Regina.

– Regina are dreptate.

Mark se întoarse din nou către Nicole.

– S-ar putea ca Daffin să nu fie disponibil.

– Dar dacă îi spui că este o favoare special pentru tine... insistă Nicole.

– Ai dreptate, zise Mark. Nu strică să-l întreb. O să-i fac o vizită mâine-dimineață, la prima oră.

Se ridică și se îndreptă către ușă.

– Vere Mark! strigă Regina chiar înainte ca acesta să părăsească încăperea.

El se opri și se întoarse spre ea.

– Da?

– O să te asiguri că o să-i spui domnului Oakleaf că înțelegem perfect dacă nu ne poate ajuta?

Nicole o lovi cu piciorul mai tare de data aceasta, iar Regina își înăbuși scâncetul.

Mark se încruntă.

– Din contră, intenționez să fac tot ce îmi stă în putință pentru a-l convinge să accepte.

De îndată ce Mark părăsi încăperea, Nicole o lovi din nou cu piciorul pe Regina.

Regina sări de pe locul ei și se aplecă ca să își frece glezna dureroasă.

– Încetează să mă mai lovești cu piciorul.

– Trebuia să te lovesc, ripostă Nicole. Strici planul.

Regina se întoarse cu fața către ea.

– Ce plan?

Nicole își dădu ochii peste cap.

– Planul în care vă aduc pe tine și pe Daffin sub același acoperiș, dându-ți astfel suficient timp pentru a-ți explica greșeala pe care ai făcut-o în biroul de pe Bow Street și pentru a-l fermeca din nou.

Regina căscă gura.

– În primul rând, nu sunt sigură că a rămas destul farmec în mine pentru a trece peste ceea ce i-am spus în Bow Street și, în al doilea rând, nu ar trebui să ne facem griji pentru dezastrul idiot cu Daffin când una din noi este ținta unui nebun.

Nicole își încrucișă brațele la piept.

– În primul rând, nu există decât o singură cale de a afla cât farmec ți-a mai rămas. Farmecul nu este deloc infinit. Și în al doilea rând, *dacă* există un nebun pe urmele noastre – și încă am îndoielile mele –, vom fi perfect în siguranță cu Daffin aici.

Regina clătină din cap.

– Chiar crezi că Daffin va fi de acord să vină și să vegheze asupra noastră?

Se rugă ca răspunsul să fie nu.

– Dacă Mark îl roagă, da, zise Nicole aprobând cu fermitate din cap. Și apoi, Daffin lucrează pentru recompense. Mark știe cât să îi ofere pentru a-i răsplăti efortul.

– Nu i-am spus lui Daffin că locuiesc cu voi, spuse Regina. Nu a venit vorba.

– Sunt sigură că Mark îl va informa.

Regina se plimbă de colo-colo pe covorul din fața șemineului.

– Dacă nu este absolut sigur că cineva ne vrea răul, nu este nedrept să îi ocupăm timpul când ar putea să prindă răufăcători adevărați?

– Nu știm *cu siguranță* dacă cineva *nu este* pe urmele noastre, răspunse Nicole. Și apoi, cred că lui Daffin îi va face plăcere. Va fi alături de o familie în perioada Crăciunului.

Regina se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Am lucrat îndeaproape cu Daffin și se întâmplă să știu că nu îi place Crăciunul.

Regina nu se putu abține să nu caște gura de uimire.

– Nu îi place Crăciunul? Vai, nu am auzit niciodată un astfel de lucru! De ce i-ar displăcea cuiva Crăciunul? Este o perioadă plină de râsete, familie, mâncare, veselie.

Nicole lăsă să îi scape un oftat.

– Da, dar Daffin nu are familie.

Regina se întristă pe neașteptate.

– Îmi pare rău să aud asta.

Nicole oftă din nou.

– În fiecare decembrie muncește până nu mai poate, ca să nu se gândească la asta. Anul acesta, nu facem decât să îi dăm un lucru asupra căruia să se concentreze și, în plus, se va bucura de compania noastră în perioada sărbătorilor. Asta, dacă acceptă. Îmi displace profund să mă gândesc că va fi singur-singurel.

– E îngrozitor de trist.

Mintea Reginei lucra intens. Ce se petrecuse cu familia lui Daffin?

– Bănuiesc că, atunci când privești lucrurile astfel, faptul că îl angajăm pentru a veghea asupra noastră nu este un lucru chiar așa de rău, chiar dacă se dovedește în final că eram în perfectă siguranță.

– Exact, răspunse Nicole. Și apoi, va fi plătit. Este un plan absolut minunat, pentru toată lumea. Se va întoarce la cazurile lui adevărate odată cu Boboteaza.

– Dacă acceptă, îi reaminti Regina. M-am purtat prostește cu el. Poate că ar trebui să mă întorc în Surrey și să îl las să te păzească doar pe tine aici, în Londra.

Nicole se schimbă la față.

– Nici vorbă. Asta ar strica tot planul. Și apoi, dacă te întorci în Surrey, vei fi nevoită să-l vezi pe Dryden. Ca să nu mai pomenesc de faptul că Daffin trebuie să te păzească și pe tine.

– Da, m-am gândit la calamitatea Dryden. Ar putea fi singurul motiv pentru care mă aflu încă aici.

Buzele Reginei zvâcniră.

– Prostii, răspunse Nicole. De altfel, trebuie să ne întâlnim cu toții în Surrey în Ajunul Crăciunului. Te-am ajunge din urmă.

Regina ridică din umeri.

– Știu, dar, cel puțin, ar exista o amânare.

Îi zâmbi larg lui Nicole.

– Vorbești ca o lașă și nu ești deloc lașă, Regina. Trebuie să înfrunți asta cu capul sus. Cere-i din nou scuze lui Daffin și întreabă-l dacă ați putea să o luați de la capăt.

Regina își mușcă buza.

– Nu știu dacă pot.

– Sigur că poți. Unde este spiritul acela al familiei Colchester? Cel puțin promite-mi că, dacă Daffin este de acord să vină, nu o să dai bir cu fugiții, ca un hoț în mijlocul nopții.

– Nu. Nu.

Regina flutură ambele mâini în aer.

– Aveam de gând să plec pe timp de zi.

Nicole pufni.

– Știi la ce mă refer.

– În regulă.

Regina își lăsă capul să cadă și scoase un suspin înfrânt.

– *Dacă* Daffin va fi de acord, voi rămâne.

Capitolul 10

Paul, secretarul, se sprijini cu un umăr de cadrul din lemn al ușii care ducea în biroul lui Daffin.

– Ghicește cine se află aici ca să te vadă, de data asta.

La naiba! Nu o altă doamnă care căuta faima. Daffin nu mai putea să suporte. Se opri. Așteaptă. Nu era Regina, nu? Venise să își ceară scuze sau să îi facă o altă propunere indecentă? Sincer, nici una din variante nu l-ar fi surprins. Femeia era imprevizibilă.

– Cine? întrebă el tărăgănat, temându-se însă de răspuns, dar dacă era să fie sincer cu el însuși, ar fi admis că dorea să fie ea.

– Marchizul de Coleford.

Daffin expiră lung.

– Ah, spune-i lui Grim să intre.

Probabil că aceasta avea să fie doar o altă discuție legată de forțele polițienești din Londra, dar, cu toate astea, stomacul lui Daffin se strânse într-un nod. Oare Regina îi pomenise vărului ei de întâlnirea pe care o avusese cu el? Desigur, Daffin nu avea deloc de gând să aducă vorba despre asta, însă, dacă Grim avea să o facă, era nevoit să discute. Al naibii de stânjenitoare treabă!

Câteva momente mai târziu, Grimaldi păși agale în biroul lui. Indiferent unde se afla, fostul general părea întotdeauna să studieze un câmp de luptă. Ochilor lui ageri nu le scăpa nimic. Impunea respect.

Daffin se ridică și scutură mâna marchizului înainte de a-și relua locul. Cercetă chipul lui Grimaldi. Acesta avea o expresie dură.

– Mă bucur să te văd, Grim, spuse Daffin.

Bărbatul de Piatră. Erau zile când porecla avea sens. Însă de când el și Nicole erau din nou împreună, zilele acelea erau din ce în ce mai rare.

– Asemenea.

Grimaldi se lăsă în fotoliul din fața biroului lui Daffin.

– Dar astăzi nu mă aflu aici pentru a discuta despre forțele polițienești.

Daffin se foi în fotoliul lui. La naiba! La naiba! La naiba!

– Nu?

– Nu. Mă aflu aici pentru a discuta o problemă personală. Una care are de a face cu familia mea.

Daffin se frecă la ceafă cu o mână. Nu avea să fie ușor.

– Uite ce este, Grim, i-am spus...

– S-ar putea ca Nicole să fie în pericol.

– Poftim? întrebară amândoi în același timp.

Daffin se aplecă în față și scrută chipul prietenului său.

– Ce dracului spui? Cine o amenință pe Nic?

– Nu știu. Dar al naibii să fiu dacă nu am de gând să aflu. Necazul este că am programat să plec din oraș mâine pentru o vizită de afaceri în Northumbria. Am nevoie de cineva care să vegheze asupra ei. Cineva în care să am încredere. Am nevoie de tine, Oakleaf.

Fața trasă a prietenului său îi spuse lui Daffin că Grim era serios.

– Ce s-a întâmplat?

Daffin ascultă în timp ce marchizul îi povesti despre cele două aproape accidente și despre sentimentul Reginei că era urmărită. Când Grim încheie, Daffin se lăsă pe spate în fotoliul său și își trecu o mână prin păr.

– Verișoara ta, Regina, locuiește cu voi?

– Da, este însoțitoarea lui Nicole pe perioada sarcinii. Este foarte posibil ca ea să fie ținta celui vinovat.

Daffin clătină din cap.

– Cine ar dori să o rănească pe vreuna din ele? Și de ce?

Grimaldi își frecă bărbia.

– Nu știu, dar vreau să îl găsesc pe nemernic și să îl sfâșii bucată cu bucată.

– Și eu la fel, spuse Daffin.

Nicole era vechea lui prietenă și fostă colegă. Nu suporta gândul că cineva putea să îi facă rău, mai ales acum, când era însărcinată și vulnerabilă. În ceea ce o privește pe Regina, ei bine, nu știa ce simțea pentru ea, dar era al naibii de sigur că nu dorea să pățească ceva.

– M-am gândit că vei simți la fel, zise Grim. Nicole are încredere în tine. Ea, personal, a întrebat de tine.

– Chiar așa?

Grim încuviință din cap.

Daffin nu putea să nu se întrebe dacă Regina nu îi povestise lui Nicole despre vizita ei și despre propunerea pe care i-o făcuse. Și asta ar fi putut fi stânjenitor.

– Și Lady Regina? Este de acord?

Grim clipi des.

– Nu văd de ce nu ar fi.

Daffin își primise răspunsul. Dacă Regina îi spusese lui Nicole, Nicole nu îl informase și pe soțul ei.

– Nicole crede că ai putea fi liber de Crăciun, continuă Grimaldi.

Daffin se foi din nou. Genul acesta de discuție îl făcea să nu se simtă în largul lui.

– De fapt, chiar sunt. Tocmai am încheiat cazul care mă chinuia de săptămâni întregi.

– Nu ai planuri să petreci cu cineva perioada Crăciunului?

– Nu, răspunse Daffin, pe ton retezat.

– Excelent. Nu am menționat faptul că te voi plăti dublu față de onorariul tău obișnuit ca să ai grijă de ele.

Daffin ridică o palmă.

– Onorariul obișnuit este suficient. Aș fi făcut-o și gratis dacă mi-ai fi cerut-o.

– Onorariul tău obișnuit și încă jumătate, și nu vom mai pomeni despre asta niciodată, insistă Grimaldi. Trebuie să vii în seara asta ca să fii acolo când voi pleca, mâine-dimineață. Mă aștept să aplici măsuri de securitate în oraș, să le însoțești oriunde vor merge. Nicole este de neclintit în ceea ce privește faptul că nu dorește să fie prizonieră în propria casă.

Daffin zâmbi forțat.

– Asta este Nic.

– Săptămâna viitoare, o să le însoțești pe doamne în Surrey, unde voi veni și eu de Crăciun. Vei petrece sărbătorile cu noi.

Daffin încuviință din cap.

– Promit că le voi proteja. Dacă nemernicul încearcă din nou ceva, orice, îl voi doborî.

– Nu mi-ar plăcea nimic mai mult, răspunse Grimaldi, ridicându-se în picioare.

Daffin se ridică și el și cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Atunci, așa rămâne.

– Ne vedem diseară.

Grimaldi se îndreptă spre ușă.

– Încă ceva. Mi se pare că îmi amintesc că vara trecută, în Surrey, tu și Regina ați flirtat. Poate că este de la sine înțeles, dar mă aștept ca, atâta vreme cât te afli sub acoperișul meu, atitudinea ta să rămână în întregime profesională.

Capitolul 11

Regina se plimba de colo-colo în fața ferestrelor de la dormitorul ei. Daffin Oakleaf venea să locuiască aici. În seara aceea. Și avea să stea cu ele în perioada Crăciunului. Avea să le însoțească în Surrey. Avea să se afle în preajma lui cea mai mare parte a următoarelor două săptămâni. Ar fi fost un vis devenit realitate dacă nu era un coșmar absolut.

Îi promisese lui Nicole că nu avea să fugă, dar, deocamdată, singurul gând din mintea ei era să își ia lucrurile, să le zvârle în cufărul ei și să sară într-o diligență de Surrey. Însă nu putea să îi facă asta lui Nicole.

Trebuia să își ceară din nou scuze și să îndrepte lucrurile (sau măcar să încerce, pe cât posibil) cu Daffin. Apoi avea să se poarte ca și cum nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Avea să se țină departe de el. Cel puțin cât de departe putea în vreme ce se aflau sub același acoperiș.

Ciocănelul greu din alamă de la ușă se auzi în foaier o dată, de două ori. Regină zbură din dormitorul ei și de-a lungul coridorului până la palierul aflat la capătul scărilor. Rămase cu spatele la perete, ascultând ca o persoană vinovată, care trage cu urechea, în timp ce majordomul deschise ușa.

– Bună seara, domnule Oakleaf, rosti Abbott.

– Bună seara.

Sunetul vocii adânci a lui Daffin îi făcu pielea de găină. Își scoase capul de după colț.

El stătea în foaier și o pelerină neagră îi acoperea umerii. Își scosese deja pălăria și i-o dăduse majordomului. Apoi își dădu jos pelerina din jurul umerilor largi și i-o înmână și pe aceasta majordomului. Ultimele fură mănușile. Era îmbrăcat cu o vestă roșie, o haină neagră, pantaloni cenușii și cizme negre. Ah, cum umplea pantalonii aceia! Părul blond îi era ciufulit din cauza pălăriei, dar își trecu degetele lungi prin el ca să și-l aranjeze. Zâmbetul de pe buzele lui o făcu

să suspine. La naiba! Deja leșina după el, iar el nici măcar nu intrase cum trebuie în casă. Asta nu prevestea nimic bun pentru următoarele două săptămâni.

„Recapătă-ți controlul, Regina Haversham", se mustrului în gând. Fluturii pe care îi simțea în stomac însă îi dădeau de înțeles că s-ar putea să treacă ceva vreme înainte să poată fi în stare să facă asta.

Dedesubt, Mark intră în foaier și îl bătu pe umăr pe Daffin.

– Mă bucur să te văd, Oakleaf. Îți mulțumesc că ai venit, deși te-am anunțat atât de din scurt.

Doi lachei înaintară grăbiți ca să ia în primire cufărul lui Daffin.

Regina își lipi din nou spinarea de perete și închise ochii. Șansele ca Daffin să îi fi pomenit despre nefericita ei propunere lui Mark erau minime. Mark și-ar fi anulat călătoria în Northumbria și nu i-ar fi îngăduit lui Daffin să intre pe ușă dacă ar fi știut care erau planurile verișoarei sale cu privire la acest bărbat. Avea încredere în promisiunea lui Daffin de a nu spune nimic, dar gândul că Mark ar fi putut afla îi făcu nervii să i-o ia razna.

„Totul va fi absolut perfect", se mustră din nou în sinea ei. „Trebuie să încetezi să fii atât de nătăfleață."

– Este doar un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu, șopti ea. Un bărbat absolut splendid și minunat făcut, cu ochii de culoarea frunzelor de primăvară și cu umeri care te fac să ți se usuce gura.

Râse de propria imbecilitate. Ah, bietul Daffin Oakleaf nu avea nici cea mai mică idee în ce se băga. Trebuia să găsească o modalitate ca să treacă peste atracția pe care o simțea față de el și să se poarte ca și cum nu era decât un tip cu înfățișare mediocră pentru următoarele două săptămâni. Da, acesta avea să fie planul ei.

– Daffin! se auzi din foaier vocea senină a lui Nicole. Mă bucur atât de mult să te văd. Îți mulțumesc că ai venit. Nu îți pot spune ce mult îți apreciem ajutorul cât timp Mark este plecat.

– Este plăcerea mea, răspunse Daffin.

Regina își mușcă buza. Își dorea să îl audă spunându-i *ei* din nou acele vorbe. În schimb, vorbele care se tot repetau în mintea ei erau: „Se pare că m-ai confundat cu o prostituată". Acestea o torturau, împreună cu amintirea expresiei de pe chipul lui când le rostise.

Trăgând iute aer în piept și apăsându-și mâna pe piept, îndrăzni să arunce din nou o privire pe după colț. De data asta, Daffin

o privea fix în față. Îngheță. Respirația i se opri în gâtlej și inima îi bubui nebunește.

Își închise strâns ochii și făcu o grimasă. Ah, minunat! O prinsese în timp ce îl spiona. Avea să înceteze *vreodată* să se facă de râs în fața acestui bărbat?

Foarte bine. Nu avea să fie o nătăfleață. Era vremea să coboare să dea ochii cu el. Fără ocolișuri.

În timp ce se îndrepta către casa lui Grim, Daffin se întrebase când avea să o vadă. Aparent, Regina nu aștepta nici ea cu cea mai mare nerăbdare reîntâlnirea stânjenitoare, dat fiind că se tot învârtise la etaj, ascunzându-se parțial în spatele unui perete.

Când o surprinsese holbându-se, panica se așternuse peste trăsăturile ei frumoase. Apoi ea își închisese ochii. Când îi deschisese din nou, privise într-o parte, părând gata să se întoarcă și să o ia la fugă de-a lungul coridorului. Apoi devenise brusc calmă, își îndreptase umerii, își ridicase bărbia și coborâse scările ca o regină care se îndrepta către tron.

Purta o rochie verde-deschis care era strânsă sub sâni și cădea pe trupul ei unduindu-se molatic. Decolteul – scoțând în evidență movilițele palide și mătăsoase ale sânilor ei – îl făcu să i se usuce gâtlejul, așa că se concentră asupra chipului ei captivant. Trăsăturile ei păreau făurite din alabastru. Ten curat, obraji roz, buze roșii și ochi albaștri luminoși deasupra cărora se înaripau delicat sprâncene negre. Întotdeauna avea o expresie inteligentă, de parcă evalua totul și pe toți cei din jur. În același timp avea aerul unei iubitoare de distracție și o sclipire în ochi, de parcă nu se lua prea în serios. Lui îi plăcea asta la ea. Probabil prea mult.

Daffin rămase tăcut în picioare în timp ce Regina traversă foaierul larg în direcția lui. Părul ei negru era strâns în vârful capului și se purta cu grație, chipul ei fiind perfect calm, ca și cum cobora să întâmpine orice alt oaspete. Nu se putu abține să nu se întrebe ce avea ea să spună odată ce ajungea lângă el. Femeia venise în biroul lui și îi făcuse o propunere indecentă. Era imprevizibilă. Îl ținea în suspans. Iar lui îi plăcea și asta.

Putea să își dea seama ce gândeau cele mai multe femei, cei mai mulți oameni, înainte ca aceștia să rostească o vorbă. Cu Regina,

nu avea niciodată nici cea mai mică idee ce avea să spună în următoarea clipă. Stătea ca pe ghimpi, așteptând să audă.

Daffin acceptase slujba aceasta din două motive: Nicole și Mark. Punga nu îl tenta. Nu avea nevoie de ea. Voia să își ajute prietenii. Faptul că Regina avea să se afle acolo după întâlnirea lor stânjenitoare era un lucru la care *încercase* să nu se gândească prea mult. Încercase și eșuase, ceea ce era din cale-afară de periculos, dat fiind că Grim aproape îl avertizase să își țină mâinile acasă. Daffin îi promisese Reginei că nu avea să le spună prietenilor lui ce propunere îi făcuse și avea de gând să își respecte promisiunea. Dar *ea* avea să o facă?

Dacă era cu adevărat sincer cu el însuși, ar fi recunoscut și că, acceptând misiunea aceasta, gândurile nu aveau să îi zboare către fantomele care îl bântuiau în perioada Crăciunului. Gândul acesta nu era tocmai exact. Avea să petreacă Crăciunul cu o familie fericită... ultimul lucru pe care îl dorea. Cu toate astea, acceptase să își ajute prietenii și avea să îi ajute. Avea să dispară, pur și simplu, când aceștia aveau să sărbătorească. Nu avea să fie prea greu.

– Ah, Regina, iată-te, strigă Nicole când Regina li se alătură în foaier. Ți-l amintești pe Daffin Oakleaf?

Lui Daffin nu îi scăpă tonul ușor sec al lui Nicole.

– Da, desigur. Domnule Oakleaf, este o plăcere să te revăd.

Vocea Reginei era vioaie. Buzele ei rostiră amabilitățile pe care orice doamnă respectabilă le-ar rosti atunci când întâmpină un oaspete în casa verilor ei. În mod limpede avea de gând să se poarte ca și cum întâlnirea din biroul lui nu avusese loc. Foarte bine. Avea să facă și el la fel. Îi respecta discreția.

Nicole întinse mâna și o trase pe Regina mai aproape de cercul lor. Fusese imaginația lui, sau Nicole chiar îi aruncase o privire plină de subînțeles? La naiba! Dacă ea știa, misiunea aceasta avea să fie, cu siguranță, mult mai incomodă decât se așteptase. Nicole nu era genul care să se prefacă a nu observa stânjeneala. Mai degrabă o semnala și discuta despre asta. El putea doar să spere că Regina o rugase pe Nicole să păstreze tăcerea.

– Lady Regina, rosti Daffin făcând o plecăciune. Ultima oară când ne-am întâlnit, circumstanțele au fost... nefericite.

Se referise la întâlnirea lor de la moșie, când dăduseră de urma ucigașului vărului ei, dar privirea speriată din ochii ei îi spuse că ea crezuse că el se referea la întâlnirea lor din Bow Street.

– Înmormântarea vărului dumitale, clarifică el numaidecât.

Chipul ei redeveni calm, iar Nicole o prinse de mână.

– Da, Regina a fost drăguță. A venit la Londra să stea cu mine pe perioada sarcinii mele. Numai că încă nu am început să stau închisă în casă, încheie Nicole râzând.

Grimaldi își drese glasul:

– Ne retragem în birou ca să discutăm mai confortabil?

Daffin îi urmă pe cei trei de-a lungul foaierului și pe coridorul către birou. Încercă să nu observe legănatul grațios al șoldurilor Reginei în timp ce aceasta mergea în fața lui. Nici aroma de mere pe care o răspândea părul ei și care făcea să îți lase gura apă.

Nicole îi invită în încăpere înainte să se întoarcă spre majordom și să ceară frumos o tavă cu ceai. Închise ușa în urma lor. Daffin și Grimaldi așteptară ca doamnele să ia loc primele, desigur. Regina se lăsă pe un fotoliu aflat lângă canapeaua care ocupa centrul încăperii. Nicole se așeză pe canapea, iar soțul ei i se alătură, lăsându-l pe Daffin să ocupe fotoliul aflat de partea cealaltă a canapelei, îndreptat direct cu fața spre Regina.

– Știm cu toții motivul pentru care te afli aici, începu Grimaldi, privindu-l solemn. Am cerut servitorilor să patruleze casa 24 de ore din 24. Nu ne asumăm nici un risc.

Grimaldi așeză protector o mână peste mâna mult mai mică a soției sale.

Majordomul îi întrerupse, întorcându-se cu tava de ceai.

– Mulțumesc, Abbott.

Nicole îi făcu semn să lase tava pe masa din fața lor.

Daffin așteptă ca servitorul să părăsească încăperea înainte să vorbească:

– Servitorii știu ce se petrece?

Se aplecă în față și își încrucișă antebrațele pe coapse, cu capul aplecat.

– Unii dintre ei știu, desigur, răspunse Grimaldi. Vizitiii și rândașii, cu siguranță. Bănuiesc că bârfa a ajuns și la ceilalți servitori.

– I-am pomenit despre asta și Susannei, recunoscu Nicole, turnând ceai pentru toți.

– Eu nu i-am spus nimic lui Genevieve, interveni Regina.

Își luă ceașca de ceai de la Nicole și sorbi. Ce trecea oare prin capul acela minunat al ei? Era jenată? Spera că el nu avea să spună nimic?

El nu putea decât să se întrebe dacă ea avea să își reînnoiască oferta. Își drese glasul și se forță să își reîntoarcă atenția asupra problemei în discuție.

– Bun, răspunse Daffin. Ar trebui să vorbim cât mai puțin despre asta, până când vom ști mai bine ce se petrece.

– Sunt de acord, adăugă Grimaldi. O să discut cu menajera și cu majordomul pentru a ține în frâu bârfele.

– Excelent. Acum...

Daffin scrută chipurile doamnelor.

– Are vreuna dintre voi vreo idee cine ar putea dori să-i facă rău?

Nicole îi întinse lui Daffin o ceașcă de ceai.

– M-am tot gândit la asta. Mie mi se pare că Regina ar putea fi ținta. Ea este cea care s-a aflat în trăsură a doua oară, nu eu.

Daffin întâlni privirea Reginei.

– De asemenea, ai avut sentimentul că erai urmărită, corect?

Regina aprobă din cap și mai luă o gură de ceai.

– Da, dar nu mă pot gândi la nimeni care ar dori să îmi facă rău.

– Nu ai recunoscut trăsura? întrebă Daffin.

– În nici una din dăți, răspunse Regina.

– Vizitiul mi-a spus că nici el nu a recunoscut-o, adăugă Grimaldi. Și nu e sigur că a fost aceeași de ambele dăți.

– Dacă ținta este Regina, spuse Daffin, făptașul trebuie să o fi urmărit ca să știe de unde venea trăsura. Trebuie să fi știut cine se afla înăuntru.

– Cu toate astea, încă nu vreau să elimin posibilitatea ca Nicole să fie ținta, adăugă Grimaldi, cu maxilarul încleștată. Nu putem fi siguri că vinovatul știa.

– Este adevărat, admise Nicole. De obicei ieșim împreună.

– Dacă Nicole este ținta, ar putea foarte bine să fie din cauza pruncului, spuse Daffin.

Grimaldi încuviință din cap.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

– Dacă Nicole este ținta, primul pe care ar trebui să-l avem în vedere este succesorul la titlu. Bănuiesc că tot domnul Cartwright e.

Daffin îl întâlnise pe domnul Cartwright vara trecută, în Surrey. Cartwright ar fi fost cel care ar fi urmat să moștenească ducatul dacă un codicil neobișnuit nu i l-ar fi acordat lui Grimaldi ca moștenitor

de sex masculin din partea mamei sale. Mama lui Grimaldi fusese fiica fostului duce.

Cartwright nu li se păruse nici lui Daffin și nici lui Grimaldi a fi un ucigaș, iar numele lui fusese eliminat.

– Cartwright este angajat la una dintre reședințele mele din nord, zise Grimaldi. Am de gând să îi fac o vizită cât timp mă voi afla acolo. Mă îndoiesc serios că are ceva de-a face cu asta, dar nu strică să discut cu el. Îl plătesc cu o sumă substanțială, dar cine știe? Poate că dorește să câștige mai mult.

– Dacă așa ar sta lucrurile, atunci și tu ai fi în pericol, răspunse Daffin.

Nicole întinse mâna și o apucă pe a soțului ei.

– Da, răspunse Grimaldi. Dacă intenția este de a ucide moștenitorii familiei Colchester, ar avea sens să înceapă prin a-l elimina pe viitorul moștenitor și să îl ia mai târziu în colimator pe viitorul duce.

Instinctul lui Daffin îi spunea că domnul Cartwright nu avea nimic de a face cu asta.

– Este mai puțin suspect, poate, dar, pe de altă parte, nu ar trebui să excludem un alt motiv.

Nicole își lăsă capul într-o parte.

– Cum ar fi?

– Răzbunarea?

Daffin îi întâlni privirea speriată.

– Ai fost agent Bow Street și spion, Nic. Îți pot spune din experiență că cel puțin unul dintre aceste posturi generează foarte multă mânie... din partea oamenilor pe care i-am închis. Fără îndoială că și tu ți-ai făcut destui dușmani.

– Iar eu îți pot spune că același lucru este valabil și pentru cealaltă slujbă, adăugă Grimaldi.

Nicole încuviință alene din cap.

– Și dacă Regina este ținta?

Daffin o privi din nou în ochi pe Regina.

– Atunci trebuie să întreb: cine sunt dușmanii *dumitale*, Lady Regina?

Capitolul 12

Daffin se trezi devreme a doua zi de dimineața, pentru a-și lua rămas-bun de la Grimaldi. Apoi se apucă să inspecteze fiecare centimetru al exteriorului casei marchizului ca să verifice dacă era sigură. În afara ușii principale, mai exista o ușă în spate, o intrare a servitorilor și puțul pentru cărbuni. Puse la lucru o echipă de lachei care să se asigure că toate ferestrele de la parter erau bine închise. Avea de gând să le testeze el însuși mai târziu.

Apoi, stătu de vorbă cu menajera și întocmi o listă cu fiecare servitor, negustor și persoană care făcea livrări și intra și ieșea din casă. Voia numele oricui i se permitea accesul în reședință sau care ar fi putut găsi ocazia să se strecoare înăuntru. Avea să inspecteze încuietorile de la dormitoarele doamnelor după ce acestea se trezeau.

Atât Regina, cât și Nicole erau încă în pat când Daffin se opri în cele din urmă pentru o clipă ca să mănânce ceva în salonașul luminos și aerisit. O servitoare foarte prietenoasă, pe nume Louise, îi servi micul dejun. Aceasta reveni adesea ca să vadă dacă îi mai trebuia ceva. În timp ce mânca, în mintea lui năvăleau aceleași întrebări: Cine ar dori să-i facă rău Reginei sau lui Nicole? Ținta era copilul lui Nicole? Era și Grimaldi în pericol? Dacă Regina era ținta, care ar fi putut fi motivul? Când o întrebase aseară, Regina negase cu fermitate că își făcuse alți dușmani, în afară, poate, de familia ucigașului lui John.

Daffin reflecta încă la toate astea când Regina intră în încăpere. Purta o rochie de zi din bumbac alb și arăta la fel de frumoasă ca întotdeauna. În acea dimineață obrajii îi erau îmbujorați. Daffin ridică surprins privirea când ea se opri în fața lui.

– Nicole nu este aici, jos, nu-i așa? întrebă ea.

El se uită peste ambii umeri.

– Nu o văd, răspunse cu un zâmbet larg.

Regina încuviință din cap și se lăsă pe scaunul de vizavi de el.

– Cred că este încă în pat. În ultimul timp doarme până mai târziu.

– Este și normal, răspunse Daffin.

Regina schiță un zâmbet.

– Sper că nu te superi că am intrat astfel aici, dar nu eram sigură când vom mai avea o altă șansă de a discuta singuri.

O privi în ochi.

– La ce te gândești?

– Daffin. Regina își coborî și mai mult glasul. Era șoptit și grăbit și al naibii de sexy. Doresc să îți cer scuze. Din nou. Pentru felul necuviincios în care m-am purtat în biroul tău, săptămâna trecută. Eram foarte copleșită de înfățișarea ta chipeșă și de propriile emoții, dar asta nu este o scuză pentru felul cum m-am purtat. Sper din suflet că mă poți ierta.

El încercă să nu zâmbească. Nu voia să creadă că râdea de scuzele ei sincere. Probabil erau cele mai șarmante pe care le auzise vreodată.

– Nu este nevoie de nici o altă scuză, milady. Aproape că am uitat de, hm, întâlnirea noastră. Sunt gata să uit că a avut vreodată loc.

Nu își putu ascunde amuzamentul când văzu expresia ușurată de pe chipul ei. După întâlnirea lor, biata femeie purtase, în mod clar, pe umeri povara vinovăției. Să se scuze mărturisind că fusese tulburată de înfățișarea lui, cu siguranță, nu făcea rău nimănui. De fapt, era chiar adorabil. El ghicise deja că era destul de nepriceputa și neinformată în ceea ce privește rânduielile lumii. Făcuse o încercare stângace de a-i face avansuri. Nu se produsese nici o pagubă. Bineînțeles că nu avea nici cea mică intenție să se culce cu ea, dar chiar și așa. Era aproape logodită, iar Grimaldi l-ar fi ucis.

– Mulțumesc.

Îi zâmbi, arătând tânără, proaspătă și frumoasă. Ar fi fost o cruzime să îi reproșeze greșeala. Îi ceruse scuze de două ori, după socoteala lui. Acum el se putea ocupa de sarcina de a o proteja. Să își facă treaba. Doar pentru asta se afla aici. Chiar dacă mirosul de mere îl atâța.

– Asta va face să fie mult mai ușor să lucrăm împreună, adăugă ea.

– Să lucrăm împreună?

Ridică o sprânceană.

– Ca Nicole să fie în siguranță, răspunse Regina.

– Atunci ești sigură că nu tu ești ținta?

– Eu nu am trecutul pe care îl au Nicole și Mark. De ce ar dori cineva să îmi facă rău?

– În meseria mea, am văzut o groază de motive. Refuz să elimin posibilitatea înainte de a fi siguri.

– Foarte bine, cedă ea. Sunt gata să fac orice îmi stă în putință ca să te ajut să-l prinzi pe acest bărbat.

– Mulțumesc.

Daffin își înclină capul. Îi plăcea că Regina era dornică să-l ajute s-o protejeze pe Nicole. Era curajos și decent din partea ei. Îi mai plăcea și faptul că, în ciuda primei lui impresii când o văzuse seara trecută, ea nu avea intenția să se poarte ca și cum nimic nu se întâmplase între ei doi. Își asuma responsabilitatea pentru acțiunile ei și își adunase curajul ca să-i ceară din nou scuze. Asta demonstra caracter.

Trecură câteva momente de tăcere înainte ca să spună:

– Nicole îmi spune că nu îți place Crăciunul.

Vocea ei sună melancolic, ca și cum ar fi fost dezamăgită să afle asta.

Furculița i se opri la jumătatea drumului către gură. De unde naiba știa Nicole? Fusese chiar așa de transparent?

– Nu este perioada mea preferată, nu, răspunse el, sperând că Regina avea să priceapă că nu dorea să discute despre asta. Abia își rezolvaseră problema. Nu dorea alta.

Din fericire, Louise intră în încăpere, împiedicând-o pe Regina să adreseze o altă întrebare. Servitoarea se opri brusc când o văzu pe Regina.

– Milady, zise, părând ușor tulburată. Nu mi-am dat seama că sunteți aici.

– Aș dori niște ceai și pâine prăjită, dacă nu te deranjează, răspunse Regina.

– Deloc.

Louise se duse lângă Daffin. Stând mult prea aproape, se aplecă în față și își expuse partea superioară a sânilor în fața lui.

– Pot să vă mai aduc ceva, domnule Oakleaf?

– Deocamdată nu, mulțumesc, răspunse el, cu privirea ațintită asupra Reginei.

Treaba asta era stânjenitoare.

Louise plecă să aducă ceaiul, iar Regina își încrucișă brațele la piept, cu sprâncenele arcuite și cu o urmă de zâmbet pe buzele ei îmbietoare.

– Hm. Se pare că ai o admiratoare.

– Servitoarea?

Își împinse obrazul cu limba și ridică din umeri.

– Poate.

Regina își dădu peste cap frumoșii ei ochi albaștri.

– Aiurea, poate! Aproape că a leșinat din cauza ta.

Daffin sorbi din nou din cafea.

– Trebuie să recunosc că, de când au apărut în ziar poveștile despre mine, am observat o creștere în ceea ce privește... atenția femeilor.

Regina se lăsă pe spătarul scaunului și îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Louise nu citește ziarul. Leșină pentru că arăți ca un zeu grec coborât din Olimp. Se lovi cu palma peste gura. Vai de mine. Nu am vrut să spun asta cu voce tare, mormăi ea din spatele degetelor.

Cu un zâmbet viclean pe buze, Daffin își turnă încă o ceașcă de cafea.

– Acum nu mai poți să îți retragi spusele. Crezi că sunt un zeu grec.

– Nu. Cred că *arăți* ca un zeu grec. Este o diferență și, dacă ești un gentleman, vei uita și faptul că am spus asta.

– Mă voi *preface* că uit, o corectă el, făcându-i cu ochiul.

La naiba! Flirta cu ea? Uitase cât era de ușor. Cât de simplu era să se afle în compania ei. Îi amintea de femeia dulce și amuzantă pe care o întâlnise vara trecută în Surrey. Asta nu era de bine. Pentru următoarele două săptămâni avea să se afle în compania unei femei superbe care i se oferise deja și pe care *nu trebuia să o atingă*. Flirtul trebuia să înceteze.

Capitolul 13

Regina aproape că dansă până în dormitorul ei. Daffin fusese de acord să uite de întâlnirea stânjenitoare din Bow Street. Era adevărat, comentariul legat de zeul grec fusese nefericit, dar era imposibil ca el să *nu* știe cât de chipeș era. Nu-i așa? În orice caz, cu sau fără gafa cu zeul grec, până la urmă nu avea să fie jenant să se afle în aceeași casă cu el. Chiar reușiseră să revină la tachinările vesele pe care le împărtășiseră în Surrey. Ușurarea o inundă. Pasul îi era ușor ca aerul.

Refuză să să gândească la faptul că tocmai aceeași tachinare era cea care o provocase să îi facă propunerea, din capul locului. Era o femeie în toată firea, responsabilă de mintea ei și stăpână pe nevoile ei. Putea să petreacă multe nopți sub același acoperiș cu un bărbat care arăta ca și cum ar fi fost cioplit în marmură și să nu se năpustească asupra lui. Trebuia să o facă.

– Regina? Tu ești? strigă Nicole din dormitorul ei când Regina trecu pe lângă el.

– Da, răspunse strigând Regina.

Zâmbetul i se lărgi. Slavă Domnului! Nicole era trează. Regina îi putea spune cum reușise să îndrepte deja lucrurile cu Daffin.

Împinse ușa lui Nicole, deschizând-o, și păși înăuntru. Verișoara ei era încă în pat și se întindea, părul ei roșu minunat fiind împrăștiat pe cearșafurile albe din spatele ei.

– Bună dimineața.

Regina închise ușa în urma ei și merse către scaunul tapițat cu catifea de culoarea lavandei, aflat lângă patul lui Nicole.

– Cum ai dormit? întrebă Nicole.

– Groaznic, recunoscu Regina. Dar lucrurile par să se îndrepte. Azi-dimineață am avut o conversație discretă cu Daffin, în salonul pentru micul dejun, și el a fost de acord să uite, hm, nefericita mea propunere.

– Ah, minunat.

Nicole se frecă la ochi.

– Știam că te va ierta. Este foarte înțelegător.

– Da, este frumos din partea lui.

Regina inspiră adânc și apoi expiră.

– Acum putem să ne apucăm de treabă și să îl găsim pe monstrul care încearcă să ne facă rău.

Un zâmbet se ivi pe colțul buzelor lui Nicole.

– Mai degrabă m-aș ocupa de planul tău de a-l seduce pe Daffin.

Regina țâșni de pe scaunul ei și își puse pumnii pe șolduri.

– Nicole Huntington Grimaldi, ai înnebunit? Este absolut de neconceput să mă fac din nou de râs în fața acestui bărbat.

Nicole flutură o mână în aer.

– Bineînțeles că nu. Tocmai despre asta este vorba. De data aceasta vei fi mult mai subtilă.

Regina se aplecă și își așeză palma pe fruntea lui Nicole.

– Ai febră? Frigi?

– Nici un pic.

Nicole izbucni în râs și dădu la o parte mâna Reginei.

– Sunt perfect sănătoasă și zic că următoarea ta acțiune ar trebui să fie seducția.

Ochii îi sclipiră.

– Abia m-am împăcat cu el. Nu am de gând să mă fac din nou de râs. Deși recunosc că *se poate* să îi fi spus azi-dimineață că arată ca un zeu grec.

Regina tresări.

Nicole râse și clătină din cap.

– Am văzut cum te privea aseară, când credea că nu te uitai. Este interesat. Și apoi nu sugerez să îi *spui* că îl seduci. Tocmai asta este ideea seducției. Este o artă subtilă.

Regina își frecă fruntea și gemu.

– Mă tem că nu sunt din cale-afară de subtilă. Iar arta mea este și ea pusă la îndoială. De altfel, am terminat cu încercările de a-mi face un amant.

Nicole se încruntă.

– Acum este rândul meu să îți pipăi fruntea. Apleacă-te. De obicei nu renunți atât de ușor.

– Mi-am învățat lecția destul de repede, mulțumesc, răspunse Regina încuviințând ferm din cap. Umilința devastatoare reușește asta.

– Ah, cui îi pasă de un pic de umilință? Ai spus că te-a iertat deja. Încă mai vrei să îți pierzi virginitatea, nu-i așa?

Regina se înroși și aruncă o privire spre ușă.

– Vorbește mai încet.

– Ei bine, vrei sau nu? întrebă Nicole șoptind tare.

Regina își încreți nasul și clipi lent.

– Nu.

– Minți. Întotdeauna îți încrețești nasul când minți.

Regina se îmbufnă.

– Bine, da, vreau. Vorbi și ea tot în șoaptă: Dar Daffin m-a refuzat și nu se întâmplă să mai fie alți candidați.

– Daffin este cel pe care îl dorești și pe Daffin îl vei avea. Și apoi, nu m-am chinuit atât ca să îl aduc aici doar ca să îți pierzi tu spiritul de luptătoare, pentru numele lui Dumnezeu.

Regina își încrucișă brațele la piept și se holbă la ea.

– Nu aveam nici o idee cât de multe ai face pentru viața mea amoroasă.

Nicole chicoti.

– Orice pentru verișoara mea preferată din familia Colchester.

Reginei i se strânse inima.

– Dacă o dau din nou în bară, și Daffin își dă demisia ca să scape de mine?

Nicole netezi cearșaful din poala ei.

– Nu ne va părăsi până când Mark nu se va întoarce. Daffin a fost de acord să ne protejeze. Are prea multă onoare ca să plece. Nicole se întinse și își așeză mâinile pe umerii Reginei. Ai avut emoții când ai fost în Bow Street. Nu erai în elementul tău. Nu îl mai văzușești din vară. Zic că primul lucru pe care ar trebui să îl faci este să petreci un timp alături de el. Să devii relaxată în prezența lui. Vorbește cu el. Fii normală.

Regina pufni.

– Ușor de spus, dar greu de făcut. Mă face să mă simt foarte... anormală.

Nicole își retrase mâinile. Îi aruncă Reginei o privire cu subînțeles.

– Acesta nu e un lucru rău. Odată ce te simți mai în largul tău cu el, poți flirta din nou. Este foarte simplu. Doar să nu îi mai oferi din nou bani.

Așteptă până când privirea îngrozită a Reginei zbură către a ei înainte să izbucnească în râs.

Un ciocănit la ușă îi întrerupse râsul.

– Intră, strigă Nicole.

Susanna deschise ușa, cu tava cu micul dejun în mâini.

Regina se ridică și porni spre coridor.

– Te las să mănânci.

– Întoarce-te în cursul dimineții, după ce mă îmbrac. Adu-ți evantaiul. O să-ți arăt cum să îl folosești în cel mai eficient mod, strigă Nicole după ea.

Regina se opri lângă ușă.

– Nu, categoric nu. O să fac ceva mult mai important decât să mă joc cu un evantai stupid.

– Ce anume?

– O să-l întreb pe Daffin cum putem să ne dăm seama care din noi este ținta.

Capitolul 14

Daffin inspectă fiecare fereastră de la cele două etaje inferioare ale casei. Lacheii făcuseră o treabă bună când le securizaseră, dar Daffin tot găsi un loc sau două care puteau fi consolidate. Ajunsese la jumătatea inspecției când dădu în sufragerie peste o fereastră cu o încuietoare stricată. Era nevoit să o bată în cuie. După ce făcuse rost de un ciocan și niște cuie de la băieții din grajduri, Daffin se apucase de treabă când Regina intră în sufragerie.

Purta tot rochia albă de mai devreme. Mirosea a mere și încă îl făcea să îi lase gura apă. Nu avea să fie ușor să o ignore dacă ea avea să continue să apară astfel. Însă nu putea să fie nepoliticos cu una dintre doamnele casei, pe care jurase să o protejeze. Trebuia însă să fie profesionist și să o trateze ca pe oricare altă doamnă din înalta societate pentru care lucrase. Respectuos, dar rezervat.

Nu ajuta faptul că îl distrăgea prin simpla ei prezență, că ochii ei aveau culoarea cerului de după-amiază, iar buzele ei erau precum căpșunele coapte și... La naiba! Asta nu era de bine. Absolut deloc.

– Cum merge? întrebă ea cu un glas vesel și prietenos.

– Destul de bine, mormăi el, cu trei cuie între buze.

Ea făcu semn către ferestre.

– Este absolut necesar să le bați în cuie?

Daffin scoase cuiele din gură.

– Doar pe asta. Încuietoarea e stricată. Deși un răufăcător priceput poate sparge un geam cu mâna dacă știe ceva meserie.

Ea se cutremură.

– Adevărat?

– Da, însă ferestrele trebuie să fie prost făcute. Ferestrele acestea sunt foarte bune.

Regina se aplecă peste umărul lui.

– Arată-mi. Cum ai sparge geamul dacă ai putea să o faci?

El chicoti și clătină din cap. Puse cuiele pe podea. Apoi își trecu mâna de-a lungul părții de sus a geamului și arătă către cele două colțuri de sus.

– Aici și aici, spuse. Adeseori geamul este desprins. Într-o fereastră prost construită, ți-ai putea băga podul palmei aici, în mijloc. Dacă ciocănești lemnul suficient de tare, geamul ar aluneca. Desigur, trebuie să fii destul de iute să îl prinzi ca să nu se facă țăndări și să nu faci pe cineva să vină să vadă ce e cu zgomotul ăla.

Regina scrută cu privirea fereastra.

– Nu am știut. Nu mă face să mă simt în siguranță.

Daffin chicoti din nou. Lovi cu podul palmei cadrul ferestrei. Geamul rămase intact.

– Vezi? Este bine făcut. Nu există nici un motiv de îngrijorare.

Regina se apropie mai mult de el și mirosul de mere se intensifică. „Ignoră-l. Ignoră-l. Ignoră-l."

– Acesta este primul caz pe care l-ai luat... de genul acesta? Să protejezi pe cineva, adică, îl întrebă.

Își vârî cuiele înapoi în gură.

– Nu, mormăi.

Iată. Răspunsuri tăioase și scurte ar putea să o descurajeze să continue conversația. Hotărâse deja că cea mai bună cale de a face față atracției față de ea era să petreacă cât mai puțin timp posibil în compania ei. Se afla aici cu o misiune pe care trebuia să o ducă la îndeplinire și o distragere ca Regina îi putea afecta abilitatea de a o face.

– Ai dori să ți le... dau eu?

Făcu semn către cuie. Urma unei îmbujorări îi păta obrajii. Oare era încă jenată în prezența lui? La urma urmelor, îl numise un zeu grec. Adevărul era că ea arăta ca o zeiță, doar că era una care se îmbujora și își mușca buza într-un fel care făcea să îl strângă pantalonii.

Daffin se oțeli. Își culese cuiele de pe buze și le puse cu grijă în palma ei întinsă. Li se atinseră degetele. Păru ușor indecent. Ce naiba? Nu mai fusese niciodată până atunci atâțat sexual doar de atingerea mâinii unei femei.

– Mulțumesc, șopti, străduindu-se să își întoarcă atenția asupra muncii lui.

– Pe cine ai mai protejat?

Aranjă cuiele în palma ei într-o linie perfect dreaptă. Îi plăcea ordinea. S-a notat.

– Am protejat cândva o contesă. Și o vicontesă. Nu în același timp.

Încercase să mai protejeze pe cineva. Încercase și eșuase. Nu pomenise niciodată despre asta și nu avea de gând să înceapă acum. Însă întrebările Reginei îl făceau să își amintească. Regretul puse stăpânire pe el.

– Contesa și vicontesa au fost scoase de pe drum de trăsuri misterioase? întrebă Regina, cu o urmă de zâmbet pe buzele ei îmbietoare.

Daffin bătu unul dintre cuie înainte să-i arunce o privire.

– Nu. Una se temea de tatăl ei, iar cealaltă dorea protecție pentru bijuteriile ei.

Zâmbetul rămase în colțul gurii ei.

– Ai fost angajat să protejezi *bijuterii*?

El încuviință din cap. Nu se putu nici el abține să nu zâmbească. Suna ridicol când spuneai asta cu glas tare. Întinse mâna după un alt cui, iar Regina i-l înmână. Mâinile li se atinseră din nou. El își umflă obrajii.

– Și ai acceptat slujba? continuă ea.

– Da. Am primit slujba aceea când eram mult mai tânăr și când aș fi făcut aproape orice avea legătură cu securitatea pentru bani. Arcui o sprânceană. Înțeleg că tu nu te temi că îți vor fi furate bijuteriile, milady?

Ea râse.

– Niciodată. Nu am multe bijuterii, iar cele pe care le-am moștenit de la mama sunt mult mai puțin importante pentru mine decât, să spunem, prietenii și familia mea. Aș da orice bijuterie pe care am avut-o vreodată să îl am înapoi pe John.

Daffin încuviință din cap.

– Desigur.

Glumele lor făceau să fie ușor să uite circumstanțele în care se cunoscuseră. Probabil că îi era îngrozitor de dor de vărul ei.

– Ți-a murit vreodată cineva apropiat? întrebă ea.

El privi în gol fereastra, fără să vadă, preț de câteva momente.

– Da... mama mea.

Clătină din cap și îi făcu semn Reginei să îi dea un alt cui. Când mâinile li se întâlniră din nou, un curent îl traversă și i se opri în vintre. Se întoarse cu spatele la ea ca să cerceteze fereastra. Trebuia să schimbe subiectul.

– Sunt bucuros să spun că nu mai accept cazuri care au de a face cu păzirea bijuteriilor.

– Îți mulțumesc că ai acceptat cazul nostru, zise ea încet.

Daffin bătu cuiul în rama ferestrei.

– Nu am de gând să stau cu mâinile în sân și să las ca prietenii mei să fie răniți dacă pot să împiedic asta.

Regina încuviință din cap.

– Sper că mă consideri și pe mine o prietenă.

– Mi-ar plăcea. Se întoarse cu fața la ea și îi zâmbi larg. Crezi că poți fi prietenă cu un zeu grec?

Un zâmbet apăru pe buzele ei.

– Va fi o provocare, dar cred că pot să fac față.

Îi dădu ultimul cui, apoi își frecă brațele ca și cum i-ar fi fost frig. Focul era aprins în șemineu, dar se afla în partea cealaltă a încăperii.

– Și celălalt caz? continuă ea. Cel în care doamna se temea de tatăl ei.

– Da, răspunse Daffin. O obligase să se mărite cu un viconte bogat, sperând să capete înapoi o parte din bani. Însă fiica lui a refuzat să îi dea vreun ban, iar el a amenințat-o.

Regina își ținu răsuflarea. Sunetul fu abia perceptibil, însă el auzi.

– Nu îmi pot imagina că un tată se poate purta atât de îngrozitor cu propriul copil.

Daffin folosi ultimul cui. Nu își putea imagina un tată care să fie bun cu copilul lui.

– Am văzut o mulțime de tați care nu s-au purtat decât groaznic cu copiii lor.

– Păcat, murmură ea. Îmi pare rău să aud asta.

Spre uimirea lui, ochii ei erau umezi.

– Tatăl tău s-a purtat îngrozitor cu tine?

Ea îi cercetă profilul.

Daffin își încleștă maxilarul. De ce îl afectau lacrimile ei? Nu ar fi trebuit să fie atât de direct cu ea.

– În felul lui.

La naiba! De ce spusese asta?

– Nu te-a... bătut, nu-i așa? întrebă Regina, cu ochii lărgiți.

– Nu. Dar dacă este un lucru pe care nu îl pot tolera, acesta este ca un om în toată firea să facă rău unui copil. De curând, am băgat un individ în închisoarea de la Newgate, tocmai pentru un astfel de delict.

Regina își lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup. Păși către el.

– Ești nobil, nu-i așa?

El își încruntă sprâncenele.

– Nu aș spune asta.

– Ba da, ești. Ești un om bun, Daffin. Mi-am dat seama din clipa în care te-am întâlnit.

Daffin ridică din umeri ca pentru a se scutura de vorbele ei. Nimeni nu îi mai spusese până atunci că era un om bun. Nimeni nu îi spusese că era nobil.

– Și tatăl meu a fost un om bun, continuă Regina, privind afară pe fereastră. Dar a murit tânăr. Tatăl tău este încă în viață?

– Nu.

Auzind tristețea din glasul ei, lui Daffin i se puse un nod în gât, dar era mai bine ca ea să vorbească despre familia ei decât să întrebe despre a lui.

– Mama ta a fost sora ducelui. Corect?

Bătu ultimul cui în rama ferestrei.

Ea încuviință din cap, privindu-l din nou în ochi.

– Da. Mama mea, unchiul Edward și mama lui Mark, mătușa Mary, au fost frați. Fiecare dintre ei a avut câte un copil: eu, John și Mark.

Daffin fluieră.

– Nu au fost o familie prolifică, nu-i așa?

– Nu.

Regina clătină cu tristețe din cap.

– Acum John este mort. Îl avem numai pe Mark pe care ne bazăm să ducă mai departe numele familiei.

Daffin testă cadrul ferestrei să se asigure că nu cedează. Cu ciocanul încă în mână, se întoarse cu fața spre ea.

– Cum rămâne cu tine și cu Dryden?

– Bănuiesc că este și aceasta o posibilitate.

Oftă și își feri privirea, frecându-și din nou brațele.

– Aș prefera să nu mă gândesc la asta.

– De ce nu te-ai căsătorit până acum? întrebă el.

Ea trase adânc aer în piept și își încrucișă brațele la piept.

– Nu am găsit pe cineva la care să țin suficient de mult ca să mă căsătoresc. Spre marea nefericire a bunicii. Părinții mei au fost fericiți împreună. Speram să am o căsnicie ca a lor.

El mută ciocanul în cealaltă mână.

– Și nu a apărut niciodată o iubire?

Ea își înclină capul pe o parte, cu un zâmbet melancolic pe buze.

– Nu a apărut niciodată o iubire. Se scutură și își frecă din nou brațele. Nicole încă mai are speranțe pentru mine. Este unul dintre motivele pentru care dorește să rămânem în oraș.

Daffin își înclină capul într-o parte.

– Ce vrei să spui?

– Unchiul Edward mi-a spus că îmi dă timp până la Crăciun să îmi găsesc un soț pe placul meu.

Daffin fluieră.

– Chiar așa?

Ea arătă în continuare melancolică.

– Eu și Nicole avem de gând să mergem mâine-seară la un bal de Crăciun la Hillards.

Daffin ridică din sprâncene.

– La vânătoare de soți?

Ea își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr.

– Bănuiesc că poți să îi spui astfel, deși nu îmi fac speranțe prea mari. Am avut mai mult de zece ani să găsesc iubirea. Mă îndoiesc că o voi găsi într-o săptămână.

– Îți urez noroc, milady. Stai liniștită, vă voi însoți ca să vă protejez, așa că poți să te ocupi fără grijă de treaba asta și să îți găsești un soț.

De ce i se strângea stomacul gândindu-se la ea dansând cu un oarecare de sânge albastru la un bal?

Regina se scutură și se îndreptă către ușă.

– Că veni vorba. De fapt, am intrat ca să te întreb ceva legat de investigație. Există vreo cale prin care să descoperim dacă nebunul acesta o vizează pe Nicole sau pe mine? Fără să o punem în pericol pe Nicole.

Daffin își puse mâinile în șolduri.

– Și să te pui în schimb *pe tine* în pericol?

Regina își puse și ea mâinile în șolduri.

– Nu îmi fac griji pentru mine.

– Ești curajoasă. Daffin își frecă bărbia. De fapt, mă gândeam la ceva. De fiecare dată când ai fost vizată, te aflai în trăsura unchiului tău. Corect?

– Da. Regina încuviință din cap. Crezi că este o coincidență?

Daffin cătină lent din cap.

– În meseria mea, nu cred în coincidențe. Cred că s-ar putea ca *tu* să fii ținta.

Regina îl privi în ochi.

– Foarte bine, atunci. Doresc să mă ofer ca momeală.

Capitolul 15

Regina urcă încetișor scările către dormitorul lui Nicole. Verișoara ei dorea ca ea să flirteze cu Daffin. Nu dorea ca Regina să renunțe la țelul ei inițial de a-l convinge să se culce cu ea. Dar Regina nu mai simțea că era corect. Daffin nu era doar chipeș. Era un om bun. Era un bărbat nobil. Genul de bărbat care dorea să își protejeze prietenii. Genul de bărbat care urmărea un infractor care rănise un copil. Ea îl tratase ca pe un obiect. Îl numise un zeu grec. Dar el era o persoană. O ființă umană cu gânduri și sentimente... și cu un trecut. Un trecut despre care bănuia că fusese complicat.

Descoperise că era ușor de vorbit cu el. Îi spusese ce nu mai spusese nimănui altcuiva, și anume că spera încă la o căsătorie din dragoste. Bănuia că ideea unei căsătorii din dragoste fusese întotdeauna caraghioasă. Dacă până la matura vârstă de 30 de ani nu se măritase din dragoste, exista oare vreo șansă să se întâmple acum? Dar Daffin nu păruse să o judece, așa cum făceau oamenii din clasa ei socială.

Oare părinții lui se căsătoriseră din dragoste? Nu părea dornic să vorbească despre ei, iar tatăl lui fusese îngrozitor, după spusele lui Daffin. Cum așa? Și cum murise mama lui? Regina avea sentimentul că lui îi fusese greu să spună și atâta cât spusese. Adineauri, în sufragerie, simțise că între ea și Daffin se înfiripase o legătură, oricât de efemeră. El nu dorise să vorbească despre trecutul său, deși ea avusese impresia că voia să se destăinuie cuiva. Poate că erau o povară lucrurile pe care el le găsea dureroase. Ea nu avea să îi spună lui Nicole. Nu dorea să înșele încrederea pe care Daffin și-o pusese în ea.

Ciocăni la ușa lui Nicole.

– Intră, se auzi vocea veselă a verișoarei sale.

Nicole ședea la pupitrul ei, visând cu ochii deschiși. Își aruncă pana și se întoarse spre Regina.

– Cum crede Daffin că putem să descoperim care dintre noi este vizată?

Regina merse încet către ea, frecându-și brațele.

– A spus că nu crede că a fost o coincidență faptul că ambele atacuri au avut loc asupra trăsurii unchiului Edward.

– Hm. Ce părere are despre asta? întrebă Nicole clipind.

– Crede că este posibil ca eu să fiu ținta.

Nicole încuviință gânditoare din cap.

– Îmi displace profund să cred asta, însă ar putea fi adevărat. Doar că nu știu cine ar dori să îți facă rău.

– Nici eu. Nu are nici o noimă.

Regina oftă.

– Lui Daffin nu i-a plăcut sugestia mea de a mă oferi ca momeală.

Nicole își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că nu. Nu dorește să te pună în pericol, dar nu putem rămâne prizoniere în casa asta.

– Sunt de acord. A spus că, dacă dorim să ieșim, trebuie să îl anunț și va face pregătirile necesare. I-am spus deja despre balul de la Hillards de mâine-seară.

Nicole își puse un braț pe spătarul scaunului.

– Este caraghios din partea mea să sper că cele două accidente nu au fost decât o coincidență? Poate că nu este nimeni pe urmele nici uneia dintre noi.

– Sper din tot sufletul că ai dreptate. Bănuiesc că vom afla mai devreme sau mai târziu. Acum.

Regina făcu semn cu capul către scrisoarea care se afla în fața lui Nicole.

– Cui îi scrii?

– Încercam să îi scriu prietenei mele, Daphne Cavendish. Dar știi cât de mult îmi displace să scriu.

– Daphne Cavendish? Este căsătorită cu vicontele Spy, nu-i așa?

– Așa este, soțul ei, Rafe, este bun prieten cu Mark. La fel și fratele geamăn al lui Rafe, Cade. Ultima oară când am avut vești de la ea, avea probleme cu papagalul verișoarei ei.

– Cu *ce*? întrebă Regina, ușor șocată. Ai spus papagal?

– Da, răspunse Nicole. Este o poveste foarte lungă, dar după ce verișoara ei în vârstă de 13 ani, Delilah, a descoperit că a avut un pirat în familie – insistă că Cade este pirat, dar îți jur că de fapt este corsar – fata a devenit obsedată să facă rost de un papagal. Rafe i-a făcut pe plac, și acum fata are unul și se pare că nu este altceva decât o bătaie de cap.

– Cum așa? întrebă Regina, zâmbind încă.

Ochii lui Nicole sclipiră.

– Conform ultimei scrisori a lui Daphne, acesta repetă tot ce aude și, ca și cum asta nu ar fi destul de enervant, mai și *mușcă*.

– Pe toată lumea? întrebă Regina.

– Nu. Doar pe anumiți oameni. Delilah insistă că este gelos.

Nicole izbucni în râs.

– Fata aceea pare a fi un personaj deosebit, spuse Regina clătinând din cap.

– Este, fu de acord Nicole. Ar trebui să o întâlnești într-o zi, curând. I-ar plăcea la nebunie să te ajute să îți găsești un soț. Adoră să facă pe pețitoarea. Deși recunoaște că este o pețitoare îngrozitoare în momentul de față, susține că are nevoie de ocazii pentru a exersa.

– Abia aștept să o întâlnesc pe Delilah, spuse Regina, dar aș avea nevoie de cea mai experimentată pețitoare din țară ca să găsesc un soț mai bun decât Dryden în decurs de o săptămână.

– Hm.

Nicole se holbă la perete, pierdută în gânduri.

– Cea mai priceputa pețitoare din țară, ha?

– Cine? o îndemnă Regina.

– Mentorul lui Delilah. O cunoști pe ducesa de Claringdon? Lucy Hunt?

În seara aceea, după cină, Regina stătea în salonul din față, citind revistele, când la ușă se auzi o bătaie ușoară. Se întunecase, și servitoarele aprinseseră lămpile. Ridică privirea și îl văzu intrând pe Daffin. Intimidată, își dădu o șuviță de păr după ureche, își drese glasul și se ridică în capul oaselor. Apoi se lăsă să alunece puțin, ca să nu pară că se străduia prea tare.

– Lady Regina, spuse el.

– Da?

Se strădui din răsputeri să pară indiferentă. S-o fi hotărât ea că aveau să fie doar prieteni, dar el era în continuare chipeș. Și inteligent. Și amuzant. Și curajos. Și... ah, putea să continue la nesfârșit.

– Aș putea să... îți vorbesc?

– Desigur.

Închise ușa în urma lui și veni să se așeze lângă ea pe canapea.

– M-am gândit la ce mi-ai spus.

Astăzi spusese o mulțime de lucruri.

– Despre?

– Despre cum să determinăm cine este ținta.

Spinarea ei se îndreptă ca o vergea și ochii i se lărgiră.

– Te-ai răzgândit? Ești gata să mă folosești ca momeală?

– Ca momeală, nu, dar cred că este important să te separăm de Nicole data viitoare când părăsim casa.

Regina închise revista și încuviință din cap.

– Pot oricând să găsesc comisioane de făcut și mai este și balul de mâine-seară.

Daffin se aplecă în față pe locul lui.

– Da, cred că balul va fi perfect, iar eu voi fi acolo, alături de tine, să mă asigur că vei fi în siguranță.

Regina încuviință. Simți crampe în stomac. Încă se temea de un alt accident de trăsură, dar ideea de a-l ajuta pe Daffin să îl doboare pe nebunul – dacă acesta exista – care îi viza familia o făcea să se simtă utilă, exact ca atunci când se aflau în Surrey și ajutase la găsirea ucigașului lui John.

– Ce sugerezi?

– Există cineva, în afara lui Nicole, care poate merge cu tine mâine-seară și să îndeplinească rolul de însoțitoare?

Regina trecu absentă cu mâna peste coperta revistei.

– Interesant că ai adus vorba despre asta, pentru că Nicole i-a scris mai devreme ducesei de Claringdon ca să îi ceară să ne însoțească.

– Excelent. Dacă o putem convinge pe Nicole să rămână aici, am putea să îl obligăm pe netrebnicul acesta să facă o mișcare. Și dacă nimic nu se întâmplă... poate că până la urmă Nicole este ținta.

Un zâmbet apăru pe buzele Reginei.

– Sunt gata, dacă și tu ești.

Capitolul 16

Seara următoare, Lucy Hunt sosi la reședința lui Mark și acceptă numaidecât să își trimită trăsura înapoi acasă și să o folosească în schimb pe a unchiului Edward. Fusese un chin să o convingă pe Nicole să rămână acasă, dar, în cele din urmă, aceasta înțelese raționamentul lui Daffin.

Regina o plăcu imediat pe Lucy. Ducesa era senină și amuzantă. Cu părul negru și ochii de două culori diferite (unul albastru, celălalt căprui). Era glumeață și avea o memorie aproape enciclopedică despre aristocrație, inclusiv cine era și cine nu eligibil. Primi vestea necesității prezenței lui Daffin cu seninătate, în timp ce o informă pe Regina că spera foarte tare că nu avea, în realitate, un nebun pe urmele ei. Fu de acord să țină problema secretă și rămase foarte calmă în fața posibilității ca trăsura lor să fie atacată.

Regina, Daffin și Lucy se îngrămădiră în trăsură.

– Îndrăznesc să spun că va fi o aventură, spuse Lucy de îndată ce se așeză pe bancheta cu perne de catifea. Unde mai pui că nu m-am aflat niciodată până acum sub protecția unui *agent de pe Bow Street*. Lui Jane Upton îi va părea rău că a ratat asta. Adoră să experimenteze lucruri despre care să poată scrie într-o carte.

– Mi-a ajuns cât s-a scris despre mine în ultimul timp, zise cu o jumătate de zâmbet Daffin.

Lucy își bătu obrazul cu degetul.

– Ah, da, am citit despre dumneata în *Times*. H.J. Hancock pare a fi fascinat de isprăvile dumitale. Își dădu o buclă neagră după ureche. Nu pot spune că îl condamn. Viața mea pare foarte banală în comparație cu a dumitale, domnule Oakleaf.

Restul călătoriei până la bal fu plină de flecăreală, căci Lucy turui numele domnilor eligibili, în vreme ce Regina oferi câte o scuză absolut logică pentru care fiecare dintre aceștia nu era neapărat preferabil contelui de Dryden. Daffin ședea în fața doamnelor, cu spatele

la vizitiu, cu chipul ca de piatră, cu ochii ațintiți pe fereastră după orice semn de pericol. Nu păru să ia seama la conversația lor.

Cei trei se aflau la bal de nici o oră când Lucy o trase deoparte pe Regina. Merseră în spatele unui ghiveci cu un palmier, aflat la marginea ringului de dans. Lucy făcu semn cu capul către sala de bal.

– Vezi pe cineva care îți place, draga mea? întrebă Lucy. Îi cunosc aproape pe toți de aici.

– Pe unii dintre ei mi-i amintesc de la debutul meu în societate, răspunse Regina oftând.

– Mă gândeam că vicontele Barclay ar fi bun, deși este evident faptul că este mai puțin chipeș decât Dryden și mai puțin bogat.

– Aceasta este problema, răspunse Regina. Nu este nimic anume *rău* la Dryden. Pur și simplu nu îl iubesc, iar el nu mă iubește pe mine.

– Înțeleg întru totul, draga mea. Mă iroseam rămânând nemăritată când soțul meu, Derek, a intrat în viața mea, dar am știut imediat că el era special.

Regina scrută chipul ducesei.

– Cum? Cum de ai știut?

– De fiecare dată când eram în compania lui mă simțeam un pic rău de la stomac. Dar, cu siguranță, într-un fel bun.

Regina înghiți în sec. Avea același sentiment... de fiecare dată când se afla în compania unui anumit agent de pe Bow Street.

– Știi la ce mă refer, nu-i așa? Un zâmbet entuziasmat lumină chipul lui Lucy. Ai simțit și tu asta. Spune-mi. Față de cine?

Regina clătină din cap. Ultima persoană cu care unchiul și mătușa ei i-ar fi permis să se căsătorească era un agent de pe Bow Street sau oricare alt bărbat fără titlu. Lucrul acesta fusese înrădăcinat în ea de când era copilă. Soțul ei trebuia să fie un membru al aristocrației. Altfel avea să fie o proscrisă. În plus, Daffin îi respinsese avansurile, iar chestiunea căsătoriei nu apăruse niciodată între ei. Nu avea de gând să se facă din nou de râs față de el întrebându-l dacă nu ar dori să o ceară de soție. Nu. Daffin nu era potrivit. Arătase limpede că refuza să se încurce cu ruda unui prieten, iar Mark îi era prieten. Ideea de a se căsători cu Daffin era ridicolă. Asta era tot.

– Nimeni, minți Regina. Doar că... felul în care descrii asta este exact ceea ce îmi doresc. Îmi doresc să mă luminez de fiecare dată

când soțul meu intră în încăpere. Mă tem că nu voi simți niciodată asta pentru Dryden.

– Înțeleg, draga mea. Uneori, peținorii care par să fie cei mai acceptabili, pur și simplu nu sunt, dintr-un motiv absolut greu de explicat. Părinții mei aproape că ajunseseră la disperare din cauză că nu îmi găseam niciodată perechea.

Ducesa își scoase evantaiul din săculeț și îl flutură rapid în fața chipului său.

– În ceea ce îl privește pe Dryden, am auzit că Lady Rosalind Millingham umblă după el de când și-a făcut debutul în societate, în urmă cu cinci ani. Biata femeie ar fi trebuit de mult să își găsească un soț.

Regina oftă din nou.

– Din partea mea, îl poate avea.

– Ce spui de lordul Treadwell? propuse Lucy, în timp ce ochii ei cercetau sala de bal.

Regina aruncă o privire spre masa cu răcoritoare, acolo unde îl văzuse pe Lord Treadwell cu câteva minute în urmă.

– Da. Pare... amabil.

– Vai de mine, *amabil*.

Lucy se strâmbă.

– Cel mai rău cuvânt din lume când vine vorba să vânezi un soț. Se situează pe același loc cu *plăcut* și *decent*.

Regina îi aruncă lui Lucy un zâmbet șters și ridică din umeri.

– Păcat că ducele de Huntley este un pic cam tânăr.

Lucy își închise brusc evantaiul.

– Ar fi perfect, deși aș spune că deja am ales pe cineva pentru el pe viitor.

Ochii îi sclipiră.

Regina abia dacă asculta. Se presupunea că trebuia să îi acorde ducesei atenție și să caute un soț, dar privirea ei scruta mulțimea, în căutarea lui Daffin. Acesta le îngăduise doamnelor să pătrundă în mulțime înaintea lui, în vreme ce el păstră distanța. Regina avusese o discuție scurtă și discretă cu Lady Hillard, pentru a-i explica situația. Slavă Domnului că Lady Hillard nu era o bârfitoare. Fusese repede de acord să se poarte ca și cum Daffin era doar un alt oaspete la petrecere. Păru încântată, de fapt, să îl aibă ca oaspete în casa ei pe faimosul agent de pe Bow Street despre care se scrisese în ziar.

Cât despre Daffin, nu păru amuzat de petrecere. Se încadra în decor atât de perfect încât, uneori, Regina se văzu nevoită să se uite de două ori pentru a-l găsi. Din când în când, îl surprindea vorbind cu cineva, dar privirea lui rămânea ațintită asupra ei. El își făcea datoria, ea știa asta, dar nu putea să nu tresară de fiecare dată când descoperea ochii aceia verzi privind-o cu intensitate din partea cealaltă a aglomeratei săli de bal. Se simțea un pic rău de la stomac. Dar într-un fel plăcut. Exact așa cum descrisese Lucy. La naiba!

– Ah, iată-l pe marchizul de Morvenwood, spuse Lucy, cu un zâmbet felin pe chip. L-am căutat toată seara. Este văduv de peste un an. A revenit recent pe piața căsătoriilor. *Foarte* căutat. Trec pe la el să îl salut și îl aduc să te cunoască.

Fără prea mare interes, Regina o privi pe Lucy plecând. Știa că era cel mai rău soi de persoană în căutarea unui soț, dar nu se putea abține. Se întâmpla ca fanteziile ei să fie, pur și simplu, pline de Daffin.

Câteva momente mai târziu, Lucy veni înapoi cu marchizul de Morvenwood pe urmele ei. Regina îl scrută cu ochii îngustați pe bărbat. Nu și-l amintea din zilele ei vechi, când se afla pe piața căsătoriilor. Când își făcuse ea debutul în societate, el era deja căsătorit deja. Marchizul avea aproape 40 de ani, era înalt, cu ochi căprui-închis și cu păr castaniu, un pic argintiu la tâmple. Cu siguranță, era un tip care arăta decent. Însă ceva din ochii lui făcea ca aceștia să pară duri, poate obosiți. Fără îndoială că pierderea soției îți făcea asta. Simți o urmă de compasiune față de bărbatul acesta.

– Regina, iată-te, exclamă Lucy de parcă nu plecase de lângă ea cu doar câteva momente în urmă. Tocmai îi spuneam marchizului ce dansatoare minunată ești.

Regina aproape că se înecă cu șampania pe care o sorbea. *Nu* era o dansatoare minunată. Nu fusese niciodată. Mai degrabă avea să-l calce pe picioare pe marchiz decât să îl impresioneze.

Lucy făcu prezentările, iar marchizul făcu îi o plecăciune Reginei.

– Milady, rosti. O plăcere.

– Trebuie neapărat să dansați următorul vals, declară Lucy și, ca și cum vorbele ei invocaseră muzica, începu să se audă un vals.

Urma unui zâmbet apăru pe buzele marchizului.

– Ar fi onoarea mea.

Îi întinse brațul Reginei, care îi dădu iute paharul lui Lucy și își așeză mâna înmănușată pe mâneca marchizului.

Regina reuși să danseze întregul vals fără să îl rănească pe marchiz. Se simțea foarte mulțumită în sinea ei, când acesta o surprinse spunând:

– Ai dori să vezi sera?

– Sera?

Îl privi clipind. Îl auzise bine?

– Lady Hillard îmi spunea mai devreme despre trandafirii ei premiați, continuă el. Speram să dau o fugă să îi văd. M-am gândit că poate ți-ar plăcea să mă însoțești.

Poate că trecuseră ceva ani de când Regina nu-și mai căutase în mod activ un soț, dar își amintea foarte bine că domnii nu le cereau doamnelor să plece cu ei în secret la astfel de evenimente. Poate că marchizul își permitea una ca asta datorită vârstei ei înaintate. Era cât pe-aci să îl refuze, când el adăugă:

– Scuzele mele. Văd că cererea mea te face să te simți stânjenită. Uit de mine. Soției mele i-ar fi plăcut foarte mult să vadă trandafirii și trebuie să îmi amintesc că ea nu mai este aici. Voi merge singur.

Dintr-odată, Regina se simți meschină să refuze să vadă niște flori. În mod clar, bărbatul era încă îndrăgostit de răposata lui soție. Nu dorea să îi facă avansuri nedorite.

– Ne vedem acolo, îi spuse. Și mie îmi plac foarte mult trandafirii.

Marchizul îi zâmbi și își luă la revedere, iar Regina se întoarse și aproape dădu peste Lucy.

– Ei bine? întrebă ducesa, bătând cu pantoful în podea. Cum a fost dansul? Vreo scânteie?

Ridică din sprâncenele ei negre.

– Mă tem că nu, răspunse Regina. Pare un bărbat foarte amabil căruia îi e teribil de dor de soția lui.

Lucy se cutremură.

– Vai, draga mea, iată din nou cuvântul acela: „amabil".

– Nu sunt sigură ce ar fi mai rău: să fiu căsătorită cu Dryden, care mă va ignora cu siguranță, ori să fiu căsătorită cu un marchiz care își dorește să fiu soția lui decedată.

Lucy strâmbă din nas.

– Nici una din variante nu pare atrăgătoare, draga mea. Speram că vei simți o scânteie.

O scânteie? Auzind cuvântul, Regina ridică ochii să cerceteze din nou sala de bal în căutarea lui Daffin. Nu îl văzu.

– O să mă-ntorc în câteva minute, îi spuse Regina lui Lucy.

Nu avea nici un rost să riște un scandal spunându-i lui Lucy unde se ducea. Și apoi, nu avea să stea mult. Nimeni nu o să își dea seama. Ar trebui să îi spună lui Daffin. Dar Daffin, pentru prima oară în seara aceea, era de negăsit. Își mușcă buza și aruncă o privire spre ușă. Probabil că marchizul o aștepta. Nu avea să lipsească multă vreme.

Își croi drum către ușă și așteptă până când începu un vals nou, înainte să se întoarcă, suflecându-și fustele și să se strecoare afară din sala de bal, îndreptându-se în direcția serei. Își aminti drumul dintr-un tur al casei pe care i-l făcuse Lady Hillard în urmă cu mult timp. De-a lungul coridorului, la dreapta și apoi la stânga, la capătul galeriei lungi cu portrete se afla sera.

În clipa în care deschise ușile de sticlă care dădeau în încăperea umedă, mirosul de trandafiri o copleși. Închise ochii și îl inspiră, bucurându-se de parfum. Ce loc minunat! Și sera de la conacul Colchester fusese întotdeauna unul dintre locurile ei preferate.

– Lady Regina, se auzi din spatele ei glasul marchizului, făcând-o să tresară. Îți mulțumesc că ai venit.

Regina deschise ochii. Arbuștii de trandafiri erau luminați de lumânări care sclipeau, și întregul aranjament era cât se poate de romantic. Își dori ca Daffin să se fi aflat acolo, ceea ce era ridicol, desigur, pentru că ea și Daffin nu aveau, nu puteau, să fie romantici.

– Vino pe aici, spuse marchizul, luând-o de mână și conducând-o pe o cărare îngustă printre flori.

O trase spre mijlocul încăperii, unde erau complet ascunși vederii de la ușă. Fiori reci o trecură pe șira spinării.

– Un... unde sunt trandafirii pe care doreați să mi-i arătați? Care sunt?

– Aceștia.

Marchizul arătă către niște trandafiri roz minunați de pe partea cealaltă a unei bănci din piatră din mijlocul serei.

– Ah, chiar *sunt* minunați!

Regina făcu câțiva pași. Avea de gând să îi adulmece, să exclame din nou cât de minunați erau și apoi să se scuze și să se întoarcă în sala de bal. Regreta deja hotărârea de a veni. Ar fi trebuit măcar să aștepte să îl găsească pe Daffin și să îl anunțe unde se ducea.

Își suflecă fustele ca să ocolească banca din piatră când mâna marchizului țâșni și o apucă de braț. O trase și o strânse la piept, strivindu-și gura de a ei. Mirosul de alcool din respirația lui era copleșitor.

Se zbătu în brațele lui și reuși să își desprindă gura de pe a lui.

– Milord, întrerupeți măsura.

Buzele lui alunecară pe gâtul ei și îi acoperi pielea de sărutări.

– Ba nu. Știai ce voiam când ai fost de acord să vii. O femeie nu ajunge la vârsta ta fără să cunoască astfel de lucruri. Nu ar trebui să îți cauți un soț. Ar trebui să îți cauți un protector. Eu aș putea să fiu un astfel de bărbat pentru tine.

Lacrimi țâșniră din ochii Reginei. Încercă să îl împingă, dar el era mult prea greu.

– Sunteți nebun, murmură. Nu!

Mintea începu să îi alerge. Dacă striga, cineva ar fi putut veni în goană, dar, în același timp, ea ar fi fost surprinsă într-o poziție compromițătoare și fie ar fi devenit o paria, fie ar fi fost obligată să se mărite cu nemernicul acesta. Apatia contelui de Dryden era de preferat decât să fie nevoită să își petreacă restul vieții cu desfrânatul marchiz de Morvenwood.

Următorul lucru pe care îl știu fu că trupul masiv al marchizului fu tras departe de ea, zbură prin aer, aterizând apoi grămadă departe, de partea cealaltă a băncii.

– Doamna a spus nu.

Daffin stătea lângă Regina, cu mâinile în șolduri, cu ochii scăpărând. Maxilarul îi zvâcnea în timp ce îl sfredelea cu privirea pe marchizul întins pe jos.

Ochii marchizului se aprinseră. Teama era întipărită în trăsăturile lui.

– Dacă te prind că o mai atingi vreodată, o să devii eunuc în câteva clipe. M-am făcut înțeles? scrâșni Daffin.

Abia atunci Regina se uită în jos și observă că Daffin avea un pumnal în mână. Lama sclipi în lumina lumânărilor. Marchizul încuviință din cap tremurând, se ridică repede și alergă pe lângă ei cât îl țină picioarele, cu coada fracului fluturându-i în urmă.

Daffin se întoarse spre Regina. Părul îi era ciufulit și rochia în dezordine, dar arăta la fel de splendidă ca întotdeauna. Cum îndrăznea gunoiul acela să o atingă? Îi venea să îi dea un pumn marchizului.

– Ești bine?

Regina încuviință din cap tremurând. Trase de decolteu pentru a-l aranja.

– Da. Mulțumesc.

Daffin își scoase batista din buzunarul hainei și i-o întinse.

– Nemernicul acela ar trebui să fie fericit că nu i-am tăiat mâinile.

Regina își tamponă ochii. Încă tremura incontrolabil.

– Nu ar fi trebuit să vin aici cu el. Doar că soția lui a murit, iar el părea atât de trist.

Ce-ar fi făcut dacă nu ar fi salvat-o Daffin? Se cutremură. Nu voia să se gândească la asta.

– Nemernicul nu avea nici un drept să facă ce-a făcut. Faptul că ai venit aici cu el nu i-a dat nici un drept să se poarte astfel.

– Ai dreptate, replică Regina încuviințând din cap.

Îi înapoie batista.

– Dacă individul acela este genul de bărbat cu care Lucy Hunt încearcă să te cupleze, aș zice că nu face deloc o treabă bună.

Regina înghiți în sec.

– Sunt sigură că Lucy nu avea nici cea mai mică idee că el era în stare de asta. Regina se îndepărtă și își frecă mâinile în sus și în jos pe brațe. Nu ar fi trebuit deloc să vin aici în seara asta. Nu poți forța o căsătorie din dragoste, mai ales cu o limită de timp.

Daffin își scoase haina, înaintă și o înfășură în jurul umerilor ei.

– Mulțumesc, îmi era frig, murmură ea.

– Mi-am dat seama. Își drese glasul și o întrebă: De ce unchiul tău nu este dispus să îți acorde mai mult timp pentru a-ți găsi un soț?

Regina clătină din cap.

– Spune că am avut deja 12 ani. Nu greșește.

Daffin lovi frunzele uscate cu vârful cizmei.

– Îmi pare rău.

– Nu ai pentru ce să îți pară rău.

Regina înfășură mai strâns în jurul ei haina lui.

Daffin își puse mâinile în șolduri.

– Nu mi-am dat niciodată seama câtă presiune se pune pe doamnele din înalta societate pentru a face o căsătorie potrivită.

– Mă tem că începe de la naștere, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu ar fi fost totul diferit dacă părinții mei ar fi trăit.

– Ce s-a întâmplat cu părinții tăi? întrebă Daffin.

Nu se putea abține. Arăta atât de vulnerabilă și de frumoasă. Își spusese că trebuia să stea departe de ea, dar, când o văzuse atacată de afurisitul acela de marchiz, ieșise la suprafață nu numai latura lui protectoare, ci, se pare, și cea sensibilă. Chiar dorea să afle ce se întâmplase cu părinții ei. Chiar dorea să afle mai multe despre ea.

– Au murit într-un accident de trăsură când aveam 12 ani, răspunse Regina. Bunica m-a crescut după aceea.

Îi studie profilul pentru un moment, privirea lui urmărindu-i curba obrazului, gura delicată și bărbia încăpățânată. Apoi se scutură în sinea lui, păși mai aproape și spuse cu glas scăzut:

– Și mama mea a murit înainte să împlinesc 12 ani.

– Serios?

Își ridică fața și îl studie cu ochii aceia albaștri, scrutători.

– Da.

De ce îi spunea asta? Nu spusese nimănui niciodată. De ce îi spusese toate lucrurile pe care deja i le împărtășise? Ceva din ea îl făcea să simtă că putea avea încredere în ea. Îl făcea să simtă că și ea dorea să îl cunoască. Îl făcea să se simtă nobil.

– Ce s-a întâmplat cu mama ta? întrebă Regina.

El se opri o clipă, doar o clipă. Aparent, în seara aceasta, aici, între tufele de trandafiri, era timpul pentru mărturisiri.

– A fost ucisă.

Reginei i se opri respirația.

– Nu! Își ridică mâna și îl apucă de încheietură. Îmi pare rău, Daffin. Este îngrozitor.

El își închise ochii. Nici lucrul acesta nu îl recunoscuse în fața nimănui niciodată. Viața lui. Trecutul lui. Familia lui. Erau subiecte pe care le ținuse bine păzite. Se îndepărtă de ea și se așeză pe banca de piatră.

– Atunci tatăl tău te-a crescut? întrebă Regina mergând pe vârfuri către el.

– Nu, spuse Daffin. Abia dacă mi-am cunoscut tatăl.

Poate că ea fusese înamorată de el pentru o clipă, gândindu-se că el era curajos, fermecător și chipeș, dar, odată ce avea să afle adevărul despre familia lui, avea să își dea seama de greșeala ei. Poate că acesta era motivul pentru care avea rețineri să îi spună.

Cu ochii strălucind de lacrimi, Regina se întinse și își puse o mână caldă pe brațul lui, chiar deasupra cotului. Atingerea ei îl arse și îl alină în același timp.

– Acesta este motivul pentru care ai devenit agent pe Bow Street? îl întrebă. Pentru că mama ta a fost ucisă?

Și uite așa, ea pusese degetul pe rană, înțelesese motivul pentru care el făcea ceea ce făcea. Dar ea nu știa adevărul. Nu știa de ce murise mama lui sau cine fusese mama lui. Dacă ar fi știut, s-ar fi îndepărtat de el. S-ar fi scuzat și s-ar fi întors numaidecât în sala de bal. În schimb, îl privea cu o compasiune sinceră în ochi. Cu lacrimi adevărate. Văzuse destule lacrimi false de-a lungul anilor, din partea răufăcătorilor cărora le părea rău doar pentru că fuseseră prinși, ca să le deosebească pe cele adevărate de cele false. Și îl *atinsese*. Chiar și acum, mâna ei se odihnea pe a lui. Instinctul îi spunea să se îndepărteze. Nu știa cum să reacționeze când era tratat cu compasiune. Îi venea să se scuture de propria piele.

Ea își retrase mâna în cele din urmă și se uită tăcută la el. Era limpede că aștepta să-i răspundă la întrebare. O întrebare care îi ardea măruntaiele. Da, acela era motivul pentru care se făcuse agent. Pentru că își găsisese mama moartă la capătul scărilor din casa lor elegantă și, chiar și la frageda vârstă de 11 ani, știuse imediat că nu fusese un accident. Dar era al naibii de sigur că nu dorea să vorbească despre asta.

Răspunsul lui fu o aprobare scurtă din cap. Se mută la marginea băncii, făcându-i loc să se așeze lângă el.

– Ai frați sau surori? întrebă ea, înghesuindu-se în spațiul îngust.

Șoldul ei îl atinse pe al lui.

– Nu.

Era singurul și cel mai bun răspuns pe care avea să îl dea. Nu avea nici unul care să îl recunoască. Nici unul pe care să îl recunoască.

– Atunci avem asta în comun, răspunse Regina, faptul că am crescut fără părinți. Fără frați sau surori. Ai fost singuratic?

Daffin se uită, fără să vadă, la bolta de trandafiri roz aprins care împodobea spalierul alb din apropiere. Avusese de gând să o escorteze pe Regina înapoi în sala de bal. De ce se afla încă aici? La urma urmei, de ce o căutase? Presupusese că viața ei fusese perfectă. Ea provenea dintr-una dintre cele mai bune familii din țară. Presupusese că fusese crescută de părinți iubitori într-o casă iubitoare plină

de servitori și bani și veri și prieteni și fericire. Toate lucruri despre care el nu știa nimic. Se înșelase în privința ei – ea cunoscuse durerea –, iar el nu era obișnuit să se înșele în privința nici unui lucru. Instinctele lui erau de obicei corecte.

Îl întrebase dacă fusese singuratic. De ce făcuse asta să i se pună un nod în gât?

– Bănuiesc că da, răspunse încet.

– Și eu am fost, recunoscu ea încetișor.

Daffin se întoarse cu fața spre ea. Făcuse o greșeală, să stea atât de aproape, unde îi putea mirosi parfumul. Tot ce avea de făcut pentru a o atinge era să întindă mâna și, ah, cât dorea să o facă!

Gura lui coborî încet spre a ei, atât de încet, oferindu-i destul timp să se ferească. Dar ea nu se feri. Îl privi lung cu ochii aceia mari albaștri și, când buzele lui le atinseră pe ale ei, ea se topi. Își ridică brațele, făcând să-i cadă de pe umeri haina lui, și și le împleti în jurul gâtului lui.

Buzele lui le despărțiră pe ale ei și limba lui îi invadă gura. Ea se agăță de el, gemând ușor, iar el se întări ca piatra în pantaloni. Ea era receptivă, delicioasă – tot ce face ca un sărut să fie ceva plăcut. Își continuă asaltul blând al buzelor. Nu se putea opri. Era lipsit de rațiune. Îi luă fața în mâini, ca gura ei să rămână contopită cu a lui. Buzele lui le modelau pe ale ei și se mulau pe ele, de parcă nu se mai putea nicicând sătura. Câteva minute mai târziu, își desprinse în cele din urmă cu greu gura de pe a ei. Gâfâind, îi dădu la o parte brațele din jurul gâtul, îi prinse mâinile și își lipi fruntea de a ei.

– Ce a fosta asta? șopti ea.

– Asta... a fost o greșeală.

Capitolul 17

Regina stătu tăcută în timpul călătoriei cu trăsura spre casă. Se hotărâse să nu îi spună lui Lucy ce se întâmplase cu marchizul în seră. Nu ar fi făcut decât să o îngrijoreze pe ducesă și să o determine să pună întrebări. Întrebări care ar fi putut-o face pe aceasta să vrea să știe de ce lipsise Regina din sala de bal un timp atât de îndelungat. Lucy sporovăi fericită până când ajunseră în fața casei ei.

– Poate că ar trebui să îmi fac griji pentru reputația ta, draga mea, spuse Lucy, uitându-se la Daffin când se dădu jos din trăsură. Dar bănuiesc că nu ai putea să te afli pe mâini mai sigure decât cele ale unei gărzi de corp, nu-i așa?

Daffin se foi, în vreme ce Regina doar se forță să râdă și îi mulțumi ducesei pentru încercările de a-i găsi un soț, chiar dacă lipsite de succes.

După ce Lucy coborî, în trăsură se așternu tăcerea. Regina se holbă pe fereastră, încercând să înțeleagă ce se petrecuse în seara aceea. De la bun început, fusese o nesăbuință să meargă în seră. Pe de altă parte, asta dusese la un sărut extrem de plăcut din partea lui Daffin. Nu putea regreta asta. Numai că el îl numise o greșeală. Îl numise o greșeală și o escortase numaidecât înapoi în sala de bal, unde o încurajase să intre pe o ușă, în vreme ce el ocoli și intră pe o alta, pentru a nu fi văzuți întorcându-se împreună.

Ea o găsise repede pe Lucy și inventase o scuză stupidă despre locul în care fusese și pe care era sigură că ducesa nu o crezuse. Plecaseră după nici o oră, după ce fusese evident faptul că Regina își încheiase complet vânătoare de soți pentru seara aceea.

Aruncă o privire spre locul în care ședea Daffin. Obrazul acestuia era luminat de strălucirea palidă a lumânării din lampa de pe peretele trăsurii. Părea mânios... sau hotărât. Privirea îi era lipită de fereastră, fără îndoială în căutarea unei trăsuri scăpate de sub control. Chiar credea cu adevărat că sărutul lor fusese o greșeală? I se făcea rău de la stomac (în sensul bun) când o vedea? Sau acel sărut

nu însemnase nimic pentru el? „Greșeală. Greșeală. Greșeală." Cuvântul răsuna în capul ei. I se făcea sau nu rău de la stomac, era evident că Daffin Oakleaf nu o dorea.

Trăsura se opri în fața casei lui Mark și umerii lui Daffin se relaxară.

– Nici o problemă în seara aceasta, șopti Regina.

Daffin încuviință din cap.

– Cel puțin nu de genul la care mă așteptam.

În dimineața următoare, Daffin ședea în spatele pupitrului din biroul lui Grimaldi. Prietenul său îi spusese să folosească încăperea pentru orice treabă de care trebuia să se ocupe cât timp se afla în casă. Daffin era aplecat peste o grămadă de hârtii, citind notițe dintr-un alt caz în care o nobilă fusese urmărită. În cazul acela, fusese implicată o răscumpărare. Circumstanțele Reginei și ale lui Nicole erau diferite. Era limpede că intenția clară era de a răni sau de a speria... dar poate reușea să afle ceva din tehnicile de investigație pe care le folosise în cazul similar. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o pună pe vreuna dintre doamne în calea pericolului, dar altfel cum ar fi putut să determine care dintre ele era ținta? După seara trecută începuse să se întrebe dacă era vreuna cu adevărat. Poate că era importantă ora. Trebuia să o scoată pe Regina singură, în timpul zilei.

Regina. Gândul la ea îl făcea să nu se poată concentra. În urmă cu o săptămână, dacă i s-ar fi spus că avea ceva în comun cu Lady Regina Haversham, ar fi negat. Acum își dădea seama că aveau în comun mult mai multe decât și-ar fi închipuit. Aceasta fusese un copil unic singuratic într-o casă plină de adulți. Fusese orfană. Îl surprinsese cu dezvăluirile, una după alta, culminând cu cea mai mare dezvăluire dintre toate: faptul că săruta excelent. Seara trecută el nu fusese în stare să își ia mâinile de pe ea, iar asta îl transformase în cel mai rău soi de mitocan. Femeia tocmai fusese atacată în aceeași încăpere cu doar câteva minute mai înainte. El își făcuse apariția ca protector al ei, doar pentru a se dovedi a nu fi cu nimic mai presus decât marchizul. Ea fusese ciudat de tăcută în timpul călătoriei către casă. El nu știuse ce să îi spună. Dar acum știa. Îi era dator doamnei cu o scuză.

Un ciocănit ușor îi întrerupse șirul gândurilor. Ridică privirea și o văzu pe Regina în prag. Purta o rochie roz-deschis care se asorta

cu bujorii din obrajii ei. Era splendidă. El se scutură de reacția imediată a trupului său față de ea.

Regina își drese glasul:

– Scuză-mă. Nicole m-a trimis.

Daffin își încruntă sprâncenele.

– Este totul în regulă?

Regina înaintă timid în încăpere.

– Da, totul este în regulă. Mi-a cerut să te anunț că trebuie să iasă azi după-amiază... până la croitoreasă.

– La croitoreasă? repetă Daffin.

– Pentru o probă, explică Regina.

O probă nu era un lucru pentru care Nicole ar fi putut să o trimită pe Regina în locul ei. Trebuia să meargă amândouă. Fie.

– Da, Madame Duval, continuă Regina. Prăvălia ei se află pe Curzon Street.

Daffin încuviință din cap.

– A, da, cunosc locul. Când ar dori Nicole să meargă?

Se strădui din răsputeri să își mențină tonul complet profesionist.

– Acum se îmbracă.

– De fapt, sunt gata, se auzi din spatele Reginei glasul vesel al lui Nicole.

Marchiza năvăli în încăpere cu un zâmbet pe chip.

– Bună dimineața, Daffin. Știu că Mark dorește să stau acasă cât mai mult posibil, dar am nevoie de rochii noi pentru sarcină. Abia mai încap în cele de acum.

Își mângâie abdomenul.

– Și apoi, nu a mai avut loc nici un incident cu trăsura de zile întregi. Încep să cred că toată treaba asta nu este decât mult zgomot pentru nimic.

– O să chem trăsura.

Daffin se ridică și trecu pe lângă cele două femei. Ieșirea acesta avea să îi dea ceva asupra a ce să se concentreze. Ceva în plus pe lângă atracția lui nepotrivită față de Regina.

Peste mai puțin de o oră, se aflau în fața pitoreștii prăvălii a lui Madame Duval. Ramuri de ilice și brad decorau vitrinele de pe Curzon Street și grupuri de colindători cântau la colțuri. Daffin trecu iute pe lângă toate, atent la orice semn că cineva i-ar fi urmărit.

Stătuse de veghe întregul drum până la croitoreasă, aruncând priviri în afara trăsurii de ambele părți și cercetând strada în căutarea oricărui mijloc de transport care părea să se apropie prea tare. Oarecum spre dezamăgirea lui, călătoria fusese din nou complet lipsită de evenimente. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să dea de urma nemernicului care încercase să îi rănească prietenii, să îl bată măr și să îl trimită la zdup înainte de Crăciun. Atunci familia Colchester ar fi liniștită, iar Daffin nu ar fi fost obligat să își petreacă sărbătorile cu ei, deranjând acolo unde nu îi era locul.

Intrară toți trei în prăvălie, unde îi învălui mirosul de textile și lavandă. Proprietara veni în grabă să le întâmpine pe marchiză și pe verișoara acesteia.

Nicole își mângâie cu o mână abdomenul.

– Trebuie să merg în spate pentru probă. Eu și Madame nu vom sta mult.

O urmă pe croitoreasă în partea din spate a prăvăliei. Regina dădu să li se alăture, dar Nicole o izgoni.

– Rămâi aici, Regina. Ține-i companie lui Daffin.

Regina se uită într-o parte. Nu păru deloc convinsă că cea mai bună opțiune a ei era să îi țină lui companie, dar le permise lui Nicole și lui Madame Duval să dispară fără ea după draperiile de catifea vișinie din spate.

Daffin își făcu de lucru stând de pază lângă ușa de la intrare, căutând orice semn că cineva îi urmărea. Regina își împreună mâinile la spate și se îndreptă alene către fereastra care dădea spre stradă. Oftă.

– Nicole încearcă să facă pe pețitoarea, dar vreau să știi că am făcut tot ce-mi stă în putință ca să o descurajez.

Daffin zâmbi.

– I-ai... spus despre vizita ta pe Bow Street? o întrebă, fără să fie complet sigur că dorea să afle răspunsul.

La naiba! De ce nu putea să înceteze să se mai gândească la propunerea aceea? Își spusese de o sută de ori în sinea lui să o lase baltă. În mod evident, nu putea.

– I-am spus, recunoscu Regina, mușcându-și buza în felul acela adorabil al ei. După ce a avut loc.

El tresări.

– Mi-am dat seama.

Pe buzele Reginei apăru urma unui zâmbet.

– A fost nevoită să mă convingă să nu mă ascund în dormitor pentru tot restul zilelor mele.

Daffin chicoti.

– Nu a fost chiar atât de groaznic, nu?

Cu mâinile la spate, Regina se îndepărtă câțiva pași.

– La vremea respectivă așa mi s-a părut.

Daffin rămase cu privirea ațintită pe fereastră, căutând în continuare orice semn de primejdie. Era cel mai bine să se concentreze asupra misiunii lui, nu asupra frumosului chip al Reginei.

– Scuzele mele. M-ai luat prin surprindere.

– M-am luat și pe mine prin surprindere. Inspiră adânc. Daffin... eu... în legătură cu seara trecută.

El tresări din nou.

– I-ai spus lui Nicole și despre asta?

Regina clătină din cap.

– Nu. Nu i-am spus. Și nici nu am de gând să o fac.

El se întoarse cu fața spre ea.

– Vreau să-ți cer scuze pentru ce s-a petrecut aseară.

– Ar fi trebuit să-ți spun că mă duc în seră să mă întâlnesc cu lordul Morvenwood.

– Nu, nu legat de asta. Daffin se apropie de ea. Voiam să spun că îmi pare rău că te-am sărutat.

Regina își îndreptă umerii și se întoarse cu spatele ca să privească pe fereastră.

– Da. Aseară ai fost foarte clar în ceea ce privește faptul că tu crezi că a fost o greșeală.

– A fost o greșeală.

Oare era... supărată pe el pentru că îi spusese că fusese o greșeală? Cu siguranță că ea își dădea seama că așa era.

– Nu este că nu doream, ci că nu aveam nici un drept.

La naiba! Nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. De ce o *sărutase*? Își puse întrebarea pentru a suta oară. Abia porniseră cu dreptul și apoi... se apucase să o sărute. Ar trebui să fie doar prieteni. Așa cum el și Nicole erau prieteni. Dar Nicole nu flirtase niciodată cu el. Nicole nu îi făcuse niciodată vreo propunere. Nicole nu avea părul ei negru în care dorea să își afunde degetele. Nu avea ochii ei albaștri în care dorea să se piardă. La naiba. Nu era de ajutor.

Regina se întoarse către el și expresia i se îmblânzi.

– Este în regulă, Daffin. Mă bucur să aflu că ai dorit să o faci. Am crezut că poate prin *greșeală* te-ai referit la faptul că ți-ai dorit să nu o fi făcut.

– Îmi doresc să nu îmi fi dorit să o fac, răspunse el, mușcându-și buza. Nu mi-ar plăcea deloc ca Grimaldi să se întoarcă și să mă omoare.

Se întoarse cu fața spre el.

– Nu ar face asta. Te adoră.

Daffin arcui o sprânceană.

– M-ar mai adora după ce-ar afla că i-am sărutat verișoara care este logodită?

– Verișoara nu e încă logodită, îl corectă zâmbind.

– Verișoara aproape logodită, replică el.

Daffin cercetă din nou strada aglomerată. Nimeni nu ieșea în evidență. Nimeni nu părea să dea târcoale ori să îi urmărească. Cine ar dori să le facă rău acestor femei? Gândul îi goni prin minte pentru a mia oară. Aruncă o privire și o văzu pe Regina mângâind o bucată de catifea purpurie. Își încrucișase din nou brațele la piept și și le frecă energic ca și cum i-ar fi fost frig. Observase că ea făcea adesea asta. Îl făcu să își dorească să își scoată din nou haina și să o înfășoare în jurul ei, dar nu putea face asta aici.

– Știi, înainte ca vărul John să fie ucis, nu m-am gândit niciodată că vreo mârșăvie s-ar abate asupra vreunuia dintre noi, spuse Regina cu vocea încordată. Cu siguranță, nu ceva atât de oribil ca o *crimă*.

Se cutremură și își coborî privirea în podea.

– Acum... nu pot să nu simt că s-ar putea întâmpla orice.

Daffin încuviință din cap. Era adevărat, dar ea nu ar fi trebuit să fie nevoită să își facă griji pentru astfel de lucruri.

– Îmi pare rău să spun că ai dreptate și, când vine vorba despre siguranța ta și a lui Nicole, ar trebui să ne luăm toate precauțiile, până când aflăm ce se petrece.

Ea încuviință din cap. El nu observase niciodată cât de lungi și de minunate erau genele ei.

– Proba mea s-a încheiat, anunță Nicole, ieșind din spatele prăvăliei cu Madame Duval în urma ei. Acum putem pleca.

Regina se răsuci.

– Nu a durat mult.

Nicole trase tare de sforile săculețului ei.

– Nu am avut de încercat decât o rochie. Celelalte vor fi croite la fel.

– Excelent, răspunse Daffin.

Cercetă strada pentru o ultimă dată, pregătindu-se să le însoțească pe doamne la trăsura care aștepta în fața prăvăliei.

– Am putea să ne oprim la Gunter și să luăm o înghețată, zise Nicole, legănându-se pe călcâie.

Daffin se încruntă.

– Este mijlocul lui decembrie.

– Înghețata este la fel de bună și când e frig afară, replică Nicole. De fapt, este mai bună iarna. Nu se topește atât de repede.

– Nu sunt sigur că e prudent. Daffin își drese glasul: Date fiind circumstanțele.

Madame Duval se uită de la unul la celălalt și ridică din sprâncene, curioasă care ar putea fi acele „circumstanțe", dar era prea politicoasă să întrebe.

– Refuz să mă comport ca și cum m-aș afla sub asediu. Nicole își ridică bărbia. Dorești o înghețată, nu-i așa, Regina?

Regina privi de la Daffin la Nicole.

– Înghețata este minunată, desigur. Îmi place în mod deosebit cea cu alune, dar doresc să fii în siguranță, Nicole.

Nicole își dădu ochii peste cap.

– Și eu îmi doresc ca tu să fii în siguranță, însă refuz să fiu o lașă. Acum, mergem să mâncăm înghețată. Insist.

Peste mai puțin de douăzeci de minute, opriră în fața magazinului lui Gunter, în Berkeley Square. Daffin sări primul din trăsură, cercetă zona și lăsă în jos treptele pentru a le ajuta pe doamne să coboare.

– Acum, când am ajuns aici, mi-e îngrozitor de somn, anunță Nicole, înăbușindu-și un căscat.

– Rămâi în trăsură, răspunse Regina. Vom lua noi înghețată.

– Chiar așa, aprobă Daffin.

O ajuta pe Regina să coboare treptele.

El și Regina se îndepărtară de trăsură. Așteptară câteva birje să treacă înainte de a traversa către prăvălia cofetarului.

Se auzi un pocnet.

Daffin se aruncă la pământ, trăgând-o pe Regina cu el. O acoperi cu propriul trup.

– Ține capul jos, șopti el înnebunit.

Ridică privirea către mulțimea care se aduna. Un bărbat se desprinse și traversă alergând piața.

– Avea un pistol! strigă o femeie, arătând după bărbat. A tras spre doamna, îl informă aceasta pe Daffin, făcând semn din cap către Regina.

Daffin sări în picioare și o luă pe Regina în brațe. Smuci ușa trăsurii și o ajută să urce înăuntru, lângă o Nicole cu ochii măriți.

– Ghemuiți-vă, le avertiză.

Strigă la vizitiu să le ducă acasă, apoi o zbughi în urmărirea făptașului. Dacă reușea să îl prindă pe nemernic, putea pune capăt speculațiilor cu privire la cine era pe urmele lor și din ce motiv.

Până când Daffin traversă Berkeley Square și dădu primul colț pe Bruton Street, unde îl văzuse alergând pe cel care trăsese, nu mai era nici urmă de bărbat. Daffin cercetă zona. Scrută fiecare centimetru din locul acela, cu ochii îngustați și alerți. Vinovatul avea construcție și înălțime medii, era îmbrăcat în haine de muncitor, cu o pălărie trasă pe ochi pentru a-i ascunde fața, dar Daffin nu știa dacă era tânăr sau bătrân. Nu-i cunoștea culoarea părului, nici vreuna trăsătură distinctivă.

La naiba! La naiba! La naiba! Se învârti în cerc. Ticălosul afurisit putea fi oriunde. În orice magazin. Ascunzându-se pe undeva. Sau poate că fugise pe o alee. Sau pândea într-unul dintre numeroasele grajduri din spatele clădirilor. Din câte își dădea seama Daffin, individul putea locui în apropiere și să se afle deja acasă. Din nou, la naiba! Era pur și simplu o vânătoare de fantome să cerceteze de unul singur zona. Trebuia să se întoarcă la Regina și să o apere.

Frustrat, Daffin porni înapoi în direcția prăvăliei lui Gunter. Putea doar să spere că vizitiul le ținuse în siguranță. Transpirat după fugă, își scoase haina și și-o aruncă peste braț. Tocmai dăduse colțul înapoi pe Curzon Street când trăsura ducelui opri în fața lui. La naiba! Nu merseseră acasă.

Ușa vehiculului se deschise, iar el fu întâmpinat de privirile îngrozite ale ambelor doamne.

– Sfinte Dumnezeule, Daffin, strigă Regina. Ai fost împușcat!

Capitolul 18

Daffin își coborî privirea și văzu sânge șiroindu-i pe cămașa albă. Cum naiba de reușise să nu observe rana pe care o avea la umăr? Nu simțise nici o durere și, aparent, haina lui neagră o ascunsese. Cele două doamne îl ajutară să urce iute în trăsură, iar Regina strigă la vizitiu să mâne cât putea de repede.

În vreme ce goneau spre casă, Regina îi examină rana. Se pare că glonțul doar îl zgâriase, dar asta nu le împiedică pe doamne să se poarte ca și cum se afla în pericol de moarte. Regina își scoase eșarfa și o folosi ca să oprească sângerarea. Apăsă cu putere materialul delicat pe pielea lui goală. Era atât de aproape de el, încât mirosul ei de mere făcu să i se învârtă capul. Sau poate că de vină era hemoragia. Zâmbi larg în sinea lui.

– De ce zâmbești? dori să afle Regina.

Chipul ei era tras și palid. Părea aproape moartă de frică.

– Nu îți face griji. Nu este prima oară când am fost împușcat, îi șopti Daffin. Dar, cu siguranță, este prima oară când sângele îmi este oprit cu o eșarfă care este, probabil, mai scumpă decât toate hainele pe care le port la un loc.

– Ai mai fost împușcat?

Regina păli și mai tare.

– De două ori, răspunse Daffin.

– Ce-ai spus? întrebă Nicole, de pe bancheta cealaltă.

– Daffin spune că aceasta este a *treia* oară când s-a tras asupra lui, răspunse Regina.

Nicole încuviință din cap.

– În meseria lui, asta vine de la sine.

– Nu. Nu.

Daffin clătină din cap.

– Aceasta este cea de-a treia oară când am fost *lovit*. Asupra mea *s-a tras* de mai multe ori decât aș putea să număr.

Regina nu rosti nici un cuvânt. Continuă să apese eșarfa pe rană până ce trăsura opri în fața casei lui Mark.

– Nu coborâți până nu sunt sigur că strada este liberă, le avertiză Daffin, crispându-se de durere când întinse mâna după mânerul de la portieră.

– Domnule Hedley, vă rog să verificați dacă sunt trăgători pe drum înainte să îl ducem pe domnul Oakleaf în casă. Nu vă faceți griji. A fost doar împușcat. Nu vă grăbiți, spuse Regina, ironia picurând din vocea ei.

– Ideea este că nu vreau să fiți și voi împușcate, spuse Daffin, clătinând din cap.

Câteva momente mai târziu, atât vizitiul, cât și lacheul semnalară că strada părea să fie pustie. Regina și Nicole îl însoțiră pe Daffin până în foaier ca niște mame gâște care stau cu ochii pe oul lor. Doamnele insistară ca el să intre în primul salon și să se întindă pe canapea, în vreme ce Nicole îi porunci lui Louise, servitoarea, să pregătească apă caldă cu săpun și să aducă cârpe curate ca să trateze rana. Aparent, doamnele intenționau să înființeze un spital provizoriu în salon.

Când se întoarse Louise, Regina luă ligheanul cu apă și săpun și cârpele și o concedie. Servitoarea ieși cu o expresie acră pe chip.

– De ce este atât de nefericită? întrebă Nicole.

Regina așeză ligheanul pe masa din fața canapelei și începu să stoarcă cârpele curate. Ridică dintr-un umăr, cu un zâmbet viclean pe chip.

– Bănuiala mea este că... dorea să îl vadă pe Daffin fără cămașă.

În ciuda durerii din braț, Daffin nu se putu abține să nu pufnească în râs.

– Mă îndoiesc.

– Ascultă la mine. O vom găsi privind pe gaura cheii dacă ne-am obosi să verificăm, răspunse Regina.

Nicole își puse imediat mâna la frunte.

– Vai de mine. Mi se pare că mirosul de sânge îmi provoacă greață în condiția mea. Regina, nu am ce face. Va trebui să tratezi tu rana.

Daffin o privi în ochi pe Regina. Aceasta înghiți în sec vizibil.

– Sunt bine, insistă el. Nu am nevoie de o soră de caritate.

– Ba nu, nu ești. Ai fost împușcat, iar eu tremur, insistă slab Nicole.

Nările lui Daffin se lărgiră.

– Sunt doar furios că nemernicul a scăpat.

– Chiar și așa, continuă Nicole, refuz să îți îngădui să stai în casa mea cu o rană netratată pe care ai căpătat-o apărându-ne. Regina o va îngriji. Continuă.

Spunând asta, Nicole se grăbi să iasă din încăpere.

Daffin întâlni privirea Reginei peste aburii care se ridicau din apa din lighean.

– Îmi dai voie? întrebă ea încet, făcând semn către umărul lui.

– Te rog.

O privi cum se apropie. Buzele îi erau întredeschise când se întinse peste el, iar pieptul i se ridica și cobora. Picături de transpirație apărură între sânii ei. El știa că nu trebuia să se uite, dar nu se putu abține. Înghiți în sec, cu greutate.

Louise adusese și o pereche de foarfece, iar Daffin se îndepărtă de spătarul canapelei pentru a-i îngădui Reginei să îi taie cămașa în jurul umărului rănit. Tresări o dată sau de două ori, dar atingerea ei era precisă și blândă. Aprecie lucrul acesta. Nu încerca să se poarte cu el de parcă ar fi fost un bebeluș.

– Doare? îl întrebă.

– Nu prea tare, răspunse el, scrâșnind din dinți. *Ca dracu'*.

– Ai dori niște coniac?

– Mi-ar prinde bine.

Regina merse la dulăpior și se întoarse cu o sticlă întreagă.

– Bea oricât de mult dorești. Nu te voi judeca.

El zâmbi auzind asta.

– O soră de caritate după sufletul meu.

Scoase dopul sticlei și luă o dușcă. Apoi încă una mai lungă.

– Nu îi spune lui Grimaldi că i-am băut cel mai bun coniac direct din sticlă.

– Eu n-o să-i spun dacă n-o să-i spui nici tu. Și apoi, sunt sigură că Mark va înțelege, dat fiind faptul că ai încasat un glonț care îi era menit verișoarei sale.

Daffin rânji larg.

– S-ar putea să ai dreptate.

Regina își întoarse din nou atenția asupra rănii lui. Chipul îi era palid.

– Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă.

Ea încuviință din cap.

– Obișnuiam să îi ajut pe grăjdari și pe rândași când fătau iepele. Sunt foarte obișnuită cu sângele.

– Sânge de cal?

El scrâșni din nou din dinți când ea tamponă rana cu una dintre cârpe. Luă o altă gură lungă din coniac și se concentră asupra lichidului care îl ardea în drum către stomac.

– Sângele este sânge, spuse Regina, cu ochii ei albaștri concentrați asupra rănii lui.

– Probabil că ar trebui să îți scoatem de tot cămașa. Indiferent cât de mult îi va plăcea lui Louise.

– Dar ție? o întrebă. Cât de multă plăcere îți va face ție dacă scoatem cămașa de tot?

De ce dracului spusese asta? Nu băuse *chiar atâta* coniac. Încă.

– Depinde de ceea ce voi vedea când cămașa nu mai este, răspunse cu impertinență Regina.

Folosind din nou foarfeca pentru a face să fie mai puțin dureros, Regina îl ajută cu delicatețe să își scoată cămașa. Când pieptul îi fu complet gol, ei i se tăie respirația. Bun. Era exact reacția la care sperase el. Desigur, nu dorea să o interogheze deocamdată, dar, aparent, Reginei îi plăcu ce văzu. Se simți mândru. De ce îi păsa atât de mult de ce credea femeia aceasta despre el? Cel puțin de data asta putea da vina pe coniac. Mai luă o gură din băutura delicioasă.

Regina încercă să nu roșească. Faptul că i se tăiase respirația o dăduse destul de gol, nu avea nevoie să provoace o scenă. Dar pieptul lui era pe măsura înfățișării de zeu grec. Era sigură că însuși Michelangelo nu ar fi putut face o treabă mai bună dacă l-ar fi cioplit din piatră. Tare și încreștit cu mușchi, era ușor acoperit de păr și făcea valuri când îl atingea cu cârpa umedă fierbinte. Ea înghiți din nou în sec.

– Scuzele mele. Își îndreptă din nou atenția la umărul lui. Doar că nu am...

– Nu ai mai văzut niciodată până acum pieptul gol al unui bărbat? încheie Daffin pentru ea.

– Este chiar atât de evident?

Îndrăzni să arunce o altă privire mascată către bustul lui perfect. Era limpede că bărbatul se păstra în formă.

– În mod clar, urmărirea răufăcătorilor te ține... în formă, murmură.

– De asemenea ridic obiecte grele și fac și box, răspunse el cu un rânjet strengăresc.

– Asta explică tot.

Se aplecă înainte, concentrându-și iar atenția asupra rănii lui și examinând-o cu atenție.

– Este o rană adâncă, declară după câteva momente. Nu îl privi în ochi, tamponând delicat rana. Fără îndoială că va lăsa o cicatrice.

– Nu va fi prima și, din fericire, nici ultima.

Ridică sticla în aer în semn de salut.

Ea îl privi clipind des.

– Din fericire? Adică abia aștepți să fii rănit?

– Înseamnă că sunt viu, murmură el, ștergându-și buzele ude cu dosul palmei.

– Unde sunt celelalte cicatrice pe care le ai? se aventură Regina înainte să își dea seama ce întrebare tendențioasă era aceasta.

Rânjetul lui deveni răutăcios de-a binelea.

– Ai dori să le vezi?

Flirta din nou cu ea. Ei îi plăcu asta. Cuvintele lui o făceau să fie îndrăzneață.

– Depinde de locul unde se află.

– Una e pe spate.

Se aplecă încet în față, iar Regina se uită pe spatele lui și văzu o cicatrice rotundă cu margini neregulate chiar sub umărul lui opus.

– O alta este pe gambă.

Se întinse și își scoase pantalonii din cizmă, ridicându-i destul cât să își dezvăluie piciorul acoperit de păr blond și o altă cicatrice mare de formă aproximativ rotundă pe partea laterală a gambei.

– Astea sunt toate? îndrăzni Regina.

– Nu. Dar ultima este într-un loc... intim.

Un fior traversă trupul Reginei.

– Unde? nu se putu abține să nu întrebe.

– Pe coapsa mea superioară.

Privirea lui fierbinte nu o părăsi pe a ei.

– Bănuiesc că ar fi complet indecent din partea ta să mi-o arăți pe aceea.

– Așa bănuiesc, spuse el cu un oftat. Păcat.

Ea își ridică bărbia.

– Este o răutate din partea ta și doar să pomenești de ea. Mai ales că știi că îmi place un pic de tine.

Urma unui zâmbet apăru pe buza de jos a lui Daffin.

– Doar un pic?

Regina izbucni în râs. De data asta îi privi cu îndrăzneală pieptul de sus în jos și apoi iar în sus. Îi întâlni ochii și respirația i se opri în gâtlej.

– Exact.

– Credeam că nu vom vorbi despre asta.

Daffin așeză sticla de coniac pe podea, lângă ei.

– Am promis să nu vorbesc despre propunerea mea indecentă. Regina înmuie din nou cârpa în vasul cu apă și o stoarse. Apa se făcu roz.

– Nu am spus niciodată că promit să încetez să cred că ești chipeș.

El se sprijini din nou cu spatele de pernele canapelei, cu ochii pe jumătate închiși.

– Așadar, recunoști că tu crezi că sunt chipeș?

– Mă tem că mai și tare fără cămașă pe tine. Clătină din cap. Dar gata, nu îți mai hrănesc vanitatea când se presupune că ar trebui să mă ocup de umărul tău și, legat de asta, vestea bună este că se pare că ai fost doar zgâriat.

Daffin își întoarse brusc capul ca să-și vadă umărul.

– Sunt norocos.

Apucă din nou sticla de coniac.

– Va trebui să te cos, dar mai întâi... asta.

Regina îi luă sticla de coniac din mână, puse o cârpă curată la gura sticlei și o răsturnă ca să aplice lichidul pe ea. Daffin își făcu curaj când ea îi atinse umărul cu cârpa înmuiată în alcool.

Usturimea îl făcu să se crispeze, însă uită imediat de durere când mâna Reginei îi strânse partea interioară a coapsei. Apăsă zona aflată imediat deasupra genunchiului. El nu simțise niciodată ceva atât de erotic. Privirea lui o întâlni pe a ei în timp ce ea retrase cârpa.

– Asta ar trebui să fie de ajuns, șopti ea.

„Pentru a-mi provoca o erecție? Da."

Pentru numele lui Dumnezeu, ea făcuse asta ca să îi distragă atenția de la durere.

– Mulțumesc, șopti el, buzele fiindu-i la doar câțiva centimetri distanță de ale ei.

– Și acum partea cu coaserea, răspunse ea.

Apucă acul și ața pe care Louise le adusese și ținu acul câteva momente deasupra celei mai apropiate lumânări.

El luă din nou o gură lungă din coniac.

– Te pricepi la cusut?

– Mai bine decât Nicole, răspunse ea cu un zâmbet.

Broboane de transpirație i se adunară pe sprâncene și își ținu maxilarul strâns în vreme ce Regina își văzu în grabă de treabă. Cusu carnea zdrențuită din patru împunsături rapide și folosi foarfeca să taie capătul.

– Gata, asta ar trebui să fie de ajuns.

– Mulțumesc.

Daffin își turnă din nou coniac pe gâtlej.

Ea se îndepărtă de el și adună cârpele și foarfeca.

– Vei fi ca nou cât ai zice pește.

– Nu l-am zărit deloc pe individul acela, clătină el din cap.

Regina ridică vasul cu apă.

– Să nu te învinovățești. Era o stradă aglomerată. Nici unul dintre noi nu l-a văzut.

El își strânse pumnul.

– Până nu îl prind pe omul acesta, nu sunteți în siguranță când vă aflați în mulțime.

Ea încuviință din cap.

– Bănuiesc că acum este limpede că pe mine mă urmărește, nu-i așa?

– Mă tem că da, răspunse Daffin.

Regina își îndreptă spinarea și îl privi în ochi.

– Oricine ar fi, știe când părăsim casa. Asta mă sperie.

– Da.

Își îndreptă privirea spre fereastră, în vreme ce gândurile i se învălmășeau.

– Ne urmărește.

Sprijinind ligheanul cu apă pe un șold, Regina îi dădu lui Daffin o pătură dintr-un coș aflat în apropiere. El și-o puse peste umăr ca să se acopere.

O apucă de mână.

– Îți mulțumesc pentru blândele tale îngrijiri, milady, îi spuse. Îți rămân dator.

– Aiurea, mi-ai salvat viața astăzi. Eu îți sunt datoare.

Își retrase mâna dintr-a lui și se întoarse către ușă ca să plece.

Vocea lui Daffin o urmă.

– Dacă o să vrei să vezi cândva cealaltă cicatrice pe care o am, tot ce trebuie să faci este să mă rogi.

Regina se opri, dar nu se întoarse.

– Ai grijă. S-ar putea să accept oferta.

Capitolul 19

Regina nu putu să doarmă. Se răsuci de pe o parte pe alta ore în șir până când, în cele din urmă, renunță. Mintea îi era plină de gânduri despre un bărbat necunoscut care ațintea asupra ei un pistol pe când ieșea dintr-o mulțime. Aruncă la o parte cuverturile, se dădu jos din pat, puse pe ea un halat și se strecură pe scări în jos, către bibliotecă. Voia să caute o carte. Una care fie să o amuze, fie să o plictisească și să o adoarmă.

Biblioteca era răcoroasă, iar kilometrii de cărți emanau promisiunea plăcută și ușor mucegăită a unei lecturi plăcute. Covorul persan era moale sub picioarele ei goale când aprinse o lumânare și se plimbă de la un raft la altul, trecând cu ochii de la carte la alta, fără să vadă cu adevărat titlurile de pe cotoare, în timp ce gânduri legate de Daffin îi alergau prin minte.

Ultimele 24 de ore petrecute alături de el fuseseră incredibile. Nu doar că aproape fusese ucis, dar, când îi îngrijise rana de glonț, mai mult decât orice, tânjise după el ca o prostituată de rând. Ar fi trebuit ca măcar să fi fost în stare să își păstreze gândurile lascive pentru ea în timp ce el *sângera*. Dar nu, ea îi spusese cât de atrăgător era fără cămașă pe el.

Sfinte Dumnezeule! Bărbatul avea mușchi care se întindeau pretutindeni. Umerii lui erau lați și netezi și puternici, iar cei șase mușchi care ieșeau în relief pe abdomenul său sculptat o făceau să îi lase gura apă. Nu era deloc decent să se gândească la asta în timp ce el suferea de pe urma unei împușcături pe care o încasase în timp ce o apăra pe ea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce nu era în regulă cu ea? Mai grav, îi atinsese și *coapsa*. Chiar dacă o făcuse pentru a-i distrage atenția de la durere când îi pusese alcool pe rană, dar pe *coapsă?* Coapsa lui *interioară*. Ar fi putut să îl apuce de genunchi sau chiar de șold. Ah, i-ar fi plăcut să îl apuce și de șold.

Nu numai că îl dorea. Îl mai și plăcea. Bărbatul era nobil și amabil și amuzant și flirta și era un pic arogant. Destul cât să fie atrăgător, nu enervant. Era decent și puternic și, pe deasupra, protector.

Știa că nu trebuia să își concentreze atenția asupra atracției pe care o simțea față de Daffin. Trebuia să se concentreze asupra pericolului în care se afla. Căci *se afla* în pericol. Acum nu mai încăpea îndoială. Era o mare nesăbuință să permită ca atracția față de Daffin și flirtul cu el să o facă să uite de nebunul care era hotărât să îi facă rău.

Daffin era chipeș. Bun. Bărbatul era plin de mușchi. În regulă. Mirosea a săpun și mirodenii și a altceva în care dorea să își îngroape nasul. Foarte bine. Nimic din toate astea nu avea importanță. Trebuia să pună imediat capăt flirtului cu el pentru ca amândoi să se poată concentra pe găsirea individului care dorea să o rănească.

Se ghemui pe canapea cu un exemplar din *Cum vă place* lângă o pereche de lumânări. Se afla acolo de mai puțin de un sfert de oră când ușa se deschise ușor, și Daffin păși înăuntru. În ciuda tuturor lucrurilor pe care tocmai și le spusese în sinea ei, stomacul ei făcu un salt mortal. Stomacurile puteau fi de-a dreptul încăpățânate.

– Nu poți să dormi?

Daffin își trecu o mână prin părul lui un pic ciufulit.

Purta un halat de mătase vișiniu peste pantaloni și, se pare, nimic altceva. De sub halat i se zărea pieptul lat și gol. Nu era cel mai bun început pentru presupusa lor prietenie faptul că se zgâia din nou la pieptul lui.

Regina se ridică în capul oaselor și își strânse mai bine peste sâni halatul. Nu ar fi trebuit ca el să o vadă astfel. Părul îi era despletit și lăsat liber. Nu era îmbrăcată cum se cuvenea, dar nu putea să pretindă că îi păsa. Aveau deja o relație atât de ciudată, încât nu părea să conteze că se aflau singuri în aceeași încăpere, purtând haine pentru noapte.

– Eu... nu, nu pot să dorm.

– Nici eu, zise el.

Închise ușa cu un clic atent și se aventură spre ea, podeaua de lemn scârțâind sub pașii lui.

– Sunt îngrijorată, recunoscu Regina.

Era o ușurare să poată fi sinceră în legătură cu asta. Se simțise de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda de îngrijorare până când rostise cuvintele cu glas tare. Lăsă să îi scape un oftat prelung.

Daffin încuviință din cap.

– Și eu sunt îngrijorat.

Ea își lăsă capul pe o parte și îl studie.

– Agenții din Bow Street își fac griji?

– Da, este un secret. Să nu spui nimănui.

Ajunse la canapea și se așeză lângă ea. Mirosul discret al coloniei lui – un amestec de lemn de trandafir și smochin – pluti către ea. Își închise ochii.

– Promit să nu spun. Își încrucișă degetele peste inimă. Bănuiesc că cineva cu o slujbă ca a ta are multe lucruri pentru care să își facă griji.

Daffin aprobă din cap. Se prăbuși pe locul său, cu frumoasele lui picioare goale întinse înainte, îngropate în covor.

– Vreau să te fii în siguranță. Și tu, și Nicole.

Regina își feri privirea. Picioarele lui erau minunate. Gândul acesta era neliniștitor, cu siguranță.

– Este o responsabilitate foarte mare ceea ce faci tu.

– Nu știu să fac nimic altceva, murmură el.

Era atâta liniște în casă, încât timbrul lui jos vibră prin trupul ei. Părea că erau singurii oameni treji din întreaga lume.

– Ai pierdut vreodată un caz?

Regina se întoarse cu fața către el. Se aflau la numai un braț distanță.

Daffin își înclină capul într-o parte. Își ridică mâna și își frecă barba crescută peste zi pe bărbie.

– O dată sau de două ori. Rânji. Dar *numai* o dată sau de două ori.

Ea îi studie profilul în lumina pâlpâitoare a lumânării. El zâmbise, dar exista acolo o urmă ascunsă de mânie. Sau era o hotărâre bine ținută în frâu? Crezuse că el avea secrete. Acum era sigură de asta.

– Asta te deranjează, nu-i așa? îl întrebă.

Daffin se uită la focul din șemineu și își încrucișă brațele la piept.

– În fiecare zi sunt bântuit de cazurile pe care nu le-am rezolvat.

Vocea îi fu aspră, dar sinceră. Sinceritatea lui. Aceasta era un alt lucru de admirat la el.

Regina încuviință lent din cap. Se jucă absentă cu tivul halatului ei, încercând să își adune curajul să rostească întrebarea care îi stătea pe vârful limbii. Inspiră adânc.

– Ei au rezolvat cazul mamei tale?

Maxilarul lui Daffin se încleștă. Nu ar fi trebuit să îl întrebe. Era limpede că lui nu îi plăcea să vorbească despre copilăria lui, nici despre părinții lui, dar asta o făcea să fie și mai curioasă în legătură cu ei.

– *Ei* nu, răspunse el, cu fața ca o mască de piatră. Eu am făcut-o.

Regina își închise cartea și se uită la el cu venerație.

– Da?

El încuviință încet din cap, cu privirea concentrată încă asupra șemineului.

– La mulți ani după ce a avut loc, dar da, l-am rezolvat.

Regina inspiră adânc și prelung. Împinse cartea deoparte și se întinse spre el.

– Ce i s-a întâmplat, Daffin?

El se întoarse lent și o privi în ochi.

– Un bărbat a intrat în casa noastră și a ucis-o. În Ajunul Crăciunului.

Lacrimile umplură ochii Reginei.

– În Ajunul Crăciunului?

– Da.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui.

Regina îi scrută chipul.

– Cine a fost făptașul? De ce-a făcut-o?

– Numele lui este Knowles. Era un criminal plătit.

– Este îngrozitor, suspină Regina, încercând să înțeleagă o astfel de tragedie.

Daffin se lăsă pe spătarul canapelei.

– Da, mă rog. Este motivul pentru care uneori mi-e greu să dorm în perioada Crăciunului.

Regina își ridică bărbia. Mai erau și alte întrebări pe care dorea să i le adreseze, dar simțea că fusese nevoie de un efort deosebit din partea lui pentru a-i spune chiar și numai atât.

– Când nu pot să dorm, de obicei citesc.

– Când eu nu pot să dorm, de obicei beau ceva, răspunse Daffin. Dar cred că am băut destul astăzi, cu sticla aceea de coniac.

Regina tresări.

– Ce îți face umărul?

Daffin își privi dintr-o parte umărul și își ridică brațul ca pentru a-l încerca.

– Mă doare, dar este bine. Îți mulțumesc din nou pentru că mi l-ai bandajat.

– Cred că ești îngrozitor de curajos să te arunci în fața pericolului în mod constant, șopti ea.

Daffin îi adresă un zâmbet lipsit de veselie. Se dădu mai aproape de ea.

– Curajos? Sau nebun?

Ea își răsuci pe deget o buclă neagră, în timp ce inima îi bubuia nebunește în piept.

– Poate un pic din amândouă.

Tăcură amândoi și se holbară unul la celălalt, ochii lui Daffin atât de intenși, încât ea simți nevoia să-și ferească privirea. Apoi atenția lui se mută... alunecă, de fapt, în sus, pe părul ei, pe sprâncenele ei, apoi sări jos, către nasul ei și ateriză hotărâtă pe buzele ei. Ea și le umezi cu limba, o reacție involuntară, și observă felul în care lumina lumânării păru să crească în semn de apreciere când buzele lui se depărtară.

Se aplecă mai mult spre ea, atingerea răsuflării lui, delicată pe pielea ei.

Ea își închise ochii.

Buzele lui erau ferme, dar se mișcară peste ale ei cu blândețe. O trase în brațele lui, legănând-o aproape de trupul lui în timp ce se sărutau. Degetele ei urcară încet pe pieptul și pe gâtul lui și se împletiră în părul lui, ținându-i capul nemișcat. Brațele lui o învăluiră, strângând-o în timp ce gura lui o devora pe a ei. Apoi mâna lui stângă coborî și îi atinse șoldul, și Regina crezu că avea să ia foc. Mâna lui rămase acolo, pe șoldul ei, fără să se miște, în timp ce se sărutară de parcă nu se aveau să se sature niciodată unul de altul.

Gura lui se mută la urechea ei, iar trupul ei se cambră. Mâna lui, care se afla pe șoldul ei, o făcu să revină la loc. Apoi buzele i se plimbară pe gâtul ei, iar ea se arcui în sărutul lui. Își coborî gura spre decolteul ei și începu să îi dea la o parte halatul.

– Iată-vă, se auzi glasul lui Nicole din pragul ușii, făcându-i pe Regina și pe Daffin să tresară ca niște copii vinovați.

– Vai de mine. Nu v-am întrerupt într-un moment inoportun, nu-i așa? Aș putea să îmi trag un șut.

Regina și Daffin se depărtară iute unul de celălalt. Daffin se retrase pe locul pe care îl ocupase cu câteva momente mai devreme, la o distanță sigură de un braț.

Regina își drese glasul:

– Noi, ăăă, nu puteam să dormim. Am venit aici amândoi și ne-am întâlnit din întâmplare.

– Nici eu nu pot să dorm. Nicole intră încet în încăpere, cu mâna pe pântec. Sunt un ghem de nervi.

Și ea, la rândul ei, purta un halat și, tremurând, se strecură iute sub pătură, lângă Regina. Daffin se ridică și se duse la șemineu să aţâțe focul.

Nicole oftă și își lăsă capul pe spate.

– Știu că ar trebui să îi scriu lui Mark și să îi spun ce s-a petrecut, dar nu prea mă îndur să o fac. Sunt atât de îngrijorată pentru tine, Regina. Mark va fi și el.

– Îi pot scrie eu, dacă vrei, se oferi Daffin.

– Ah, ar fi foarte drăguț, Daffin. Mulțumesc. Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul speriată. Un foc de pistol nu este de râs, adăugă Nicole cu voce tremurătoare.

– Sunt de acord, răspunse Daffin. Cred că ar trebui să plecăm imediat la moșia din Surrey a ducelui. Amândouă veți fi mult mai în siguranță la țară, acolo unde o pot ține pe Regina la distanță de mulțimi.

Nicole încuviință din cap.

– Dacă bărbatul care încearcă să îi facă rău Reginei ne urmează, va fi la vedere.

– Exact.

Daffin împunse bușteniі cu un vătrai, făcând scânteile să zboare în sus pe coș.

– Faceți-vă bagajele, doamnelor. Mâine plecăm în Surrey.

Capitolul 20

Dimineața următoare, Daffin se trezi odată cu soarele. Erau zeci de detalii de care să se ocupe înainte ca grupul lor să poată pleca la țară. Hotărâse deja că, cu cât știau mai puțini oameni despre călătoria lor, cu atât era mai bine. După ce le lăsase pe doamne în bibliotecă noaptea trecută, se întorsese în dormitorul lui ca să-i scrie un bilet lui Grimaldi, informându-l de incidentul din Berkeley Square și spunându-i despre planurile lor de a pleca în Surrey. Îl asigură pe marchiz că soția și verișoara lui erau în siguranță și promise că așa vor fi în continuare. Regina nu avea să pățească nimic sub supravegherea lui. Nici Nicole.

Daffin vorbi cu menajera și cu majordomul, instruindu-i să spună oricărui vizitator doar că familia nu era în Londra și să nu dea nici un detaliu cu privire la locul unde plecaseră sau când aveau să se întoarcă. Le ceru de asemenea să nu împărtășească detaliile cu nici unul dintre ceilalți servitori.

Apoi, ieși din casă și se duse la grajduri ca să discute cu vizitiul și rândașii. Acești servitori aveau să-i însoțească în Surrey, dar Daffin avea nevoie de o escortă mai mare în caz că erau atacați pe drum.

– Aș dori să iau cu mine doi lachei. Pe cine sugerați?

– Pe Matthew și pe Timothy, spuse vizitiul. Sunt cei mai buni lachei pe care îi are lordul Coleford.

Daffin se întoarse în casă și împreună cu majordomul făcu aranjamentele necesare ca cei doi lachei să îi însoțească. Îi ceru menajerei să îi scrie un bilet ducelui și personalului acestuia pentru a-i anunța că aveau să sosească mai devreme decât era prevăzut și le zise Reginei și lui Nicole să fie gata cât se putea de devreme. Dorea să ajungă în Surrey înainte de căderea nopții. Era mai sigur să călătorească pe lumină.

Cele două doamne erau în mod clar încă somnoroase când coborâră în foaier. Căscând, ieșiră împleticindu-se până la trăsură. Lacheii

mărșăluiră în urma lor purtându-le cuferele. Cameristele se treziseră de devreme și făcuseră bagajele.

– Gata? o întrebă Daffin pe Regina în timp ce o ajută să urce în trăsură, încercând să-i ignore parfumul de mere.

– Gata, răspunse Regina dând din cap.

– Nicole? întrebă Daffin.

– Abia aștept să plec, răspunse aceasta. Nu doresc decât ca Regina să fie în siguranță.

– Da, răspunse Daffin. Ar fi o nebunie să rămânem în Londra după ceea ce s-a întâmplat ieri.

Alaiul lor porni în două trăsuri, una care îi purtă pe servitori, inclusiv pe cei doi lachei și pe cameristele doamnelor. Cealaltă, pe Daffin și pe celelalte doamne.

Prima oră a călătoriei trecu în mare parte în tăcere. Nicole și Regina stătură tăcute, înfășurate într-o grămadă de cuverturi de blană. Daffin ținu draperiile trase până când ieșiră din oraș. Odată aflați pe drumul spre Surrey, deschise draperiile pentru a verifica ținutul și pentru a vedea dacă erau urmăriți. De asemenea, comunică adesea cu vizitiul ca să-l întrebe dacă se afla vreun vehicul în urma lor. Drumul fusese în cea mai mare parte liber, cu excepția ciudatei căruțe sau a poștalionului care se îndreptau spre oraș.

La două ore de când își începuseră călătoria, Nicole se prăbuși într-un somn adânc pe partea laterală a trăsurii. Regina trase o cuvertură până la gâtul verișoarei sale și o mângâie ușurel.

– Zice că abia își poate ține ochii deschiși acum, când este însărcinată.

– Un alt motiv pentru care trebuie să ne asigurăm că toate astea nu o supără prea tare, spuse Daffin.

– Știu. Împușcătura a înspăimântat-o îngrozitor de tare, dar mi-a spus deja că dorește să o investigheze ea însăși.

Daffin nu își putu reține zâmbetul. Era atât de tipic lui Nicole să își dorească să investigheze cazul familiei ei.

– Dacă nu era însărcinată, fără îndoială că l-ar fi urmărit ea însăși pe individ de-a lungul străzii. Dar înțeleg motivul pentru care este mai precaută.

Daffin privi afară pe fereastră, la câmpiile în mișcare.

– Trebuie să fie o responsabilitate strașnică să fii părinte.

Regina trase cuvertura până sub bărbia ei și îl privi în ochi.

– Îți dorești copii, Daffin?

Privirea lui se întoarse repede spre a ei.

– Nu pot să spun că m-am gândit mult la asta.

– Dar la căsătorie? îl provocă.

Daffin se întoarse cu fața la ea și își frecă fruntea.

– În meseria mea, ar fi însemna să cer foarte mult de la o soție, să nu își facă griji în permanență pentru mine.

Regina se așeză înapoi în colțul trăsurii.

– Atunci, nici unul dintre bărbații care lucrează ca agenți pe Bow Street nu este căsătorit?

– Nu mulți sunt.

Se uită la ea, cuibărită în blănuri. Arăta incredibil de vulnerabilă și incredibil de frumoasă.

– Dar tu? Îți dorești copii?

Întrebarea ieși înainte chiar de a apuca să cerceteze motivul pentru care dorea să afle.

Ea își întoarse capul și privi pierdută pe fereastră.

– Niciodată nu am crezut că îmi doresc. Dar, cu soțul potrivit, bănuiesc că...

– Dryden?

Ea își masă fruntea ca și cu ar fi durut-o capul.

– Bănuiesc că Dryden va dori copii.

– Tu de ce nu ți-ai dorit până acum? o împunse Daffin.

– Mi-e greu să explic.

El se relaxă din nou pe locul său, așezându-se confortabil și încrucișându-și gleznele picioarelor încălțate cu cizme.

– Încearcă să îmi explici.

Regina trase adânc aer în piept. Mângâie cu vârful unui deget marginea cuverturii.

– Eu... Nu am dorit niciodată ca și copiii mei să treacă prin ce-am trecut eu.

Daffin îngheță. Răspunsul era atât de aproape de propriile gânduri cu privire la copii, încât îl sperie. Nu întâlnise nici o altă persoană care să rostească asta în fața lui până atunci.

– Nu vrei să crești copii care ar putea deveni orfani, spuse el în cele din urmă.

– Exact, răspunse Regina. Știu că trebuie să sune ca o nebunie.

– Din contră. Își strânse buzele. Știu exact la ce te referi. Nu am dorit niciodată să procreez un copil doar ca să îl fac să treacă prin ce-am trecut eu.

Regina își sprijini capul pe spatele banchetei.

– Înfiorătorul tău tată?

El încuviință din cap.

– Printre altele.

Regina îi atinse piciorul cu al ei.

– Dar, Daffin, *tu* nu ești înfiorător.

Lui i se opri respirația în gât. Dorea să uite și aceste vorbe.

– În orice caz, asta a fost întotdeauna teama mea.

Ea își retrase piciorul.

– Și a mea.

Daffin se lăsă pe o parte și se sprijini pe banchetă cu un cot.

– Crezi că este posibil ca teama asta să fie motivul care te-a împiedicat să te măriți?

Regina își dădu la o parte o buclă care îi scăpase din coafură.

– Nu m-am gândit niciodată la asta până acum, dar bănuiesc că ar putea fi adevărat.

– Ar putea explica motivul pentru care ai rămas „fată bătrână", cum ai spus, toți anii aceștia. Ești nepoata unuia dintre cei mai puternici duci din regat. Trebuie să fi avut o grămadă de oferte.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Da, și când ești nepoata unuia dintre cei mai puternici duci din regat, mulți vânători de zestre vin să te caute.

Daffin îi scrută chipul.

– Nu este de așteptat?

Regina ridică dintr-un umăr, apoi își întoarse din nou privirea către el și oftă.

– Bănuiesc că da. Cei din înalta societate știu că părinții mei mi-au lăsat foarte mulți bani și, cu averea bunicii mele și zestrea mea, valorez foarte mult.

– Mai bine decât să fii o sărăntoacă, s-ar crede.

Regina ridică cuvertura și mai sus.

– Poate, dar, cel puțin, o sărăntoacă știe că soțul ei o iubește cu adevărat. Mă tem că sunt întotdeauna suspicioasă față de orice bărbat care încearcă să-mi facă curte.

Daffin îi studie chipul. O judecase greșit. Poate că nu era obișnuită cu genul de infracțiuni pe care el le vedea în mod constat, dar avea simț practic. Putea să vadă adevărul despre oameni. Avea o coloană din oțel. După ce își pierduse părinții, era limpede că devenise mai puternică față de lume, pentru a nu cădea pradă vânătorilor de zestre. Avea motive pentru a ține la distanță bărbații.

– În toți anii aceștia nu ai găsit nici măcar un singur bărbat care să nu fie interesat doar de zestrea ta? Își înclină capul și o privi. Dată fiind frumusețea ta, asta mi se pare greu de crezut, milady.

– Frumusețea mea?

Se îmbujoră.

– Nu se poate să nu știi cât de frumoasă ești.

O privi cu atenție. Ea își coborî pleoapele.

– Bănuiesc că este așa cum ai spus, recunoscu ea. Nu a fost doar teama de a cădea pradă unui vânător de zestre. A fost, de asemenea, și teama de a deveni mamă. Deși în toți anii aceștia mi-am spus în sinea mea că țelul meu e dragostea.

– *Dragostea?* întrebă el cu neîncredere în glas.

Ea izbucni în râs, făcând-o pe Nicole să se întoarcă în somn. Regina își acoperi gura cu mâna.

– Nu trebuie să o trezesc pe Nicole, zise ea în șoaptă. Dar felul în care ai rostit „dragoste" a fost atât de amuzant! Ca și cum ar fi fost echivalentul verbal al unui gândac pe buzele tale.

Daffin își scărpină bărbia și chicoti încetișor.

– Bănuiesc că nu cred prea mult în dragoste.

– Poate că nici eu, spuse Regina, concentrându-și din nou privirea pe fereastră. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu am găsit-o încă.

El se încruntă.

– Atunci cum te așteptai să găsești un soț în Londra înainte de Crăciun?

– A, era pur și simplu disperare. Deja știu că nu există nimeni în înalta societate pe care să mi-l doresc ca soț.

– Dryden este la fel de bun ca oricare altul.

– Bănuiesc că da.

– Atunci de ce-ai așteptat dragostea în toți acești ani?

Ea oftă.

– Când eram copilă, am întrebat-o pe mama cu cine ar trebui să mă căsătoresc într-o bună zi.

– Ți-a dat un nume? o întrebă, brusc un pic prea interesat să audă răspunsul. Poate că dragostea Reginei nu fusese reciprocă. Poate că exista un bărbat pe care îl plăcea și care se căsătorise cu altcineva. Gândul acesta îl neliniști.

Ea se uită absentă pe fereastră, evident, pierdută în amintiri.

– „Fata mea", mi-a spus, „este foarte simplu. Trebuie să te căsătorești cu bărbatul fără de care nu poți să trăiești."

Daffin dădu încet drumul respirației pe care și-o ținuse. Iată, *acesta* era un sfat excelent legat de căsătorie.

– Și nu l-ai găsit niciodată pe bărbatul acela?

– Încă nu, răspunse ea. Clătină din cap, își întoarse privirea spre el și zâmbi. Acum se pare că nu mai am timp.

Daffin încuviință din cap.

– Știu la ce te gândești, zise ea după ce trecură câteva momente.

El își arcui o sprânceană.

– Știi?

Ea aruncă o privire spre Nicole. Marchiza scotea mici pufăituri, dar nu se trezi. Cu toate astea, Regina își coborî vocea până la șoaptă.

– Te întrebi de ce ți-am oferit cu atâta ușurință virginitatea mea.

Daffin trase de eșarfa de la gât.

– Poate, zise el cu glas scăzut, afișând ceea ce spera că era un zâmbet leneș.

Ea își ridică bărbia.

– Pentru că doream să știu cum este să fac lucrurile exact așa cum doresc eu.

El își întoarse capul într-o parte.

– Poftim?

Ea își coborî cuvertura în poală.

– Nu mă aștept să înțelegi. Ești bărbat. Nu ai de unde să știi cum este să ai puține refugii în viață. De aceea doream să știu cum de ai devenit agent.

El clătină din cap.

– Nu te înțeleg.

Regina își întinse brațele deasupra capului.

– Nu am fost niciodată în stare să aleg ce să fac în viață. Întreaga mea existență mi-a fost planificată încă din momentul în care m-am

născut. Mă fascinează să aflu că unii oameni chiar fac ceea ce își doresc. Ca tine. Ai dorit să devii om al legii, așa că asta ai făcut. Presupun că îmi face plăcere să ascult despre asta. Întrebându-mă cum ar fi să am genul acesta de libertate.

El o privi printre gene.

– Ce a fost planificat pentru viața ta?

Ea ridică din umeri.

– Să fiu o găgăuță ascultătoare, să mă mărit, să produc mici moștenitori. Toate astea.

– Dar nu ai făcut-o.

– Nu încă. Dar se așteaptă în continuare asta din partea mea. Nici măcar nu mă pot căsători cu bărbatul ales de mine. Nu. Acesta *trebuie* să aibă un titlu.

Daffin își trecu un deget peste fereastră, continuând să o privească. Nu se gândise niciodată la cât de captiv se putea simți cineva ca Regina.

– Întotdeauna am crezut că să fii o lady răsfățată este cea mai ușoară viață imaginabilă.

Ea oftă.

– Ușoară în unele feluri, poate, dar, de asemenea, incredibil de nesatisfăcătoare. La ce sunt bună? Ce pot face eu? De aceea eram atât de nerăbdătoare să te ajut să afli dacă eu eram ținta. De aceea Nicole a dorit să fie agent pe Bow Street și spion.

Daffin își frecă bărbia.

– Nu m-am gândit niciodată la asta din punctul acesta de vedere.

Ea aruncă o privire către prietena sa adormită. Își păstră glasul scăzut.

– Și de aceea am dorit să îmi petrec noaptea cu tine. Doream să fie alegerea *mea*. Decizia mea. Doream să știu cum ar fi să petrec noaptea cu un bărbat frumos fără să fiu obligată să mă căsătoresc cu el pentru acest privilegiu.

– Privilegiu?

Daffin făcu ochii mari.

Regina îl privi direct în ochi.

– Sunt foarte atrasă de tine, Daffin. Nu a fost deloc un secret.

– Și eu sunt atras de tine, recunoscu el. Și sunt flatat, milady, crede-mă. Dar nu ar trebui să fiu cel care...

Regina flutură o mână în aer.

– Toată viața mea familia mi-a spus ce ar trebui și ce nu ar trebui să fac. Ce reguli trebuie să urmez. Și am trăit după ele. În cea mai mare parte. Unde m-a adus asta? La singurătate. M-am gândit că dacă aș putea alege bărbatul căruia să îi ofer virginitatea mea, dacă te-aș fi putut alege pe tine – pe tine, care m-ai făcut să mă simt specială pentru o scurtă vreme –, noaptea aceea ar rămâne pentru totdeauna în amintirea mea.

Pulsul lui crescu. Își drese glasul:

– Ar trebui să îți oferi inocența cuiva care...

– Mă iubește? Asta aveai de gând să spui?

Râse fără urmă de umor.

Daffin nu prea știa ce să spună.

– Cuiva special. Nu mie.

Își feri privirea, dorindu-și dintr-odată să nu fi început niciodată această conversație.

– Tu ești special pentru mine, Daffin. Ai fost încă din prima clipă când te-am văzut.

Aruncă pe furiș o privire către ea, căci ceva cald și dulce i se strecurase în suflet.

Nimeni nu îi mai spusese vreodată că era special.

Capitolul 21

Când trăsurile opriră în fața impozantei case care era conacul Colchester, Lady Harriet, bunica Reginei coborî în grabă treptele, înfășurată într-o pelerină gri uriașă și în niște fulare colorate din lână.

Daffin scoase capul și cercetă zona înainte de a le face semn doamnelor că erau în siguranță și puteau să se dea jos.

– Bunico, strigă Regina, îngăduindu-i lui Daffin să o ajute să coboare treptele trăsurii. Nu ar trebui să ieși pe frigul acesta. Du-te înapoi în casă. Venim și noi.

– Prostii, răspunse Lady Harriet, cu glasul înăbușit de toate acele fulare. Vreau să vă văd pe tine și pe Nicole tefere și nevătămate. M-am îmbolnăvit de grijă pentru voi amândouă.

Daffin o ajută apoi pe Nicole să coboare și le grăbi pe cele trei femei să intre în casă, strigând ordine către vizitii și cercetând zona în căutarea oricărui semn că cineva îi urmărise sau îi pândea.

Micul lor grup intră în foaierul în care unchiul Edward îi aștepta în scaunul lui cu rotile. Majordomul luă hainele, pălăriile și mănușile tuturor, în vreme ce ducele și Lady Harriet îi întâmpinară pe toți.

– Ne bucurăm atât de tare că sunteți aici și că sunteți teferi, spuse bunica, fluturându-și batista. Mă tot plimb de colo-colo prin casa asta de zile întregi. Nu-i așa, Edward?

Ducele încuviință din cap, iar Regina își încrucișă brațele la piept.

– Cine ți-a spus că aveai vreun motiv de îngrijorare? o întrebă, ridicând din sprânceană, pe femeia mai în vârstă.

– Eu, recunoscu ducele. Am primit în mod regulat scrisori de la Mark și de la domnul Oakleaf, aici de față. Doar nu credeai că aș fi îngăduit ca singura mea familie rămasă să se afle în pericol și să nu stau cu ochi pe ceea ce se petrece, nu-i așa?

– Da, și a mai fost și povestea aceea din ziar, spuse Lady Harriet.

– Ce ziar? întrebă Daffin.

Ducele scoase de lângă el un ziar împăturit.

– Exemplarul de azi-dimineață din *Times*.

Daffin apucă ziarul și cercetă prima pagină. Pe aceasta scria:

UN FAIMOS AGENT DE PE BOW STREET ÎI SALVEAZĂ VIAȚA LUI LADY REGINA HAVERSHAM

O lectură rapidă a articolului, scris de un anume domn H.J. Hancock, dovedi că aproape toate informațiile erau corecte.

Daffin înjură printre dinți.

– Cum de știe bărbatul acela tot ce fac?

– Cine știe, răspunse unchiul Edward, dar cu siguranță mă bucur că te aflai acolo, domnule Oakleaf. Ar fi putut fi o poveste cu totul diferită dacă nu ai fi fost.

Regina se aplecă să îl sărute pe bătrân pe obrazul ca hârtia.

– Nu îți face griji, unchiule Edward, acum suntem aici și suntem tefere.

– Și pruncul? întrebă ducele, privind-o cu atenție pe Nicole.

– Și el este teafăr, răspunse Nicole cu un zâmbet larg, mângâindu-și pântecul.

– Mergem cu toții în salon pentru ceai? zise Lady Harriet făcând semn cu capul către salonul verde. Am atât de multe întrebări despre cum ați scăpat de un nebun, nu doar o dată, ci de trei ori!

După ce se așezară în salon, bunica sună după ceai. Regina se lansă într-o versiune mult îmblânzită a relatării celor două aproape accidente din trăsură și a incidentului cu pistolul. Cu toate astea, bunica și ducele fură foarte întristați. Ochii lor se lărgiră de îngrijorare și făcură un schimb de priviri plin de subînțelesuri când auziră că Daffin fusese zgâriat de glonț.

– Îți mulțumesc, domnule Oakleaf, că ai atât de multă grijă de nepoatele mele. Îți datorez foarte mult, spuse ducele, ridicând bărbia și adresându-i-se direct lui Daffin.

– Din contră, Excelența Voastră.

Daffin stătea în picioare lângă șemineu, cu antebrațul sănătos sprijinit de acesta. Nu îmi datorați nimic. Mi-am făcut doar datoria. I-am promis lui Grimaldi că voi avea grijă de ele.

Stând pe canapea lângă Nicole, Regina se aplecă înainte și spuse:

– Nu îl lăsa să te păcălească, unchiule Edward. Daffin a avut nevoie de copci pentru deranjul său.

– Pe legea mea! exclamă bunica, nelipsita ei batistă fluturându-i lângă obraz.

– Doar o rană superficială, vă asigur.

Daffin o privi pieziș pe Regina.

Aceasta își strânse buzele ca să nu zâmbească.

– Acum ești aici și ești în siguranță.

Lady Harriet întinse mâna și mângâie genunchiul Reginei.

– Slavă Domnului. Acum, haideți să vorbim despre ceva mai plăcut.

– A, da, zise ducele, o urmă de zâmbet luminându-i ochii albaștri urduroși. Am o surpriză pentru tine, Regina.

– Vai, îmi plac grozav surprizele, răspunse Regina cu un zâmbet strălucitor. Ce este?

– L-am invitat pe contele de Dryden la cina de Crăciun.

O oră mai târziu, Daffin se plimba în jurul casei, verificând toate intrările și ferestrele. Nu putea să scape de amintirea faptului că, mai devreme, în trăsură, Regina îi spusese că era special. Credea că el era special? Se înșela. Nu era deloc genul de bărbat care ar fi trebuit să își pună mâinile murdare pe ea. Ea nu cunoștea adevărul despre el. Dacă l-ar fi știut, nu ar fi dorit ca el să o atingă.

Un râset plin de veselie pluti prin aerul rece. Ridică privirea și o văzu pe Regina pe pajiștea acoperită de zăpadă din spatele conacului. Era singură și părea să... facă un om de zăpadă. Era înfofolită într-o haină roșie de lână, un fular alb și ghete negre, cu o căciulă roșie de lână pe cap și cu mănuși albe de blană în mâini. Arăta senină și fericită. Îl făcu să zâmbească, deși nu se putea abține să nu își facă griji din cauză că se afla singură afară.

Daffin le interzisese strict ambelor doamne să iasă, dar Regina insistase să ia puțin aer. Între timp, el cercetase împrejurimile în căutarea unui semn al existenței unui intrus. Până acum, nu găsise nimic. Cu puțin noroc, plecaseră din Londra fără ca atacatorul să își dea seama, dar Daffin refuza să își coboare garda până când nu era sigur.

Își schimbă traiectoria și se îndreptă în direcția Reginei.

– Ce faci? îi strigă.

Se întoarse ca să se uite la el și zâmbetul i se lărgi.

– Ce pare că fac?

El își țuguie buzele și se opri lângă ea și creația ei.

– Faci un om de zăpadă?

– Din contră. Este o femeie de zăpadă. Nu îți dai seama după genele ei?

Flutură din propriile gene.

Daffin aruncă un ochi către dungile scurte, negre și verticale de deasupra ochilor persoanei de zăpadă. Le împunse cu un deget înmănușat.

– Gene? Din ce sunt făcute?

– Lemn-dulce, răspunse Regina, cu ochii sclipind de încântare. L-am luat de la bucătăreasă. Întotdeauna are lemn-dulce negru în perioada Crăciunului.

El își încrucișă brațele la piept și o privi. Era limpede că era foarte mulțumită de isprava ei. Părea mai fericită de când ajunseseră aici.

– Aici ai crescut, nu-i așa?

Ea își ținu privirea concentrată pe opera ei.

– Da. După ce au murit părinții mei, unchiul mi-a devenit tutore. Bunica s-a întors aici și s-a mutat în casa văduvei pentru a-mi purta de grijă.

Daffin se întoarse să se uite la conacul enorm.

– Trebuie să fi fost o viață pe cinste, să trăiești pe o moșie ca asta.

Ea înfipse un morcov în mijlocul feței albe rotunde a femeii de zăpadă, ca să îi facă nasul.

– Este singurul cămin pe care îl știu. Abia îmi amintesc de viața mea dinaintea accidentului părinților mei.

Daffin înțelegea sentimentul acela. Uneori, viața lui de dinaintea morții mamei sale părea mai degrabă un vis decât realitate. Trase de mănuși. Vântul devenea mai tăios. Partea protectoare din el își dori să o ducă pe Regina înăuntru, unde avea să fie în siguranță și la căldură.

– Cât despre femeia de zăpada, continuă Regina, pentru mine este o tradiție în perioada Crăciunului. O fac încă din primul an în care am venit să locuiesc aici. Aruncă o privire în jur. Trebuie să recunosc că anul acesta m-am tot uitat peste umăr. Însă mă simt mai în siguranță cu tine aici.

Îi dărui un zâmbet sfios.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Daffin.

Să o țină în siguranță era prioritatea lui, dar începuse să aștepte cu nerăbdare și discuțiile lor. Făcu semn cu capul către creația ei.

– Femeile de zăpadă sunt o tradiție de-a ta. Mai ai și altele?

– Familia noastră are tradiția de a face schimb de mici cadouri în Ajunul Crăciunului. Nimic extravagant.

Privirea lui Daffin se abătu către pâlcul de copaci aflați la câțiva metri depărtare.

– Și eu cu mama ne ofeream cadouri de Crăciun.

Nu recunoscuse asta în fața nimănui până atunci. Devenea din ce în ce mai ușor să împărtășească lucruri cu Regina, dar amintirea îl făcu totuși să simtă o durere în piept. Clătină din cap.

– Ce fel de cadouri vă faceți?

Ea se dădu înapoi ca să privească printre gene nasul femeii de zăpadă, mută morcovul un pic spre stânga și oftă.

– Unul dintre preferatele mele a fost un omuleț din turtă dulce glazurat, pe care unchiul Edward mi l-a oferit când eram încă o copilă. L-am mâncat atât de repede, încât nimeni altcineva nici măcar nu a apucat să îl vadă. Bunica a râs ore întregi.

Regina își înclină capul într-o parte și clipi din gene.

– Care a fost cadoul tău preferat?

Lui Daffin i se puse un nod în gât. Își frecă fruntea cu dosul mănușii.

– Un pumnal. Mama mi l-a dat. În Ajunul acela dinaintea morții sale. A fost ultimul cadou pe care l-am primit.

Regina înghiți în sec.

– Din partea oricui? Până acum?

Daffin încuviință o dată din cap. Simți o strângere de piept.

Regina păși către el și puse o mănușă pe umărul lui.

– Vai, Daffin! Îmi pare atât de rău!

El clătină din cap și se strădui să readucă jovialitatea în glasul lui.

– Spune-mi, *tu* ce îți dorești anul acesta de Crăciun, Regina?

Ea își ridică repede capul și îl privi pieziș.

– Dacă ți-aș spune că mi-aș dori să aflu mai multe despre tine?

El clătină din cap.

– Bănuiesc că este un cadou destul de ușor de oferit. Ce-ai dori să afli?

– Unde ai crescut? îl întrebă.

– În Londra.

Ea râse și clătină din nou din cap.

– Da, mi-am dat seama, dar în care parte?

El își îngropă cizma în zăpada întărită și trase adânc aer în piept.

– Belgravia.

Un fulger ușor de surpriză apăru în ochii Reginei când îl privi. Belgravia era o parte înstărită a orașului. Poate nu la fel de înstărită ca Mayfair, dar destul de aproape.

– Belgravia? repetă. Atunci cum de nu ne-am întâlnit?

– Am locuit în Belgravia doar până la moartea mamei. Nu făcea parte din înalta societate.

În mod oficial.

– De ce nu?

Nu. Nu începea vorbă să explice locul mamei sale la marginea înaltei societăți, indiferent cât de curioasă era Regina.

– Este o poveste lungă și acum am eu o întrebare pentru *tine*.

– Foarte bine, presupun că așa este corect. Care e întrebarea ta?

– Chiar ai de gând să te căsătorești cu lordul Dryden?

Zâmbetul ei păli.

– Am de ales? Este o lipsă considerabilă de bărbați celibatari în Surrey în perioada Crăciunului.

Încerca să fie amuzantă, dar Daffin nu râse.

O privi cu luare-aminte. Atenția ei rămase ațintită asupra femeii de zăpadă.

– Așadar, asta este? Ai de gând să renunți? Nu mai cauți dragostea?

Ea înșfăcă o bonetă verde de catifea dintr-o grămadă de lucruri aflate în apropiere, o așeză pe capul femeii de zăpadă și îi legă fundele sub bărbie.

– Nu mă gândesc la asta ca și cum ar fi o renunțare. O iau mai mult ca pe o cedare în fața sorții.

– Asta nu pare să ți se potrivească.

Nu își putu reține urma de mânie din glas. Să o vadă pe această femeie frumoasă și specială abandonându-se într-o căsătorie cu un bărbat care nu o aprecia... Daffin nu putea să îndure asta.

Ea se uită la el surprinsă.

– Asta este ceea ce spune Nicole.

– Nicole are dreptate, i-o tăie el.

Regina așeză două bucăți de cărbune pe fața femeii de zăpadă pentru a-i face ochii și își șterse mănușile una de alta, aparent terminându-și misiunea.

– L-ai întâlnit vreodată pe contele de Dryden?

– Nu cred, răspunse Daffin.

Regina își trase peste urechi căciula roșie.

– Ei bine, eu da, de multe ori, și este absolut... *de treabă*.

– Sună ca o recomandare uimitoare.

– Poate că este de ajuns să fie de treabă. Poate că să fie de treabă este totul. Ceea ce se așteaptă de la mine este să mă căsătoresc cu contele de Dryden. Am amânat-o destul. A fost egoist din partea mea să cred că sunt specială.

El păși înainte și o prinse cu ambele mâini de sub coate. O privi fix în ochi.

– Regina, nu ai nici cea mai mică idee cât de specială ești.

Capitolul 22

Regina urcă încetișor treptele către dormitorul ei. Daffin îi spusese că era specială. Îi înțelegea motivele pentru care nu dorea să se mărite cu Dryden. Înțelegea chiar și cum era să îți fie teamă că și copiii tăi vor avea aceleași suferințe ca și tine. Atât de teamă, încât nici măcar nu îți doreai să ai copii. Nu își dăduse niciodată seama că mai simțea și altcineva la fel. Ce se întâmplase cu Daffin după ce mama lui murise? Rămăsese cu îngrozitorul său tată? Cum trebuie să fi fost asta pentru un băiețel? Se deschidea în fața ei, dar încet. Ar fi vrut să îl întrebe de ce se aflase pe urmele mamei sale un ucigaș plătit, dar aceasta era o întrebare pentru o altă dată. Ca și întrebarea legată de locul în care ajunsese după moartea mamei sale.

Păruse un pic furios pe ea pentru că se părea că renunțase să-și mai caute iubirea, lucru care nu avea nici o noimă, pentru că el însuși zisese că nu credea în dragoste. Bărbatul perfect nu exista. Cel care o făcea să simtă fluturi în stomac nu era cel cu un titlu și pământuri învecinate. Era o lecție pe care o învățase mult prea bine.

Intră în dormitorul ei, închise ușa și se sui în vârful patului. Stătu în tăcere, holbându-se la focul din șemineu, până când auzi o bătaie în ușă.

– Regina? Pot să intru? strigă Nicole.

– Desigur.

Nicole deschise ușa și intră. Veni lângă pat și se așeză pe marginea acestuia, cu șoldul spre Regina.

– Ești bine, draga mea?

Regina expiră lung.

– Sincer, nu știu.

– Ce s-a întâmplat?

Regina își încrucișă calm mâinile în poală și se holbă la baldachinul de deasupra.

– L-am sărutat pe Daffin. De două ori.

Un zâmbet viclean se strecură pe buzele lui Nicole.

– Mi s-a *părut* mie că am întrerupt ceva în bibliotecă noaptea trecută, dar nu am dorit să îmi vâr nasul.

– Este în regulă. Aveam nevoie să fim întrerupți. Totul este atât de derutant. Nu știu ce să cred. El mă face să mă simt atât de... ah, nu pot să descriu. Tot ce știu este că doresc să îl sărut din nou.

Nicole o bătu ușurel pe genunchi.

– Știu, draga mea. Știu.

– Ți-a spus vreodată ceva... în legătură cu ce s-a întâmplat cu familia lui?

– Nu prea multe. Nicole clătină din cap. Știu doar că mama lui a murit când el era mic. După aceea a mers la o școală cu internat.

– Ah.

Regina cugetă un moment la asta. Așadar, nu fusese obligat să trăiască împreună cu îngrozitorul lui tată.

– Am impresia că nu a avut deloc o copilărie fericită, adăugă Nicole.

– Și eu la fel.

Regina apucă o pernă și o strânse la piept.

– Am făcut ce mi-ai sugerat. Am discutat cu el. Am încercat să îl cunosc și am hotărât că îl plac. Îl plac *cu adevărat*. Dar nu sunt sigură dacă el nu este cu adevărat interesat de mine sau dacă doar crede că nu ar trebui să fie.

– Da. Acestea sunt două lucruri foarte diferite. Însă, dacă te-a sărutat de două ori, tind să cred că este vorba despre cea de a doua variantă, draga mea.

Regina expiră prelung.

– Am de gând să îl întreb.

– Cred că este o idee excelentă.

Nicole îi făcu cu ochiul.

Regina oftă.

– De ce nu poate viața să fie mai ușoară?

– Dacă ar fi mai ușoară, draga mea, cred că ar fi și groaznic de plictisitoare.

Cele două femei făcură schimb de zâmbete.

– Acum, continuă Nicole. Să ne concentrăm asupra Crăciunului. Mark va fi curând aici și ar trebui să fim cu toții veseli și binedispuși.

– Chiar ador Crăciunul, răspunse Regina înainte să își încrețească nasul. Măcar de n-ar veni la cină lordul Dryden.

Nicole își încrucișă brațele la piept și bătu darabana cu vârfurile degetelor pe coate.

– Este regretabil. Îmi doresc ca unchiul Edward să se fi consultat cu mine înainte să îl invite, dar unchiul își face griji pentru tine. Nu poți să îl condamni.

– Nu o fac, răspunse Regina. Serios. Poate că într-o zi voi învăța să... îl iubesc... pe Dryden.

– Nu sunt sigură că așa merge dragostea, zise cu blândețe Nicole. Cel puțin, nu dragostea adevărată.

Regina își apăsă palmele pe ochi.

– Ah, destul cu contele de Dryden. Mă voi ocupa de el când voi fi nevoită să o fac. Mai degrabă aș discuta despre cum aș putea să îl sărut din nou pe Daffin.

Starea de bună dispoziție îi reveni.

– Vai de mine, bătu din palme Nicole. Pentru asta este vâscul.

Capitolul 23

În ziua de dinaintea Ajunului Crăciunului, Regina își vizită prietenii de la țară și pe arendașii unchiului ei. Se duse să cumpere cadouri din sat. Îi recompensă pe servitori. Avu discuții lungi și plăcute cu bunica ei și reuși să se plimbe prin împrejurimi în căutarea unei ramuri proaspete de vâsc pe care, la căderea serii, i-o înmână fără întârziere lui Nicole, care promisese să se ocupe de toate.

Regina ședea în salonul din față, citind în mod ostentativ scrisori de la prieteni, dar mintea ei era în altă parte. O durea inima gândindu-se la un băiat de 11 ani care afla că mama lui fusese ucisă. Tocmai de Crăciun.

Își aminti de ziua aceea, de demult, când bunica venise în dormitorul ei ca să îi spună că părinții ei nu aveau să mai revină niciodată acasă. Se juca cu păpușile ei. După ce bunica părăsise încăperea în lacrimi, ea pusese păpușile deoparte și nu se mai jucase niciodată cu ele.

Cel puțin ea îi avusese pe bunica și pe unchiul ei pe care să se sprijine. Părea că Daffin nu avusese pe nimeni. Acesta nu pomenise de nici un alt membru al familiei și spusese că tatăl lui nu făcuse parte din viața sa. Ce însemna asta mai exact? Ce i se întâmplase lui Daffin? Își dorea cu disperare să afle răspunsurile la aceste întrebări. El avea nevoie de dragoste și de sprijin.

Nu îl văzuse prea mult în ultimele zile. Nu existase nici o ocazie să îl prindă sub vâsc. Fusese ocupat în fiecare dimineață, făcând turul terenurilor moșiei. O supraveghea așa cum un uliu își supraveghează puii. Regina rămase în casă, cântând la pian și discutând cu unchiul Edward și cu bunica. Nicole rămase și ea în casă, încercând să facă lucruri pe care le ura, cum ar fi să scrie scrisori și să brodeze perne. După-amiezile, Nicole privea îndelung pe fereastră către nord. Regina aproape că putea să simtă dorul verișoarei sale. Lui Nicole îi era cu disperare dor de Mark. Acesta avea să fie aici seara următoare, la timp pentru a petrece Crăciunul alături de familie.

– Regina, strigă Nicole, care era cocoțată lângă fereastra din salonul din față.

– Da.

Regina intră în încăpere. Prin fereastră îl văzu pe Daffin mergând prin zăpadă spre ușa din dos.

– Ai nevoie de ceva, Nicole?

– Ești drăguță să verifici dacă mi-am lăsat broderia lângă intrarea servitorilor? Am fost acolo mai devreme ca să arunc un ochi afară.

Regina clătină din cap. Să rămână închisă în casă o ucidea pe verișoara ei. Și-o imagina pe Nicole trăgând cu ochiul afară pe ușa din dos. Fără îndoială că își lăsase broderia acolo dinadins.

Regina se duse în partea din spate a casei. Când ajunse la intrarea servitorilor, privi la dreapta, apoi la stânga. Se aflau dulapuri de ambele părți, dar nu era nici urmă de broderia lui Nicole.

O bucată de hârtie de pe dulap îi atrase atenția. Numele ei era scris pe ea. Se încruntă și o luă. Aruncă o privire pe fereastră. Daffin se îndrepta spre ea și tocmai voia să intre pe ușa din fața ei. Despăturind hârtia, văzu cuvintele: „Privește în sus" chiar în clipa în care Daffin deschise ușa și păși înăuntru.

Regina își ridică privirea spre ramura de vâsc atârnată deasupra capului ei. Daffin privi și el în sus, apoi din nou în jos, la ea, cu o expresie bănuitoare pe chip.

Era limpede că își închipuia că ea plănuise acest moment. Cu toate astea, ea nu avea de gând să îl lase să îi scape. Inspiră adânc, se uită în ochii lui și spuse:

– Sărută-mă. Este Crăciunul.

Daffin își țuguie buzele. Într-adevăr, deasupra capetelor atârna o ramură de vâsc. Iar Regina, care stătea direct sub ea, era atrăgătoare. De fiecare dată când se aflaseră unul în compania celuilalt el sfârșise prin a o plăcea și mai mult. Era dulce și amuzantă și grijulie și amabilă. Se gândea la alții mai mult decât la ea însăși. La dracu', era dispusă să se mărite cu un bărbat pe care nu îl dorea pentru că voia ca unchiul ei să moară împăcat.

Gândurile pe care i le împărtășise lui Daffin legate de faptul că dorea să își controleze propriul destin îl făcuseră să își dea seama cât de curajoasă era ea cu adevărat. Pentru o tânără cu statutul ei, să refuze să se căsătorească atâția ani nu fusese ușor. Riscase să fie ostracizată

de oamenii din lumea ei, dar ea fusese dispusă să riște pentru a-și lua propriile decizii în viață. O admira pentru asta.

Cu toate astea, părea să se afle la capătul puterilor. Responsabilitatea ei tacită o prindea din urmă și părea resemnată în fața sorții. Daffin se hotărâse deja că întâi trebuia să îl întâlnească pe contele de Dryden înainte de a-și da seama dacă o merita sau nu pe Regina. Daffin abia aștepta.

Daffin se uită la chipul frumos al Reginei. Aceasta privea în sus, spre el, cu un amestec de vulnerabilitate și dorință în ochi. Nu trebuia să o sărute a treia oară. Primele două dăți fuseseră o nebunie. Dar își *dorea* să o sărute. Și apoi, ce rău putea face un mic sărut?

Aruncă o privire în jur să se asigure că nu îi vedea nimeni, apoi o trase la pieptul lui și își coborî gura peste a ei. Ea oftă lipită de gura lui și se sprijini de trupul lui, în vreme ce Daffin o strânse în brațe preț de câteva momente prețioase. Când gurile li se despărțiră, el îi sărută și obrazul.

– Crăciun fericit, Regina! murmură, înainte de a-și aduna puterile și de a se îndepărta.

Capitolul 24

– Dar, Daffin, au trecut câteva zile și nu a existat nici un semn că ar fi cineva, insistă Nicole dimineața următoare.

Era lungită pe canapeaua din mijlocul salonului verde, cu o mâna pe frunte și bâțâind dintr-un picior.

– Nu mai pot sta înăuntru nici o clipă fără să înnebunesc. Nu doresc decât să fac o scurtă plimbare pe calul meu. Am nevoie de aer proaspăt. Cu disperare. *Te rog*, este Ajunul Crăciunului.

Regina ședea vizavi de Daffin, încuviințând viguros din cap.

– Da, sunt de acord. Te rog, putem să mergem să călărim?

– Este în regulă să călărești în condiția în care te afli? contracară Daffin, adresându-i-se lui Nicole.

Își ținea piciorul încălțat în cizmă pe genunchi în timp ce o privea cu un amestec de bănuială și toleranță.

– Să alerg, nu, replică Nicole, cu glasul în continuare rugător. Dar o plimbare rapidă nu îmi va face deloc rău, iar Atalanta este un cal perfect dresat.

– Grimaldi nu ar dori ca nici una dintre voi să meargă, răspunse Daffin.

Regina se opri și își așeză broderia în poală. Cugetă un moment asupra întrebării.

– Da, dar în toate aceste zile nu ai găsit nici o dovadă că am fost urmărite până aici. Aș zice că putem fi siguri că bărbatul care a încercat să îmi facă rău se află încă la Londra.

Daffin mormăi și își frecă fața cu mâna. Privirea i se plimbă de la o doamnă la cealaltă.

– Am sentimentul că voi regreta asta, dar fie. Însă insist să vă însoțesc.

– Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, zise Nicole cu un zâmbet îngâmfat.

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre ușă.

– Merg să mă îmbrac în costumul de călărie.

*

După nici o oră, îmbrăcat în propriul costum de călărie, Daffin le însoți pe Regina și pe Nicole pe ușa din spate a conacului. Când porniră pe cărarea spre grajduri, Daffin se uită neliniștit împrejur. Nu îi plăcea ideea ca Regina să se afle în spațiu deschis. Era adevărat că nu văzuse nici urmă de intrus de când se aflau aici, dar nu îi plăcea să își asume riscuri.

Nicole se roti în cerc și trase în plămâni o gură sănătoasă de aer.

– Este atât de plăcut să fiu afară. Nici măcar nu mă deranjează că e atât de frig.

Regina izbucni în râs.

– Sunt de acord. A fost de-a dreptul sufocant în casa aceea.

El abia asculta. Era concentrat să își păstreze ochii și urechile ascuțite, sensibile la orice zgomot ori mișcare. Servitorii obișnuiți își vedeau de treabă. Ajunsese să îi cunoască pe toți de-a lungul ultimelor zile. Nimic nu părea ieșit din comun.

– Serios, Daffin, nu se poate să crezi că cel care a tras ar putea fi tocmai aici. L-am vedea venind de la o poștă, spuse Nicole.

Daffin continuă să cerceteze ținutul. Pajiștea era liberă și plină de zăpadă neatinsă. Dincolo de ea, un pâlc de copaci. Nicole avea dreptate. Nimeni nu se putea apropia de casă fără să fie zărit, iar el îi pusese pe lachei și pe rândași să stea de veghe 24 de ore din 24. Stătea el însuși de pază în fiecare zi.

– Până când nu avem o idee cine este, nu știu de ce este în stare, ceea ce înseamnă că, dacă sunteți afară, este posibil să fiți în pericol.

Intrară în grajduri și mirosul de fân proaspăt, piele și cai le întâlni nările. Nicole făcu cu mâna unuia dintre grăjdari.

– Bună dimineața, Jacob. Ai pus șaua pe Atalanta?

Trimiseseră un lacheu să-i ceară grăjdarului să înșeueze caii.

– Da, milady, răspunse grăjdarul. Se află chiar acolo, în boxă.

– Și Excalibur? adăugă Regina.

Daffin își întoarse brusc capul spre ea. Ridică o sprânceană.

– Calul tău se numește Excalibur?

– Și este fată, zise Regina încuviințând. Eram un pic grandomană când eram mai mică.

Daffin clătină din cap și râmji.

– Dă-mi voie să îmi salut fata, zise Regina, îndreptându-se spre boxă. Mi-a fost atât de dor de ea!

Acum, că se aflau în interiorul grajdului, Daffin se relaxă un pic, dar garda îi rămase ridicată. Urma să călărească în câmp deschis și asta avea să fie periculos. Jacob ar fi trebuit să meargă cu ei pentru o protecție suplimentară. Nu ar fi fost rău să aibă o altă pereche de ochi. Se întoarse să discute cu grăjdarul.

Un strigăt din partea Reginei îl făcu să se răsucească. Stătea lângă boxa calului ei, cu o mâna la gură.

– Ce este? întrebă Daffin, apropiindu-se repede.

Regina arătă cu degetul spre șa. Daffin își întoarse privirea în direcția pe care i-o indică. Își îngustă ochii. Între șa și spinarea calului se zărea o bucată mică de carton.

Se întinse și luă felicitarea. Doar șapte cuvinte erau mâzgălite pe ea.

„Sunt cu ochii pe tine, Lady Regina."

Capitolul 25

Ușa de la intrare se trânti, și Regina tresări. Ea și Nicole așteptau în salonul verde de ceea ce li se părea câteva ore. Nicole se plimba de colo-colo prin fața șemineului, în vreme ce Regina stătea în picioare lângă ușă, așteptând să se întoarcă Daffin. Doi lachei fuseseră postați la ușile salonului ca să se asigure că nimeni nu intra sau ieșea, în afară de duce, de Lady Harriet sau de un servitor care primise aprobare. După ce le dusese pe doamne în siguranță înapoi în casă, Daffin mersese înapoi la grajduri și pe pajiște în căutarea unor urme în zăpadă, a oricărui semn lăsat de un intrus. Tocmai se întorsese.

Regina nu fusese niciodată mai speriată. Fusese atât de convinsă că aici era în siguranță. Nu existase nici un semn că cineva îi urmărise din Londra, dar nu era greu de ghicit unde plecase, iar locul în care se afla conacul ducelui de Colchester nu era deloc un secret. Faptul că știa că nebunul acela îi urmărise până la casa ei de la țară făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Nu avea nici o noimă. Cine dorea să îi facă rău? Și de ce?

Când Daffin intră în încăpere, Nicole se răsuci cu fața spre el, cu ochii scăpărând.

– Nu îmi pasă că sunt însărcinată, Daffin. Doresc să te ajut. Nu pot să suport să mă gândesc că cineva stă la pândă pe proprietatea noastră. Sunt furioasă dincolo de orice cuvinte.

Daffin începu să se plimbe de colo-colo prin fața șemineului.

– Înțeleg, Nic, dar trebuie să te gândești la prunc. Ia loc. Odihnește-te. Te rog.

– Nu vreau să iau loc. Nu vreau să mă odihnesc.

Nicole aproape își rupse batista în două.

– Vreau să merg să îl găsesc pe omul ăsta și să îl bat.

Daffin făcu semn spre canapea. Aștepta ca ea să se așeze înainte de a vorbi:

– Știu că nu ești obișnuită să lași pe alții să facă lucrurile în locul tău, Nic, dar, în cazul acesta, trebuie să ai grijă de tine. Nu îți pot

îngădui să ajuți la căutări când ai putea fi rănită. Știi că ai da același sfat cuiva care s-ar afla în aceeași situație.

Nicole gemu.

– Bine. Sunt de acord, dar nu trebuie să îmi și placă.

– Ai descoperit ceva?

Regina veni lângă Daffin. Scrută chipul acestuia. Era sumbru. Se scărpină la ceafă cu o mână.

– Sunt câteva perechi de urme în jurul grajdurilor. Toate duc spre și de la casă... cu excepția uneia.

– Unde au dus acele urme? întrebă Nicole, aplecându-se în față.

– Spre un pâlc de copaci din spatele grajdurilor, răspunse el. De acolo, dispar. Am interogat pe îndelete pe fiecare dintre servitorii de la grajduri. Cu toții pretind că nu au văzut și nu au auzit nimic.

Regina își încrucișă brațele la piept și continuă să se plimbe în sus și în jos, mușcându-și vârful degetului.

– Cum se poate una ca asta? Dacă Jacob abia pusese șaua pe cal, trebuie să fi văzut ceva.

– Sunt de acord, răspunse Daffin. Cu toate astea, pretinde că nu era nici un bilet când a terminat să-l înșeueze pe Excalibur. Asta a fost cam cu un sfert de oră înainte să ieșim noi, din câte își amintește.

– Așadar, avem de-a face cu cineva care s-a strecurat înăuntru și apoi afară din grajduri în mai puțin de un sfert de ceas, în tăcere și posibil fără să fie văzut.

Nicole trase de batistă.

– Se pare că avem de-a face cu un profesionist.

Daffin încuviință din cap.

– De asta mă tem.

Regina și Nicole își petrecură restul după-amiezii în dormitorul lui Nicole, așteptându-l pe Mark. Regina se simțea mai în siguranță la etaj. Știind că bărbatul care încercase să îi facă rău se aflase atât de aproape, i se făcuse toată pielea de găină. Daffin Oakleaf era cel mai bun dintre agenții de pe Bow Street. Avea să îl găsească pe făptaș. Dar avea nevoie de o pistă mai bună.

– Cine ar putea fi? întrebă Regina.

Vremea deveni mai rece după apusul soarelui, așa că își își trase un șal peste umeri. Se opri în fața șemineului, frecându-și mâinile una de alta.

– Nu știu, răspunse Nicole, dar oricine ar fi ar face bine să se roage zeului infractorilor ca Daffin să îl găsească înaintea lui Mark.

Ușa de la intrare se trânti și pe trepte răsună tropăit de cizme exact înainte ca ușa lui Nicole să se deschidă larg. Mark se grăbi spre pat și o luă pe Nicole în brațe.

– Iubito, îmi pare rău că nu am fost acolo când nemernicul acela a tras asupra voastră.

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi și se agăță de haina soțului ei, pe care el nu se deranjase să și-o scoată. Își închise ochii și se lipi de el. Se îmbrățișară preț de câteva momente înainte ca Mark să se retragă și să privească iubitor chipul soției sale.

– Te iubesc atât de mult, Nicole.

– Și eu te iubesc, Mark, spuse ea și se sărutară cu pasiune.

Când cei doi se depărtară, Mark cercetă încăperea.

– Regina. Îmi pare rău că nu am fost acolo să te apăr. Eram atât de convins că Nicole era ținta. Ești bine?

– Da, răspunse Regina. Sunt.

– Unde este Daffin?

Mark atinse chipul soției sale cu dosul palmei.

– Ești bine? Erai palidă când am intrat.

Nicole îl îmbrățișă din nou, apoi bătu cu palma locul de lângă ea, pe pat.

– Mark, dragul meu, ia loc. Trebuie să îți spun ceva.

Ochii lui se aprinseră.

– Dumnezeule. Nu. Copilul?

– Copilul este bine, răspunse Nicole. Și eu, dar...

El îi scrută chipul.

– Spune-mi.

– Mai devreme l-am convins pe Daffin se ne îngăduie să ieșim călare, începu Nicole. Nici una din noi nu mai suporta să stea închisă în casa asta, nici măcar o clipă.

– Așa ești tu, spuse Mark cu un zâmbet exasperat.

Nicole schimbă o privire neliniștită cu Regina.

– Când am ajuns la grajduri, am găsit un bilet pe șaua Reginei.

– Poftim?

De pe chipul lui Mark dispăru orice culoare.

– Ce spunea?

– „Sunt cu ochii pe tine, Lady Regina."

Tresări.

– La naiba.

Mark se ridică și începu să se plimbe prin dormitor, ca un leu în cușcă. Își trecu mâinile prin păr.

– Mai este ceva, adăugă Nicole.

Mark continuă să se plimbe prin încăpere, dar umerii i se relaxară un pic.

– Ce anume?

Nicole trase adânc aer în piept.

– Daffin a zis că era un singur rând de urme care se îndepărtau de grajduri. Au dispărut într-un pâlc de copaci.

Mark își încleștă pumnii.

– Unul dintre servitori trebuie să îl fi văzut. Trebuie să îi aliniem și să îi interogăm.

– Daffin i-a interogat deja temeinic pe servitorii de la grajduri. Nici unul dintre ei nu a văzut nimic, spuse Regina. Susanna și doamna Bell, menajera, sunt singurii servitori pe care Daffin îi îngăduie în preajma mea în momentul de față. Nici una dintre urmele din zăpadă nu era de cizme de femeie, în afară de ale noastre.

– Iubito.

Mark se duse la soția sa și o îmbrățișă din nou.

– Ce vrei să fac?

– Doar strânge-mă în brațe și haide să încercăm să avem o seară de Ajun plăcută.

– Pot face asta.

Aruncă o privire spre Regina.

– Nu te teme, Regina. Îl vom găsi pe lunaticul acesta, indiferent cine este el. Ești în siguranță.

– Mulțumesc, Mark. Știu că sunt. Am încredere totală în tine și în Daffin. Deși nu pot să nu îmi doresc, date fiind circumstanțele, ca unchiul Edward să își anuleze invitația la cină făcută unui anume conte.

– La cine te referi? întrebă Mark.

– A, avem o altă veste neplăcută, zise oftând Nicole. Lordul Dryden vine mâine la cina de Crăciun... ca să îi facă curte Reginei.

Capitolul 26

– Crezi că vinovatul a rămas în grajduri? Nu s-a strecurat în casă, nu-i așa? îl întrebă Grimaldi pe Daffin la un pahar de coniac în biroul ducelui.

– Mă îndoiesc, răspunse Daffin. Nu îmi închipui că ar fi fost atât de îndrăzneț sau că ar fi reușit să o facă fără să fie văzut. Oricine ar fi, acum se joacă cu noi. Vrea ca noi să știm că se află aici.

– Dar de ce? Ce-ar avea de câștigat dându-se în vileag?

Grimaldi luă o gură de coniac.

– Asta este o întrebare bună.

După ce îl puse pe Grim la curent, cei doi bărbați conveniră să lase deoparte investigația pentru noaptea aceasta și pentru ziua următoare, de dragul lui Nicole, dar nici unul dintre ei nu avea de gând să lase garda jos. Lacheilor li se spuse să nu o scape din ochi pe Regina. Aceștia stăteau de pază la ușa dormitorului ei chiar în timp ce Grimaldi și Daffin stăteau de vorbă.

Odată cu căderea nopții, tensiunea scăzu un pic pentru toată lumea, mai puțin pentru Daffin. Acesta privi scena domestică din salonul verde de la locul lui din prag, cu umărul sprijinit de tocul ușii. Ducele ședea în scaunul său cu rotile de lângă șemineu. Lady Harriet tocmai terminase de servit pe toată lumea cu vin fiert dintr-un bol de punci. Se așeză pe canapeaua de catifea, lângă duce. Regina era cocoțată lângă ea. Nicole și Mark ședeau vizavi de ele pe divan.

Daffin își privi cizmele. La anul, pe timpul acesta, aici avea să fie un prunc. Familia creștea. Cu toții discutau și râdeau și cântau. O scenă de Ajunul Crăciunului perfectă. Așa cum trebuia să fie Ajunul Crăciunului. Regina îl întrebase dacă își dorea copii. El nu își îngăduise niciodată să se gândească la asta. Nu știa cum funcționa o familie fericită.

Aruncă o privire spre ea și i se tăie respirația. Lumina focului se juca în părul ei, făcându-l să pară mătase albastră. Ochii îi dansau și râsul ei lipsit de inhibiții aducea puțină bucurie în inima lui. Sărutul

lor de sub vâsc îl făcuse să își dea seama cât de periculos era să se apropie de ea. Chiar și numai puțin. Dacă o săruta din nou, era posibil să nu poată fi în stare să se oprească. Fiind atât de aproape de ea, inspirându-i mirosul de mere, chiar și atingerea buzelor ei moi peste ale lui, îl făcuseră să își dea seama că nu își dorea doar un strop din ea. Dorea mai mult. Iar aceasta era o dorință zadarnică și ridicolă. Chiar dacă ea credea că îl dorea, ceea ce nu știa despre el ar fi îndepărtat-o de el pentru totdeauna.

Când familia începu să își paseze cadourile pe care le cumpăraseră unul pentru celălalt, Daffin știu că era timpul să plece. Se retrase în umbre și se îndepărtă ușor de ușă. Nu aveau să observe că el plecase. Nu avea nici un cadou pentru nici unul dintre ei și, desigur, nici ei nu aveau vreunul pentru el. Locul lui nu era aici.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași apăsați spre bibliotecă și coniacul despre care știa că era într-un dulap de-acolo. Încăperea ca o peșteră era rece și întunecată. Un foc ardea mocnit într-un șemineu uriaș. Un contrast absolut față de căldura și iubirea din salonul verde. Daffin aprinse o pereche de lumânări și își croi drum spre dulap. Tocmai își turnase un pahar de coniac când ușa se deschise în spatele lui.

– Iată-te, se auzi glasul voios al Reginei.

Se întoarse și o privi traversând podeaua ca să vină lângă el. Purta o rochie de culoarea rubinului cu o fundă albă strălucitoare în jurul corsetului și o alta asortată în părul ei negru. Într-o mână avea un cadou împachetat. Era o cutie mică, înfășurată în hârtie argintie, cu o fundiță verde smarald deasupra. În cealaltă mână avea un pahar cu vin fiert.

– Nu am vrut să întrerup sărbătoarea familiei tale, spuse fără rost Daffin.

Ea se opri înaintea lui și mirosul de mere îi lovi nările. Mădularul i se întări. Își feri privirea. Cât de deplasat putea să fie? Era Crăciunul, iar el se afla în misiune.

– Nu ai întrerupt nimic, zise ea încetișor. Ar fi trebuit să ni te alături.

– Nu îmi place Crăciunul, spuse el.

– Știu. Dar sper că vei accepta asta... din partea mea.

Îi întinse cadoul.

El înghiți în sec.

– Este... pentru mine?

Nu îl luă. Îl privi îndelung, ca și cum ar fi fost un șarpe încolăcit.

– Da. Este pentru tine.

Îi dărui un zâmbet care făcu ca gândurile lui să ia razna. Ar fi vrut să o sărute din nou.

– Eu nu ți-am luat nimic, răspunse el, cu gâtul neașteptat de uscat.

Zâmbetul Reginei deveni poznaș.

– Putem discuta despre cadoul tău pentru mine după ce deschizi asta.

El arcui o sprânceană.

Ea nu așteptă un răspuns.

– Atunci haide!

Îl apucă de mână, trăgându-l spre canapeaua de piele din mijlocul încăperii. Se așeză ea mai întâi, punând cadoul alături, apoi bătu cu palma locul gol de lângă ea.

– Așază-te.

Daffin o ascultă și își mută paharul de coniac în cealaltă mână. Se lăsă pe canapea, luă o gură sănătoasă pentru a se îmbărbăta și lăsă paharul pe masa din fața lor. Apoi trase adânc aer în piept, luă cadoul cu ambele mâini și îl puse în poală.

Nu se grăbi, dezlegând cu grijă funda și trăgând de capete ca să se desfacă. Dintr-un anume motiv, dorea să savureze momentul. O emoție ciudată i se cuibări în piept.

Ridică încetișor capacul cutiei și se uită înăuntru. Era plină de ziare făcute bucățele. Prin mintea lui fulgeră viziunea ultimei dăți în care primise un cadou. Alungă sălbatic amintirea și se strădui să pipăie printre hârtii până când mâna lui atinse ceva tare. Îl apucă și scoase un... pumnal. Un pumnal frumos din argint cu ceea ce păreau a fi safire adevărate pe mâner.

I se tăie respirația. I se strânse inima. Înghiți din nou în sec.

– De unde... de unde l-ai luat?

– Din sat. Dintr-o prăvălie micuță din sat. După ce mi-ai spus despre primul pe care l-ai primit, l-am văzut pe acesta și nu m-am putut abține. Sper că îți place.

– Să îmi placă? Se holbă la cuțitaș, fără să vadă. Da. Îmi place. Foarte mult.

Era cel mai amabil și cel mai frumos lucru pe care îl făcuse cineva vreodată pentru el. Ea îl ascultase... și își amintise.

– Mă bucur. M-am gândit că poate vei crede că sunt prea îndrăzneață. Îi aruncă timidă o privire, cu obrajii aprinși. Dar mi-am zis că am fost deja necuviincioși unul cu celălalt. De ce să ne oprim acum?

I se puse un nod în gât. Încercă să zâmbească, dar nu reuși. În schimb, cercetă privirea ei strălucitoare.

– Foarte amabil din partea ta, Regina. Îți sunt recunoscător. Pe buzele lui apăru un zâmbet. Ce-ai dori de Crăciun din partea mea? o întrebă, aplecându-și capul într-o parte și privind-o.

Aproape că spera ca ea să își repete cererea pentru un sărut.

– Așadar, de obicei nu faci nimic de Crăciun? îl întrebă, ignorându-i dinadins întrebarea.

Daffin răsuci pumnalul din poală.

– A, Fielding mă invită la el acasă, dar nu accept niciodată.

– Preferi să fii singur?

El slobozi un oftat.

– Ziua aceasta îmi aduce multe amintiri neplăcute.

– Înțeleg. Întinse mâna și o strânse pe a lui. Și eu sunt de obicei tăcută și retrasă în ziua în care comemorez moartea părinților mei.

El nu avu nevoie să spună nimic. Amândoi știau. Era o zi care ardea în amintirea ta pentru totdeauna, chiar dacă voiai sau nu.

După câteva momente de liniște, Regina clătină din cap.

– Am descoperit că să înlocuiești o amintirea neplăcută cu una bună este mult mai satisfăcător decât să te ascunzi în umbrele celei neplăcute pentru totdeauna.

Daffin îi cercetă chipul. În ciuda suferinței ei, era veselă și plină de speranță. Nu avusese o viață absolut fericită, așa cum bănuise el la început, și aveau mai multe în comun decât crezuse... fără părinți, fără frați sau surori și copilării singuratice petrecute dorindu-și ca lucrurile să fi fost diferite față de cum erau. Dar nici un număr de lucruri pe care le aveau în comun nu ar fi putut să reducă prăpastia dintre statutelor lor în viață. El era un investigator plătit, iar ea era nepoata unui duce. El era ceva ce ea nu putea niciodată să accepte. Puteau fi prieteni, dar nu puteau fi nimic mai mult.

– Îți mulțumesc.

Puse pumnalul înapoi în cutie și o ridică. Care era protocolul potrivit atunci când nepoata unui duce îți făcea cadou un pumnal

minunat? Ce-ai fi putut să-i spui unei femei care a văzut dincolo de zidul tău de apărare și direct în inima ta?

Un zâmbet viclean apăru pe buzele ei ispititoare.

– Acum sunt gata să îți spun ce cadou mi-ar plăcea.

– Ce?

Dar Daffin știa deja ce dorea ea de la el. Un cadou pe care el *nu* ar fi trebuit să îl ofere, dar pe care nu se putea abține să nu-l dorească.

– De data aceasta doresc mai mult decât un sărut din partea ta. Doresc să îmi spui ce simți cu adevărat pentru mine.

Capitolul 27

Daffin se apropie mai mult de ea, iar ea îi inspiră colonia condimentată. Mirosea ca lemnele din șemineu, ca un balsam. Îl inspiră pe el, căldura și apropierea lui. Numai asta fu aproape destul să îi facă degetele de la picioare să i se încovoaie. Mai înainte nu avusese emoții, dar acum stomacul i se zvârcolea.

El reduse spațiul dintre ei, îi luă mâinile în ale lui și îi mângâie palmele, masându-i mijlocul lor cu degetele mari, în cercuri micuțe. Fiori se împrăștiară iute pe spinarea ei. El se aplecă și respiră profund lângă urechea ei.

– Miroși a mere. Știai?

Ea clipi spre el.

– A mere?

– Da. A mere roșii delicioase.

– Te rog să nu îmi spui că te gândești la mine ca la un măr.

– Nu, am o părere mult mai bună despre tine decât față de un fruct comun.

– Bănuiesc că mă bucur să aud asta, dar aștept să îmi spui ce simți pentru mine?

Buzele lui plutiră aproape de urechea ei, vocea fiindu-i o șoaptă răgușită:

– Dacă ți-aș spune că toată ziua m-am gândit să te sărut din nou?

Respirația ei deveni sacadată.

– Chiar... chiar așa?

– Da.

– De ce?

– Pentru că arăți ca o zeiță coborâtă din Olimp?

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Nu este un lucru foarte original ceea ce spui.

– Scuzele mele. Se pare că apropierea ta mă face să nu fiu original.

Buzele lui atinseră pielea fină de sub urechea ei. Ea se cutremură și își închise ochii. Un val de căldură îi alergă prin trup și se strânse în spațiul intim dintre picioarele ei.

– Ah, eu...

– Ce? șopti el, mutându-și buzele mai sus pe gâtul ei.

Mâinile lui le lăsară pe ale ei și se ridicară ca să îi cuprindă obrajii. Gura i se plimbă pe pielea sensibilă a gâtului ei. Îi sărută partea de sub bărbie, apoi se mută la colțul gurii. Îi mușcă ușor buza de jos, sugându-i rotunjimea, în vreme ce ochii ei rămaseră închiși.

Apoi limba lui îi despărți buzele și pătrunse cu abilitate înăuntru. Gura i se înclină îndrăzneț peste gura ei, în timp ce mâinile lui puternice se ridicară ca să îi țină capul nemișcat. Fu un sărut nesfârșit și amețitor, menit să seducă. Când, în cele din urmă, își coborî mâinile de pe obrajii ei și își retrase buzele, respira gâfâind, ca și ea.

– Ei bine, zise cu un zâmbet triumfător pe buze.

– Ei bine, ce? șopti ea, incapabilă să înțeleagă ce o întreba el după *asta*.

– Răspunde asta întrebării tale?

– Absolut deloc!

– Poftim?

De data asta, el clipi.

– Doresc să știu dacă *nu* ești interesat de mine sau dacă pur și simplu crezi că nu ar trebui să fii interesat.

Daffin își scărpină obrazul.

– Cât de mult ai băut în seara asta?

– Doar un pahar și jumătate de vin fiert. Am băut mult mai mult în Londra, la cine plictisitoare. Nu îți face griji: sunt complet lucidă. Își ridică paharul. Dar încerci din nou să schimbi subiectul, iar eu...

– Nu. Promit că nu.

– Atunci dă-i drumul. Răspunde-mi la întrebare.

Se dădu mai aproape de ea și își așeză mâinile pe șoldurile ei.

– Adevărul este că sunt interesat. Prea interesat. M-am gândit că poate faptul că te-am sărutat de atâtea ori ar fi putut să mă dea de gol. Rânji. Dar ai dreptate. Cred că nu ar trebui să fiu.

Ea își ridică bărbia cu o privire sfidătoare în ochi.

– Dar de ce crezi că nu ar trebui?

El își trecu o mână peste frunte.

– Păi, să vedem: logodna ta iminentă, prietenia mea cu vărul tău și... Trase adânc aer în piept. Este de ajuns să spun că nu sunt cine crezi tu că sunt.

Ea se întinse și îi cuprinse obrazul.

– Știu cine ești, Daffin. Și te *doresc*. Spune-mi că nu mă dorești și tu și nu voi mai aduce niciodată vorba despre asta.

El îi ridică bărbia între degetul mare și arătător.

– Iubire, ai putea să ispitești și un sfânt. Bineînțeles că te doresc.

Un zâmbet lent, satisfăcut se întinse pe chipul ei.

– Ce-ai spune dacă ți-aș zice că doresc mai mult?

El își lipi fruntea de a ei. Rațiunea lui îl avertiză, dar emoțiile sale ignorară avertismentul.

– Aș spune să vii în dormitorul meu după miezul-nopții.

Daffin o însoți pe Regina înapoi în salonul în care familia ei o căuta, fără îndoială. Apoi merse în dormitorul lui, unde îi fu foarte greu să își facă erecția să se domolească. Fără îndoială că făcuse o greșeală când o invitase în dormitorul lui, dar ea dorea mai mult, și el la fel. Putea, în final, să admită asta față de el însuși. Nu avea nici cea mai mică intenție să îi ia virginitatea. Asta ar fi fost prea mult, dar o putea atinge. Îi putea face trupul să cânte de plăcere. Dorea să îi ofere asta. Se holbă în întuneric, sorbindu-și coniacul și amintindu-și de felul în care simțise trupul Reginei lipit de al lui, de gura ei moale și de gemetele ușoare pe care le scotea ea din adâncul gâtului. Doamne, cât o dorea! Nu îi mai păsa că nu era corect.

La ceva timp după miezul nopții, o bătaie ușoară în ușă lui îl trezi brusc din reverie. Începuse să creadă că ea se răzgândise. Începuse să creadă că ea *ar fi trebuit* să se răzgândească. Știa al naibii de bine că nu ar fi trebuit să deschidă ușa. Chiar în timp ce își spunea asta, se îndrepta direct spre ușă. Inspirând adânc, o deschise larg.

Regina stătea în coridor, în cămășuța ei de noapte, cu un halat aruncat peste umeri și cu paharul de vin încă în mână. Părul ei negru minunat era desfăcut, curgându-i pe spate. Lui i se uscă gura.

– Pot să intru? șopti ea.

El aruncă o privire de-a lungul coridorului în ambele direcții, ca să se asigure că era liber, apoi o trase în încăpere. Dacă ar fi fost prinsă în halul în care se afla de dezbrăcată, chiar și doar vorbind cu el, ar fi fost ruinată.

În clipa în care închise ușa în urma ei, buzele lui coborâră peste ale ei. Avea gust de vin fiert și de inocență. Cămășuța ei de noapte îi îmbrățișa curbele. Materialul diafan îl făcea să îi lase gura apă. Dorea să își plimbe mâinile pe tot trupul ei. Dorea să o ducă în brațe în patul lui și să nu îl mai părăsească niciodată.

Se strădui să se smulgă de lângă ea și o ținu la distanță de un braț.

– Nu te-ai răzgândit?

– Sigur că nu.

Merse alene spre pat și lăsă să îi cadă de pe umeri halatul, rămânând îmbrăcată doar în cămașa de noapte.

– Sărută-mă din nou.

Îi făcu semn cu degetul.

– Un sărut care să facă să mi se încovoaie degetele de la picioare, dacă ești amabil.

El chicoti și merse să i se alăture lângă pat.

– Bine.

– Iar eu...

– Taci. Ai câștigat. Acum o să te sărut.

Daffin era mort după ea. O trase în brațele lui și își coborî buzele peste ale ei, reducând-o la tăcere. Gustul de vin fiert avea să-l excite mereu de-acum încolo.

Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri ca să îi întâmpine sărutul. Ultimul lor sărut fusese fierbinte. Acesta era arzător. Nu numai că își depărtă buzele pentru el. Ci cu îndrăzneală își vârî limba în gura lui. Mâinile îi urcară și i se înfășurară la ceafa lui, ținându-l pe loc ca și cum nu și-ar fi dorit să se sfârșească vreodată. Piciorul îi lunecă peste piciorul lui, genunchiul frecându-i-se în sus și în jos de coapsa lui. El fu sigur că avea să ia foc.

Când se retrase în cele din urmă, inima îi bubuia. Se uită la ea de parcă un unicorn apăruse în dormitorul lui. Cine era femeia aceasta splendidă și ce făcuse el ca să merite măcar o clipă în compania ei?

Ea se dezlipi de el și se cățără pe pat.

– Iisuse Hristoase, șopti el.

Își lăsă privirea în podea, cu mâinile pe șolduri. Nu avea să supraviețuiască. Când se uită din nou la ea, ea își coborâse umărul cămășuței și descoperise un umăr catifelat.

– Ce faci?

Vocea lui tremură.

– Nu ai spus că nu dai niciodată înapoi în fața unei provocări?

– Care este provocarea? o întrebă.

– Atinge-mă.

– Cu plăcere.

Nu dorea să îi dea drumul. O dorea cu fiecare părticică din sufletul lui.

Daffin își scosese de mult cizmele și lavaliera. Purta doar pantalonii și cămașa când se sui în pat pentru a o înfrunta. Stăteau amândoi în genunchi, privindu-se intens unul pe celălalt. Își dorea să îi sfâșie cămășuța de pe trup și să se îngroape înlăuntrul ei. În schimb, o lipi de el și se coborî încetișor deasupra ei, cuprinzându-i capul cu palmele. O sărută din nou, un sărut fără de sfârșit care nu reuși deloc să îi micșoreze erecția dezlănțuită. Când își luă, în cele din urmă, buzele de pe ale ei, Regina își lipi fruntea de a lui.

Mâinile lui se așezară pe umerii ei. Își îngropă chipul în gâtul ei, inspirându-i mireasma înnebunitoare. Apoi își coborî capul pe locul aflat imediat deasupra sânilor, lingând pielea fină descoperită de cămașa de noapte. Îi coborî corsetul. Buzele îi găsiră sfârcul unui sân perfect și se închiseră în jurul lui și supseră, mușcând cu blândețe și trăgând de el.

Reginei i se opri respirația. Degetele i se încurcară în părul lui, trăgându-l spre ea. Spatele i se arcui și părul îi căzu în valuri negre și mătăsoase.

El o întinse pe spate și se puse deasupra ei, lăsându-și privirea să i se plimbe peste sânii ei. Dumnezeule, visase la sânii aceștia. Îl copleși cu atenție pe primul, apoi pe celălalt, în vreme ce ea gemea din adâncul gâtlejului, înnebunindu-l. Ea își ridică un genunchi și își încolăci un picior în jurul șoldurilor lui, cămașa de noapte ridicându-i-se până la coapse. El nu dorea să se oprească. Cel puțin, nu încă.

– Regina, șopti. Ești bine?

– Da, te rog să nu te oprești.

Mâna lui înaintă pe trupul ei, mângâindu-i șoldul și abdomenul plat înainte de a-i sălta cămașa pentru a găsi locul perfect dintre picioarele ei.

Își trecu degetele de-a lungul îmbinării sexului ei și îi depărtă buzele pentru ca, încet-încet, să afunde un deget înlăuntrul ei. Regina. Dulcea Regina. Era strâmtă și fierbinte și udă.

Își retrase degetul și apoi îi alunecă din nou înăuntru, imitând o mișcare după care șoldurile lui tânjeau cu disperare. Ochii ei se lărgiră. Capul i se zbătu pe cearșafuri. El se aplecă deasupra ei ca să îi privească chipul în timp ce își mișca degetul în ea.

– Daffin, gemu ea. Te doresc.

El se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

– Spune-mi, Regina, șopti. Spune-mi ce dorești.

Mai era un lucru pe care el i-l putea oferi, ceva incredibil de intim și de încântător. Lăsându-se pe genunchi, îi ridică cămașa de noapte peste coapse și își așeză capul între picioarele ei. Apoi, întâlnindu-i privirea uimită pentru o ultimă oară și descoperind acolo excitație, în loc de îngrijorare, își coborî ușor gura spre ea. Prima oară când o gustă fu divin. O linse adânc, în timp ce ea icni.

– Ah.

În loc ca ea să își strângă picioarele și să îl împingă așa cum se gândise el că ar fi putut să facă, ea își depărtă larg picioarele și îl apucă de cap.

– Mai mult, strigă cu glas gutural.

El zâmbi lipit pe carnea ei și îi sărută pielea mătăsoasă a coapsei, înainte de a-și trece languros limba peste mijlocul ei. Chiar și când făceau dragoste, ea îl surprindea. La naiba! Era atât de excitat, încât îl durea. Se frecă un pic de saltea, știind că de data asta nu era vorba despre el și încercând să își țină în frâu pornirea dulce, primitivă.

Impulsionat de gustul ei, disperat să o revendice și știind un singur mod de a o satisface și de a o lăsa totuși întreagă, o asaltă cu limba, îi exploră căldura strâmtă cu mișcarea înceată și neînduplecată a degetului, până când coapsele ei se ridicară să îi urmeze fiecare mângâiere. Apoi îi găsi micul miez aflat în partea de sus sexului ei și îl supse ușor în gura lui.

Regina strigă. Degetele i se strânseră în părul lui, iar coapsele i se cutremurară. Spinarea i se arcui de pe saltea datorită forței cu care se eliberă. Daffin nu încetini până când ea nu îi șopti numele și nu se prăbuși pe perne.

Își îndreptă spatele, gâfâind, în timp ce îi cercetă neliniștit chipul. Din colțurile ochilor ei se scurgeau lacrimi, dar erau lacrimi

de uimire, nu de groază. Cu respirația tăiată, Daffin slobozi un hohot de râs de ușurare, de bucurie. Îi dăruise cea mai mare plăcere. Făcând asta – în ciuda durerii fără răspuns din propriul trup –, își oferise lui însuși același lucru.

Daffin se ridică și se lungi alături de ea, apoi îi trase în jos cămașa de noapte, ca să o acopere. Rămase tăcut până respirația ei reveni la normal. Stătu lungit pe spate și se holbă la baldachinul de deasupra capetelor lor, dornic să își aducă propria dorință înapoi, într-un loc în care să o poată controla.

În cele din urmă, o trase și o lipi strâns de el, sărutându-i urechea.

– Ce crezi?

Ar fi dat orice să se îngroape în ea, dar nu aveau să ajungă niciodată mai departe de atât. Poate că nu ar fi trebuit să aștepte atâta timp să facă asta. Fusese în stare să îi provoace plăcere fără să o ruineze. Compromisul perfect între dorința ei și nevrednicia lui.

Regina clipi o dată, de două ori. Apoi își închise ochii, se mișcă până când ajunse cu fața spre el și se întinse ca o pisică satisfăcută.

– A fost cel mai extraordinar lucru care s-a întâmplat vreodată cu trupul meu.

El rânji, îi luă mâna și îi sărută dosul palmei.

– A fost plăcerea mea, milady.

– A fost plăcerea *mea*.

El râse și îi dădu o buclă neagră la o parte de pe obraz.

– A fost cum te-ai așteptat?

Curiozitatea îi dădu ghes să întrebe.

– Nu. Clătină din cap. A fost mai bine decât mă așteptam. Mult mai bine.

El îi mângâie obrazul cu încheietura unui deget.

– Nu mă face să fiu arogant.

– Ar trebui să fii arogant după *treaba asta*.

El se ridică într-un cot și îi cercetă chipul, devenind serios.

– Regina, trebuie să fii de acord, nu putem face mai mult decât atât și nu trebuie niciodată să îngăduim să se întâmple din nou.

Se ridică și ea într-un cot și se holbă la el.

– Nu sunt deloc de acord cu așa ceva.

Capitolul 28

Razele soarelui pătrunseră prin ferestrele dormitorului ei. Regina se rostogoli și își aruncă brațul peste ochi. Inima îi bubuia. Gemu. Amintirea a ceea ce se petrecuse noaptea trecută îi galopa în creier. Își trase brațul de pe față și sări în picioare, apoi gemu din nou când lumina puternică a soarelui îi lovi ochii.

Ah, Dumnezeule mare, ce făcuse noaptea trecută cu Daffin! Un zâmbet ușor îi curbă buzele.

Se simțise minunat. Mai mult decât minunat, de fapt. Îi veni în minte cuvântul *magnific*, dar dorea și mai mult. Nu se putuse abține. Iar Daffin o dorise și el noaptea trecută. Simțise asta. Dorise să îl atingă, dar el refuzase.

După ce îi dăruise cea mai satisfăcătoare experiență fizică din viața ei, o ridicase din patul lui, o făcuse să stea în picioare, îi aranjase cămașa de noapte și îi strânsese ferm cordonul de la halat. Apoi își scosese capul pe ușă, verificase coridorul și o întrebase în șoaptă:

– Cât de departe este dormitorul tău?

– Doar patru uși la dreapta.

Se ținuse cu mâna de perete, încă amețită de la vin și de la făcut dragoste.

El o apucase de mână și o trăsese repede în coridor și spre camera ei. Făcuse semn cu capul spre ușă, așteptând confirmarea ei, iar ea încuviințase. Deschisese ușa și o băgase înăuntru.

– Noapte bună, Regina, îi spusese, sărutându-i mâna întinsă. Crăciun fericit! Somn ușor!

Apoi ușa se închisese în nasul ei, iar el dispăruse.

Se întorsese cu fața spre patul ei, își întinsese mâinile în aer și șoptise: „Crăciun fericit mie!", înainte de a se strecura între cearșafurile moi și reci. Clipi în întuneric preț de o clipă sau două, simțindu-se de parcă zbura pe un nor și se scufundă iute într-un somn adânc, în care visă despre Daffin și gura și mâinile lui magice. Nu dorea să se trezească. Nu după toate astea.

Acum se holba la tavanul dormitorului ei, cu obrajii arzându-i. Avea să fie nevoită să dea ochii cu el astăzi, după ce făcuseră împreună toate lucrurile *acelea*, iar gura lui fusese pe locuri pe care ea nu era sigură nici măcar că și le *văzuse* vreodată.

Dacă asta nu era de ajuns, mai exista un motiv pentru care nu s-ar fi dat jos din pat astăzi. Cina de Crăciun... alături de contele de Dryden.

Întâlnirea nu avea cum să nu fie stânjenitoare, mai ales când în mintea ei se tot repetau scene din timpul pe care îl petrecuse în patul lui Daffin.

Oftă și se împinse pe palme. Era bine să termine odată cu ziua aceasta. Aruncă deoparte cuverturile și sună după Genevieve. Ceasul de pe polița șemineului arăta că deja întârziase la micul dejun de Crăciun.

În mai puțin de o jumătate de oră, intră calmă în salonul pentru micul dejun, îmbrăcată într-o rochie albă de satin cu un cordon roșu în jurul taliei. Nicole și Mark se aflau acolo, la fel și Daffin.

Își strânse buzele și se strecură în tăcere pe scaunul de lângă Nicole.

– Bună dimineața și Crăciun fericit! zise Nicole.

– Bună dimineața. Crăciun fericit! răspunse Regina, sperând că urarea avea să fie de ajuns pentru întreaga masă.

Ceru unei servitoare o ceașcă de ceai înainte de a îndrăzni să arunce o privire spre Daffin. Acesta își devora ouăle, cu un zâmbet pe buze de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva visase întregul episod de astă-noapte. Apoi însă privirea lui o întâlni pe a ei, iar el îi făcu un semn inconfundabil cu ochiul. Luă o gură de ceai.

– Ți-au plăcut cadourile pe care le-ai primit de Crăciun? o întrebă Mark, făcând ca Regina să se înece cu băutura, iar zâmbetul intim al lui Daffin să se lărgească.

Nicole se uită cu ochii mijiți când la unul, când la celălalt.

– Da... ă, mi-au plăcut. Foarte mult, reuși să îngaime Regina.

– Care a fost cadoul tău preferat? o îmboldi Mark.

– Da, *Lady* Regina, întrebă Daffin, luând o altă gură uriașă de ouă. Care a fost cadoul preferat?

Regina sorbi din ceai. Apoi încă o dată. Era evident că lui îi făcea foarte mare plăcere situația aceasta.

– Nu cred că aș putea alege doar unul, reuși ea să răspundă, în cele din urmă.

– Sper că ți-a plăcut Ajunul Crăciunului, adăugă Nicole. Pentru că am vorbit de dimineață cu unchiul Edward și încă așteaptă vizita lordului Dryden.

– Minunat, răspunse Regina, dându-și ochii peste cap.

Contele de Dryden sosi imediat după prânz și fu poftit în salonul verde, unde fu numaidecât întâmpinat de duce, de Lady Harriet și de Mark.

Regina stătea în picioare jos, la baza scării, alături de Nicole, făcând tot posibilul să întârzie să petreacă timp cu omul. Toată dimineața nu reușise să vorbească cu Daffin. Imediat după micul dejun, acesta plecase spre grajduri, zicând ceva despre cum intenționa să cerceteze din nou terenurile în căutarea vreunui semn lăsat de intrus. Nu că Regina știuse ce i-ar fi spus lui Daffin dacă ar fi *avut* ocazia să discute cu el. Mai exact ce anume se spunea după o noapte ca aceea? „Mulțumesc" părea insuficient. „Să o mai facem din nou" părea disperat. Se hotărî să își facă griji pentru asta mai târziu. Mai întâi, trebuia să supraviețuiască după-amiezii petrecute în compania lordului Dryden.

– Dă-i drumul, o îndemnă Nicole, făcând semn din cap spre ușa salonului verde. Mai bine termini cu asta.

– Ție îți este ușor să vorbești, răspunse Regina zâmbind.

– Nu te teme. Nicole o bătu ușurel pe braț. Eu și Mark te vom ajuta să întreții conversația. O să se termine repede.

Regina încuviință din cap.

– Știu. Sunt absolut năroadă, dar el este pur și simplu...

Lăsă fraza în aer, dar în minte îi veniră cuvintele, *nu Daffin*.

– Fii doar tu însăți, fermecătoare ca de obicei, și prefă-te că nu ai nici cea mai mică idee de ce a venit. Asta a funcționat pentru tine în trecut, nu-i așa?

Regina aruncă o privire cu colțul ochiului spre Nicole.

– Evident nu destul de bine, altfel nu ar fi revenit.

Nicole râse.

– Fii fermecătoare, dar nu prea fermecătoare. Nu ai dori să îl încurajezi.

Regina își trase mănușile până la coate.

– Cred că aș putea să mârâi la el și să scrâșnesc din dinți, și tot nu ar fi descurajat.

Nicole își frecă mâinile una de alta.

– O! Asta nu este deloc o idee rea. Ai putea să capeți un obicei prost. Poate să râzi ca un măgar?

– Sau să îmi sorb supa? adăugă Regina.

– Nu, draga mea. Nu sunt sigură că *eu* aș putea suporta asta, răspunse verișoara sa râzând din nou.

Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse.

– Am o idee. Eu îl voi întreba ce îi displace, apoi tu poți începe să faci lucrurile acelea.

– Oh, asta chiar este inteligent, consimți Regina. Bun plan. Să mergem.

De îndată ce intrară în încăpere, lordul Dryden se ridică în picioare. Era înalt și putea trece drept chipeș, cu părul castaniu-deschis și cu ochi căprui. Purta o vestă verde și o haină neagră și arăta perfect ordonat și prezentabil. Cu toate astea însă, stomacul ei, cu siguranță, nu se zvârcoli când îl văzu.

– Ah, Lady Regina. Iată-vă. Îi făcu o plecăciune. Sunt încântat să vă revăd. Crăciun fericit!

– Crăciun fericit, milord!

Regina făcu o reverență și se strădui din răsputeri să zâmbească. Apoi îi salută și pe ceilalți.

Daffin unde era? Nu îl văzuse de la micul dejun. Oare astăzi intenționa să stea la distanță de nebunia asta? Nu l-ar fi condamnat.

– Milord.

Nicole făcu și ea o reverență lui Dryden.

– Regina, rosti unchiul Edward din scaunul lui rotile. Vino să ședi lângă lordul Dryden.

Regina zâmbi scrâșnind din dinți.

– Da, desigur.

Merse până la canapeaua de lângă conte. Nu trecuseră nici măcar cinci minute și deja ar fi dorit să fugă cât mai departe. Oftă. Era limpede că avea să fie o după-amiază lungă-lungă.

– Așadar, Lord Dryden, începu Nicole. Ce vă aduce aici în această minunată zi de Crăciun?

– Da, continuă Regina. Unde sunt mama și sora dumitale?

Lordul Dryden se apucă de revere cu ambele mâini.

– Au plecat la Plymouth să petreacă Crăciunul cu unchiul meu. Le-am promis să merg acolo săptămâna aceasta, mai târziu. Nu am vrut să pierd ocazia de a vă revedea, Lady Regina.

Zâmbetul rămase lipit pe chipul ei.

– Mă flatați, milord.

– Sper să fac mai mult decât să vă flatez, milady.

Își înclină capul spre ea.

Nicole își drese glasul:

– În ultimul timp vremea a fost foarte frumoasă. Nu sunteți de acord, milord? În afară de frig, desigur.

– Nu mă deranjează frigul, este potrivit pentru plimbări plăcute cu trăsura sub pături. Ați dori să ieșiți mai târziu la plimbare cu mine în după-amiaza aceasta, Lady Regina? Putem face un tur al pământurilor noastre. Împreună ar face o proprietate minunată, nu sunteți de acord?

– Chiar cred că s-ar putea să fiu răcită, răspunse Regina, prefăcându-se că tușește.

– Aiurea, exclamă ducele. Ai fost ca nouă de când ai ajuns aici. Aș zice că o plimbare cu ducele, mai târziu, îți va prinde bine.

Batista lui Lady Harriet flutură în aer ca o pasăre neliniștită.

– Ceai? oferi ea cu glasul încordat, privirea mutându-i-se cu repeziciune de la nepoata ei evident nefericită la perseverentul Lord Dryden.

– Vă rog.

Dryden făcu tot posibilul să îi zâmbească Reginei, dar ea își dădu seama că acesta se prefăcea.

– Hm. Spuneți că nu vă deranjează frigul, continuă cu încăpățânare Nicole. Atunci ce vă displace, milord?

Lordul Dryden trase din nou de reverele sale.

– Nu aș zice că sunt prea multe lucruri care îmi displac. Sunt un tip norocos.

– Bineînțeles, răspunse Nicole. Dar cu siguranță există *ceva* care vă displace. Eu, una, nu pot să suport pe nimeni care soarbe supa.

Lordul Dryden râse.

– Nici eu nu pot spune că mi-ar plăcea ca supa să fie sorbită în prezența mea. Bănuiesc că nu îmi plac foarte mult câinii. Niște chestii murdare. Întotdeauna năpârlesc.

Regina aproape că se înecă cu ceaiul.

– Chiar așa? Vai, eu ador câinii. Întotdeauna i-am adorat.

El reuși să zâmbească din nou țeapăn.

– Contrariile se pot atrage.

Regina se întoarse spre Nicole cu o privire rugătoare. Planul lor nu funcționa.

– Spuneți-mi, milord, interveni din nou Nicole. De ce nu v-ați căsătorit până acum? Ce anume căutați la o doamnă?

Nicole era o scumpă.

– Aș zice că eu caut pe cineva care se aseamănă foarte mult cu Lady Regina.

Regina scânci. Între timp, unchiul ei îl privea pe Dryden aprobator, în vreme ce bunica ei arăta ca și cum ar fi fost gata să își vâre batista pe gât. Regina nu o văzuse niciodată pe bunica rămânând tăcută atâta vreme. Lucrul acesta o îngrijoră.

Din fericire, Regina fu scutită de obligația de a răspunde remarcii pline de subînțeles a lui Dryden când Daffin intră agale pe ușă. Ea se împotrivi impulsului de a sări de pe locul ei și de a alerga spre el. Daffin îi salută. Stomacul Reginei făcu o tumbă.

Bunica sări de la locul ei, fiind în sfârșit în stare să spună ceva folositor.

– Lord Dryden, acesta este domnul Oakleaf, agentul de pe Bow Street.

Lordul Dryden își miji ochii o clipă. Nu se ridică. În schimb, îl măsură pe Daffin din cap până în picioare.

– Oakleaf? Unde am auzit numele acesta?

– Este cel mai bun agent, interveni Regina cu un zâmbet.

– Știu! Lordul Dryden pocni din degete. Am citit despre tine în *Times*. Nu doar o dată, cred. Faci o treabă excelentă.

– Mulțumesc, milord, răspunse Daffin, făcând o plecăciune.

Aruncă un ochi spre Regina, oferindu-i o privire plină de înțelegere.

– O treabă excelentă, continuă lordul Dryden, dând din cap pentru sine și spre încăpere în general, ca și cum ar fi fost cel care descoperise meritele lui Daffin.

Majordomul intră în încăpere pentru a anunța că masa era gata.

– Mergem? întrebă ducele.

– Eu mă voi scuza, zise Daffin. Astăzi plănuiesc să mănânc cu servitorii.

– Prostii.

Ducele plesni cu palma brațul scaunului său cu rotile.

– Vei mânca cu noi, ca un oaspete de onoare.

– Cum doriți, Excelența Voastră.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui Daffin să refuze. Regina nu ar fi putut fi mai încântată. Nu îi scăpa de contele de Dryden, dar, cel puțin, Daffin avea să fie cu ea.

Contele ridică nasul în aer.

– Credeam că *eu* sunt oaspetele de onoare astăzi, Excelența Voastră.

– Desigur, începu unchiul Edward, părând fâstâcit.

– Nu contează. Lordul Dryden flutură disprețuitor din mână. Sunt sigur că este loc pentru *doi* oaspeți de onoare la masa dumitale, Excelența Voastră.

– *Este* o masă grozav de lungă, exclamă Regina.

Nicole pufni.

– Mergem? zise bunica înainte ca Dryden să mai poată adăuga altceva.

În vreme ce grupul se deplasă din salon în sufragerie, Mark făcu un spectacol din a-l ține ocupat pe conte. Îi arătă cu degetul niște portrete aflate de-a lungul pereților și discutară în timp ce mergeau. Nicole se grăbi să o ia de braț pe Regina.

– Ah, draga mea, chiar pare arogant.

Regina încuviință din cap.

– Știu.

– Și a pomenit deja despre pământ, remarcă Nicole.

– Desigur, răspunse nefericită Regina. Nu pot să mă duc cu el la plimbare. Cu siguranță, o să-mi ceară mâna.

Privi spatele lui Daffin. Acesta se afla cu câțiva pași mai în față, mergând încet alături de duce și cu bunica de partea cealaltă.

Un festin splendid de Crăciun umplea masa mare din sufrageria grandioasă a ducelui. Rață friptă, purceluș de lapte, gâscă, supă de măcriș, plăcintă cu carne, turtă dulce și tot felul de budinci aromate umpleau aerul cu un miros cald, delicios. Timothy și Matthew, lacheii, împinseră scaunul ducelui până în capul mesei și fiecare își ocupă locul. Regina, stând vizavi de Daffin, ridică privirea spre acesta când un alt lacheu așeză un șervet în poala ei. Urma unui zâmbet se juca

încă pe buzele lui, iar sprâncenele îi țâșniră în sus în timp ce aruncă cu subînțeles o privire de la ea la Dryden, care ședea lângă ea.

– Este un ospăț minunat, începu lordul Dryden. Aproape la fel de minunat precum cinele de la Dryden Hall. Sunt sigur că, odată ce voi avea o contesă așa cum se cuvine, cinele vor fi și mai splendide.

– Ah, căutați o contesă? întrebă Daffin, clipind inocent și ridicând la buze paharul cu vin.

Regina încercă să îl lovească cu piciorul pe sub masă, dar distanța era mult prea mare. Afurisita de masă uriașă. În schimb, se mulțumi să îl privească încruntându-se pe deasupra marginii paharului ei de vin. Masa de astăzi cerea cu siguranță mai mult vin.

– Da, într-adevăr, tună contele.

Regina tresări. De asemenea, uitase cât de *zgomotos* putea fi omul.

– Caut contesa perfectă și cred că este posibil să o fi găsit.

Se întoarse spre Regina și se sili să zâmbească din nou. Arăta absolut îndurerat.

Regina întoarse privirea și dădu pe gât mai mult vin. Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi la cât de iute și-ar fi înșfăcat probabil contele pălăria și haina și s-ar fi dus acasă dacă ar fi știut ce făcuseră astă-noapte ea și Daffin.

– Cunosc niște doamne foarte drăguțe în Londra, propuse iute Nicole din scaunul ei de lângă Daffin.

Ducele se încruntă la Nicole, în vreme ce Lady Harriet își făcu rapid aer cu batista și își ridică paharul ca să îi fie din nou umplut.

În timp ce felurile de mâncare fură trecute din mână în mână, Regina se concentră să își păstreze capul plecat. Cu cât îi spunea mai puține contelui, cu atât mai bine.

După ce farfuriile tuturor fură umplute, Nicole se întoarse spre Daffin.

– Mai devreme discutam despre lucruri pe care le găsim neplăcute. De exemplu, cunosc o fată care râde ca un măgar. Nu suport să o aud.

Bunica îi aruncă o privire lui Nicole prin care îi dădea de înțeles că își pierduse mințile.

– Ție ce ți se pare deosebit de inacceptabil, Daffin? adăugă Nicole, ignorând privirea cu subînțeles a lui Lady Harriet.

Daffin arcui o sprânceană.

– Întotdeauna mi s-a părut că bărbații care sunt violenți cu femeile și copiii sunt de neacceptat.

– Dumnezeule mare! exclamă lordul Dryden. Credeam că discutăm despre lucruri frivole ca râsete de măgar și cățeluși.

– Cățeluși? Cui nu-i plac cățelușii? se încruntă Daffin.

– Lordul Dryden a spus că nu îi plac câini, exclamă Regina. Eu, pe de altă parte, îi ador.

– Asta este interesant. Până astăzi nu am știu niciodată de slăbiciunea dumitale pentru câini, milady, zise Daffin, schițând un zâmbet.

– O, da, răspunse Regina. Câini, câini. Îmi plac la nebunie câinii.

– Și *aveți* un câine, Lady Regina? întrebă Daffin, privind în jur ca și cum câinele în cauză ar fi putut să își facă apariția.

– Deocamdată nu, îi spuse ea printre dinții încleștați, cu un zâmbet fals încă pe chip.

– Poftim? întrebă lordul Dryden, făcându-și o mână pâlnie la ureche. Sunt nițeluș tare de auz.

– Nimic, răspunse Regina cu glas cântat.

– Da, ei bine, continuă lordul Dryden. Aș spune că nu am întâlnit niciodată un bărbat care să fie violent cu femeile sau copiii. Își umflă pieptul ca și cum ar fi fost mândru de acea declarație. Un gentleman nu s-ar expune vreodată unor astfel de huligani. Aceia dintre noi care suntem *bine-crescuți* nu au această problemă.

Regina aruncă o privire spre Daffin. Maxilarul acestuia era încordat.

– Vă asigur, milord, zise Daffin, chiar și cei *bine-crescuți* au această problemă. Am fost chemat în multe case din Mayfair în care avuseseră loc violențe.

– Mi se pare greu de crezut, răspunse lordul Dryden, punându-și jos furculița și cuțitul.

Îi aruncă lui Daffin o privire nimicitoare.

– Este adevărat, adăugă Mark din scaunul lui de lângă Nicole. Am văzut cu ochii mei.

– Ei bine, atunci, mă bucur că *eu* nu am fost niciodată expus unor astfel de atrocități.

Dryden își luă din nou tacâmurile.

– Cineva trebuie să o facă, răspunse Daffin, cu maxilarul încleștat încă.

– Într-adevăr.

Lordul Dryden clătină din cap și se întoarse din nou spre masă în general, în mod limpede pregătit să schimbe subiectul.

– M-am gândit la un alt lucru pe care nu îl pot suporta.

– Ce anume, milord? întrebă veselă Nicole, mușcând din gâsca friptă.

– Oamenii care se cred deasupra celor care le sunt superiori.

Îi aruncă lui Daffin o altă privire cu subînțeles.

Regina își strânse furculița atât de tare, încât degetele i se albiră. Daffin se uită urât la conte. Ea putea să își dea seama că nimic nu i-ar fi făcut acestuia mai multă plăcere decât să îi dea un pumn contelui pentru comentariul acela nepoliticos.

– Nu știu, exclamă Mark. Mie mi-a fost întotdeauna greu să îi suport pe cei care se cred superiori.

Părăsiră masa după două ore istovitoare, cea mai mare parte din acest timp fiind petrecut ascultându-l pe lordul Dryden vorbind despre cât de bun era la vânătoare, pescuit, călărie și la orice altceva ar fi încercat. Povestirile lui fără de sfârșit despre imensitatea și frumusețea pământurilor sale, precum și despre adâncimea buzunarelor lui nu fură deloc fascinante pentru nimeni.

Până la sfârșitul cinei, bunica părea aproape beată. Mark era prost dispus. Nicole, epuizată, Regina, morocănoasă, iar Daffin, furios. Doar ducele părea să fie mulțumit de oaspetele lor.

Micul lor grup se întoarse alene în salon, în vreme ce Regina încercă să născocească un motiv care să o împiedice să iasă la plimbare cu Dryden. Cu toții se puseseră de acord să nu discute față de conte despre pericolul în care se afla. Nu doreau să se înceapă să se bârfească. Nu ar fi fost deloc potrivit din partea Reginei să spună: „Nu pot merge la plimbare cu dumneata, milord, pentru că un bărbat care a tras spre mine ar putea să pândească din pâlcul de copaci din spatele grajdurilor". Dacă citise articolul din ziar, lordul Dryden nu pomeni nimic despre el, slavă Cerului.

Chiar la intrarea din sufragerie, Dryden de opri, luă mâna Reginei și arătă cu degetul în sus.

Ea ridică privirea și văzu o ramură de vâsc, de care ea făcuse rost pentru întâlnirile cu Daffin, atârnând de grindă.

– Cine a pus asta aici? întrebă ea înainte să apuce să se oprească și să gândească.

Aruncă o privire spre Nicole, care clătină din cap, cu o expresie îngrozită pe chip.

Mark păru la fel de îngrozit, ca și bunica, care clătină din cap și spuse cu glas sugrumat:

– Cred că unul dintre lachei, draga mea.

Lordul Dryden făcu un spectacol măreț aplecându-se ca să o sărute pe Regina, în vreme ce restul (cu excepția ducelui) priviră cu consternare.

De îndată ce buzele lui fură destul de aproape, își închise ochii. Regina îi sărută iute obrazul, își suflecă fustele și își luă zborul spre salon. Dryden deschise ochii și clipi nedumerit.

Daffin o prinse din urmă și șopti:

– Bine jucat.

Regina aruncă o privire înapoi, spre lordul Dryden, care arăta în același timp surprins și ofensat, dar își reveni iute și îi urmă pe ceilalți în salon.

– Mă tem că trebuie să invoc o criză de oboseală extremă, anunță Regina, întinzându-se și căscând pentru un efect mai mare.

– Prostii.

Ducele îi aruncă nepoatei sale o privire aspră.

– Trebuie să stai mai mult cu lordul Dryden, aici de față. S-a oferit să te scoată la plimbare cu trăsura.

Nicole își drese glasul:

– Înțeleg la ce se referă Regina. Și mie mi-ar plăcea să trag un pui de somn. Regina, ești drăguță să mă ajuți să urc în camera mea?

Ducele nu avea de gând să o contrazică pe marchiza însărcinată. Încuviință din cap, iar Regina și Nicole își luară la revedere de la toți cei prezenți în încăpere.

– Sper din suflet că îmi veți îngădui să vă vizitez din nou, Lady Regina, spuse lordul Dryden când Regina îi ură un Crăciun fericit pentru ultima oară.

– Mă tem că asta este imposibil, milord, răspunse Regina. Avem de gând să plecăm curând la Londra.

– Nu este deloc o problemă, rânji lordul Dryden. Plănuiesc ca, după ce mă întorc din Plymouth, să merg la Londra. O să vă văd acolo.

În noaptea aceea, după ce unchiul Edward și bunica se retraseră în camerele lor, Regina, Daffin, Nicole și Mark se întâlniră

cu toții în salonul verde pentru a discuta despre următorii pași ai investigației.

Mark și Nicole se aflau deja în încăpere când Regina coborî scările și îl găsi pe Daffin așteptând-o în fața ușilor duble ale salonului. Și numai privindu-l, îi făcea degetele de la picioare să i se încovoaie.

– Cum vă simțiți în seara aceasta, milady? o întrebă, făcându-i o plecăciune.

– Obosită. Se întâmplă dacă îl asculți pe Dryden. Unde mai pui că nu prea m-am odihnit noaptea trecută.

– Amuzant. Nici eu.

Rânji strengărește.

– Ce părere ți-ai făcut despre lordul Dryden? îl întrebă.

– Cred că nu mi te pot imagina căsătorită cu fanfaronul acela.

Îi oferi brațul și o însoți în salon.

După ce intrară, Regina și Daffin luară loc lângă șemineu, alături de Mark și Nicole.

– Nu am văzut nimic în timpul turului pe care l-am făcut astăzi, începu Daffin odată ce se făcură comozi. Pădurile erau pustii și nu erau urme noi, în afară de ale mele.

– Îți mulțumesc că ai verificat, Daffin, mai ales în ziua de Crăciun, zise Nicole.

– Da, ei bine, faptul că am cercetat zona nu a fost de ajutor.

Daffin clătină din cap.

– Ar putea fi oricine. Știe că îl căutăm. A reușit să strecoare în mijlocul nostru și apoi afară.

– Nu vreau ca Regina să se întoarcă la Londra până nu îl găsim, spuse Mark. Dacă ne scapă aici, este imposibil să o ținem în siguranță în aglomerația orașului.

– Sunt de acord, răspunse Daffin. Ar fi bine dacă l-am putea ademeni să iasă la iveală făcându-l să creadă că Regina iese la plimbare.

Mark își îngustă ochii.

– Am putea să trimitem trăsura fără ca ea să se afle înăuntru.

– Este prea isteț pentru asta, răspunse Nicole. Privește îndeaproape. Va vedea dacă a intrat sau nu în trăsură. Regina trebuie să fie acolo.

– Categoric nu, zise Daffin. Aruncă o privire spre Regina. Refuz să te pun în pericol.

Regina își drese glasul:

– Te rog, lasă-mă să ies cu trăsura. Doresc să îl prindem pe bărbatul acesta la fel de mult ca și tine.

Toate trei capetele se răsuciră ca să se holbeze la ea.

– Nu, aproape strigă Nicole.

– Nu, insistă Daffin.

– De ce nu? întrebă Regina, înveselită de subiect. Putem ieși pentru o scurtă plimbare în sat, să vedem dacă îl ademenim. Ce este rău în asta?

– Ar putea fi foarte rău, răspunse Daffin.

Regina ridică privirea spre el.

– Dar tu vei fi acolo, să mă aperi, iar Mark poate să ajungă înaintea noastră oriunde mergem, pentru o protecție suplimentară.

– Nu, răspunse Nicole. Refuz să îți îngădui să te pui în pericol, Regina.

Regina se aplecă în față și apucă mâinile verișoarei sale. O privi direct în ochi.

– Nicole, m-ai învățat să fiu curajoasă. Nu vreau să trăiesc ascunzându-mă, plină de teamă. Lasă-mă să fac asta. Te rog.

– Nu îmi place treaba asta.

Mark se uită la Daffin.

– Dar ar putea fi singura cale, iar Regina are dreptate. Ne vom afla amândoi acolo, să o protejăm.

– Nu poți să iei cu adevărat în considerare nebunia asta, îi spuse Nicole soțului său.

– Te rog, Nicole. Trebuie să fac asta, zise Regina.

Ambele doamne erau în lacrimi. Nicole se aplecă și o îmbrățișă pe Regina.

– Te iubesc, Regina. Ești sigură?

– Da. De fapt, abia aștept. Mă face să mă simt ca și cum mi-aș lua viitorul în propriile mâini. Tu, dintre toți oamenii, știi cât de bine este să simți asta.

Nicole se întoarse spre Daffin.

– Ești de acord?

Daffin răsuflă îndelung. Se scărpină la ceafă.

– Cu o singură condiție... Vreau ca eu să fiu cel care se află în trăsură cu ea.

Capitolul 29

Ziua următoare, trăsura ducelui opri în spatele unei alte trăsuri în fața micii librării din sat. Stomacul Reginei era o masă de nervi răzvrătiți, dar nu se simțise nicicând mai vie. Oricine ar fi fost nebunul acesta, ea refuza să fie o lașă.

– Rămâi aproape de mine, o avertiză Daffin.

Regina aprobă din cap. Pe drumul spre sat, Daffin se transformase din agentul flușturatic de pe Bow Street într-un profesionist desăvârșit. Ochii îi erau imediat ațintiți asupra oricărui obiect. Îi vorbi scurt, tăios, vorbele fiindu-i clare și precise. Ea își dădu seama, după expresia din ochii lui, după duritatea din glasul lui, că îi era teamă pentru ea, dar avea de gând să o apere.

Vizitiul lăsă jos treptele trăsurii. Daffin coborî primul, apoi se întoarse să o ajute pe Regina. Merseră spre prăvălie, prefăcându-se că erau doar un cuplu ieșit la plimbare și la cumpărături de Sfântul Ștefan. Un bărbat se ciocni de brațul lui Daffin când trecu în viteză pe lângă el. Daffin aproape că își scoase pistolul.

– Îmi cer scuze, domnule, zise bărbatul, ridicându-și pălăria și mergând mai departe.

Daffin și Regina făcură schimb de priviri tensionate.

Daffin ținu ușa prăvăliei pentru ca Regina să intre înaintea lui. Ea se prefăcu că privește cu nonșalanță prin micuța prăvălie. Mirosea a cărți, a mucegai și a praf. Fusese aici zilele trecute și avusese o conversație lungă cu domnul Tillworthy, proprietarul. Astăzi, domnul Tillworthy era antrenat într-o conversație cu un alt client și nu păruse să observe faptul că trăsura ducelui de Colchester sosise în fața clădirii în care își desfășura afacerea. Când domnul Tillworthy vorbea despre cărți, putea deveni foarte ferm.

Daffin își ținu pălăria peste ochi și își prinse brațele la spate, studiind prăvălia ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume, dar Regina știa că simțurile lui erau perfect acordate cu ceilalți doi oameni aflați în prăvălie și că era deosebit de atent la ușa de la intrare.

Desigur, era posibil ca bărbatul care se afla pe urmele Reginei să nu riște să se dea în vileag în această zi. Poate că mica plimbare până în sat nu avea să aducă nici un rezultat. Dar Daffin și Mark fuseseră siguri că asta avea să îl convingă să iasă din ascunzătoare.

După ce trecură câteva minute, Daffin merse alene către locul unde Regina stătea în fața unui raft, prefăcându-se că răsfoiește niște cărți. Mâinile lui rămaseră încrucișate la spate. Se uită în direcția opusă.

– Nu te întoarce, îi șopti.

Reginei i se opri respirația.

– Ce este?

– Este un bărbat vizavi, pe stradă. Pare să se învârtă la întâmplare, dar l-am văzut aruncând încoace priviri furișe de câteva ori. De asemenea, pare să ne urmărească trăsura.

Inima Reginei bubui, dar se străduí să continue să răsfoiască volumul pe care-l alesese de pe raft.

– Ar trebui să rămânem aici?

Gura lui Daffin era încleștată.

– Ezit să te arunc în calea pericolului ieșind de aici, dar ar putea fi de ajutor dacă te-ai muta mai aproape de ferestrele care dau la stradă. Voi putea să observ dacă interesul lui crește.

Regina încuviință din cap. Petrecu alte câteva momente uitându-se în carte, în vreme ce Daffin se îndepărtă ca și cum și-ar fi continuat cumpărăturile. Ea își ridică fustele și se apropie fără grabă de vitrina prăvăliei, astfel încât gesturile ei părură naturale.

Până când să ajungă ea la un teanc de cărți aflat pe o masă din apropierea ferestrei ce dădea spre stradă, Daffin se poziționase de partea cealaltă a ușii.

Clientul care discuta cu domnul Tillworthy ridică vocea. Cei doi bărbați erau antrenați într-o discuție aprinsă despre politică.

Ținându-și bărbia în piept, Regina aruncă pe furiș o privire pe fereastră. Bărbatul de pe partea cealaltă a străzii stătea rezemat de peretele din cărămidă al unei prăvălii. Pălăria îi era trasă pe ochi, dar ea văzu motivul pentru care Daffin se întreba dacă acesta îi urmărea sau nu. Ochii lui alergau între trăsura lor și librărie. Era imposibil să îi ghicești vârsta, dar era de statură medie și purta hainele unui bărbat decent, dar departe de a fi bogat. Erau veșmintele obișnuite ale oricui din sat.

Trase adânc aer în piept. Dacă bărbatul de vizavi era într-adevăr cel care dorea să îi facă rău, Regina refuza să îi îngăduie să scape. Daffin și Mark doreau și ei la fel de mult ca și ea să pună mâna pe el, dar ei erau, în același timp, preocupați și de siguranța ei.

Se întoarse către ferestre. Bărbatul nu schiță nici o mișcare. După ce trecură multe momente, ea se îndreptă agale către Daffin.

– Poți să îți dai seama de ceva?

Discuția dintre proprietarul prăvăliei și client continuă într-o dispoziție gălăgioasă.

– Nu pot, spuse Daffin. Dacă te urmărește, face o treabă a naibii de bună din a se preface că nu.

Regina își mușcă buza. Cum își puteau da seama dacă bărbatul acela era cel pe care îl urmăreau?

– Să ies? Poate spre prăvălia următoare?

– Nu sunt sigur că e o idee bună. Nu am cum să îl anunț pe Grim că acesta este planul nostru. Ar trebui să mergem acasă. Bărbatul acela ar putea să ne urmărească.

Mark era staționat peste stradă. Plecase mult mai devreme decât ei, într-o căruță pe care o țineau pe moșie ca să transporte fânul. Se îmbrăcase cu hainele unuia dintre ajutoarele de la grajd, astfel încât să nu îl recunoască nimeni. Aștepta în umbrele dintre două clădiri aflate peste drum de librărie. Regina aruncase un ochi afară, dar nu îl văzuse, ceea ce era probabil exact ceea ce Mark intenționase.

– Dar dacă nu ne urmează? întrebă Regina.

Îi displăcea profund să se gândească că toată truda lor avea să fie în van.

– Trebuie să avem răbdare. Nu ne dorim să îți punem în primejdie siguranța, răspunse Daffin, cu glas tăios.

Regina dădu din cap. Era dezamăgitor să se gândească că astăzi plecau cu mâna goală, dar Dafin era expertul în securitate. Trebuia să îi dea ascultare.

– Foarte bine, să mergem acasă.

Cei doi se strecurară din librărie câteva momente mai târziu. Regina își întoarse capul către vitrinele de pe partea ei de stradă pentru a se preface în continuare că a ieșit la cumpărături, în timp ce Daffin o însoți spre trăsură. În tot acest timp mâna lui se află pe mijlocul ei. Ea nu aruncă nici o privire în direcția bărbatului. Toată

munca lor s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă acesta bănuia că ei știau că îi urmărea.

– Lady Regina! strigă o voce de bărbat din spatele lor.

Daffin se răsuci și văzu un tânăr care venea săltând spre ei. Întinse mâna după pistol.

– Îl cunoști? o întrebă pe Regina.

Aceasta își miji ochii.

– Nu cred.

– Lady Regina, strigă o altă voce.

Regina se întoarse în direcția opusă și văzu un alt bărbat ieșind dintr-o alee apropiată direct în fața lor. Daffin se întoarse și el.

– Scuzați-mă, spuse bărbatul, în clipa în care primul bărbat veni din spate și îi puse piedică lui Daffin.

Regina se răsuci să vadă ce se întâmplase. Daffin era lungit pe spate într-un nor de praf, iar cei doi bărbați stăteau deasupra lui cu pistoalele scoase. Alți doi bărbați apărură și își țintiră pistoalele asupra vizitiului și a lacheilor. Ea deschise gura să strige, dar o mână murdară i-o acoperi de la spate. Înainte să se poată elibera, fu prinsă brutal de talie, aruncată peste umărul celui de al cincilea bărbat și cărată în trăsura care se aflase în fața trăsurii lor.

Fu copleșită de frică. Unde era Mark? Nu putea decât să își imagineze că și el era amenințat cu un pistol. Ah, Dumnezeule mare, ce se întâmplase?

Reuși să se ridice de pe podeaua trăsurii ca să îl caute din priviri pe Daffin, care se afla încă în praf, cu mâinile ridicate, în semn de capitulare.

– Nu!

Când suspinul sugrumat îi părăsi buzele, o lovitură fulgerătoare îi explodă în moalele capului, iar lumea se întunecă.

Capitolul 30

Trăsura ducelui opri ca un fulger în fața conacului. Daffin sări din ea și goni către intrare, cu Grimaldi pe urmele lui. Era limpede că Nicole așteptase și stătea la pândă pentru că ușa se deschise larg și ea, împreună cu Lady Harriet, ieșiră în fugă.

Ochii lui Nicole erau lărgiți de frică.

– Unde este Regina?

Când văzu zgârieturile pline de sânge de pe chipurile bărbaților și starea în care se aflau hainele lor sfâșiate și murdare, Nicole se prăbuși. Grimaldi o prinse și o ridică în brațe, purtând-o până în salonul verde.

Ceilalți îi urmară.

Odată ce Nicole fu așezată pe canapea, palidă și cu mâinile tremurând, Lady Harriet îndrăzni să întrebe:

– Regina?

Glasul bătrânei fu slab. Își apăsă cu putere buzele cu batista.

– Vă rog să luați loc, îi spuse Daffin lui Lady Harriet.

Ochii femeii se umplură de lacrimi, dar se lăsă pe canapea. Bărbații le povestiră repede întreaga istorie.

– După ce au luat-o pe Regina, au fugit, zise Daffin. S-au împrăștiat ca gândacii. După numărătoarea noastră, au fost cel puțin șapte. Câte doi cu pistoalele îndreptate asupra mea, a lui Grim și a vizitiului, pe lângă cel care a luat-o pe Regina.

Maxilarul lui Grimaldi se încleștă.

– Am bănuit că era un profesionist, dar nu am avut nici cea mai mică idee că aveam de a face cu mai mult de un bărbat. Ne-au luat cu totul prin surprindere, depășindu-ne numeric.

Nările i se lărgiră. Era peste măsură de furios.

Lacrimile curgeau pe chipul lui Nicole. Grimaldi scoase o batistă din buzunar și i-o înmână soției sale.

– Îmi pare rău, draga mea. A fost foarte diferit de ceea ce credeam, îi spuse. A fost un grup organizat.

Daffin clătină sumbru din cap.

– Nu am avut nici cea mai mică idee cu ce ne confruntam.

Îi venea să lovească cu pumnul în cel mai apropiat perete. Ar fi făcut-o, dacă nu s-ar fi aflat în prezența unor doamne.

– Ce vor face cu ea? suspină Nicole. Nu credeți că au... ucis-o deja? O să mor dacă pățește ceva.

– Putem doar să sperăm că vor dori să negocieze, răspunse Grimaldi.

– Ce să negocieze? Au mai tras o dată asupra ei mai înainte, răspunse Nicole.

– Da, dar, dacă crima ar fi fost intenția lor, ar fi putut să o ucidă astăzi, pe stradă, răspunse Daffin.

– Ah, Dumnezeule. Nu pot să suport asta. Nicole clătină din cap. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe chipul palid. Să negocieze? întrebă ea cu sprâncenele încruntate.

– Probabil pentru o răscumpărare, rosti Grimaldi, cu un mârâit în glas.

– Nici unul dintre noi nu se poate gândi la vreun motiv pentru care cineva ar dori să îi facă rău Reginei. Răscumpărarea trebuie să fie ceea ce urmăresc, adăugă Daffin.

– Vai de mine.

Lady Harriet își apăsă batista pe ochi.

– Biata Regina.

Vocea lui Nicole fu plină de îngrijorare.

– Nici nu pot să îmi închipui cât de înspăimântată trebuie să fie.

Ochii lui Lady Harriet se mutară de la un bărbat la celălalt.

– Ce facem?

Mark expiră lung.

– Din nefericire, singurul lucru pe care îl putem face deocamdată este să așteptăm ca răpitorii să își facă pretențiile cunoscute.

– O voi aduce înapoi, mârâi Daffin. Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac.

Cererea veni a doua zi. O bucată de pergament fusese bătută în cuie de un copac aflat aproape de intrarea pe alee. Interogatoriul servitorilor scoase la iveală faptul că nimeni nu văzuse cine o lăsase. Fără îndoială că nemernicii se strecuraseră la adăpostul nopții, după

ce Daffin adormise, epuizat. Unul dintre grădinari găsise biletul și îl adusese în casă. În mod ciudat, acesta îi era adresat lui Daffin.

În timp ce Mark și Nicole îl priveau, Daffin deschise cu nerăbdare scrisoarea și parcurse în grabă pagina.

Adu 5 000 de lire la bazarul Pantheon de joi, la ora unu după-amiază. Lasă banii într-o traistă la taraba cofetarului, aflată la capătul bazarului. Nu întârzia, altfel Lady Regina moare.

Era luni, 27 decembrie, ceea ce însemna că trebuiau să ajungă înapoi la Londra până joi după-amiază. Asta însemna și că răpitorii aveau de gând să o ducă pe Regina înapoi la Londra.

Probabil că era mai bine astfel. Daffin și Grimaldi aveau nevoie de întăriri. Dacă se întorceau în Londra, îi puteau chema pe ceilalți agenți în ajutor, precum și pe unii dintre spionii lui Grimaldi.

– Lasă-mă să văd scrisoarea, zise Nicole.

Daffin i-o înmână, iar ea o examină cu atenție.

– Cu siguranță, este scrisă de mâna unui bărbat și nu sunt cuvinte scrise greșit.

– Ce înseamnă asta? întrebă Lady Harriet, tamponându-și ochii cu batista.

– Înseamnă că cine a scris asta are oarece educație sau măcar are acces la cineva care are, răspunse Daffin.

Daffin parcurse din nou în grabă pagina. La sfârșitul scrisorii, se afla ceva ce aducea cu o înflorătură din cerneală. O greșeală de condei poate... sau... Înclină ușor pagina. Ar fi putut să fie un *Q*. Un *Q* mare. Inițiala aceea îi trimise fiori pe șira spinării.

Mark blestemă printre dinți.

– 5 000 de lire.

– Este o nimica toată. Aș da toți banii pe care îi avem ca să o recuperăm pe Regina teafără, zise Lady Harriet.

– Vreau că merg cu tine, îi spuse Nicole soțului său. Vei avea nevoie de mai mulți oameni care să ajute, și tu cu o armată întreagă nu ați putea să mă țineți la distanță.

Grimaldi deschise gura să protesteze.

– Dar, draga mea...

– Nicole are dreptate într-o singură privință, zise Daffin. De data asta, vom avea nevoie de o echipă proprie.

Capitolul 31

Londra, 28 decembrie

Daffin se uită în jur. Salonul din casa lui Grimaldi era plin de investigatori și de spioni. Pe lângă el, Nicole, Grimaldi și câțiva dintre agenții de pe Bow Street, se aflau acolo Rafe și Cade Cavendish și soțiile acestora: Daphne și Danielle. Mai erau și Delilah Montebank, verișoara adolescentă a lui Daphne Cavendish și, dintr-un motiv de care nu se sinchisi să întrebe, un papagal dureros de guraliv.

Se făceau două zile de când Daffin clocotea de furie. Trecuseră două zile de când privise neajutorat din praf cum Regina fusese răpită de bărbatul acela și aruncată în trăsură. Nu fusese în stare să îi oprească. Grimaldi nu fusese în stare să îi oprească. Fusese ceva pus la cale în sat în ziua aceea. Nu numai că vinovatul nu fusese singur, ci știuse care era planul lor. Se pregătise. Sângele lui Daffin fierbea când se gândea la asta. Avea o bănuială. Acum, când se aflau adunați cu toții laolaltă, punând la cale planul de o salva pe Regina, avea de gând să le spună celorlalți.

– Ce știm despre persoana aceasta? începu Rafe.

Ochii vicontelui se mijiră în timp ce cercetă încăperea cu privirea experimentată a unui spion profesionist.

– Persoane, îl corectă Daffin. Suntem convinși că este un grup. Bărbatul care mi-a pus piedică pe stradă lucra cu alți câțiva indivizi, inclusiv cu individul care a răpit-o pe Regina.

– Dar ce este cu acel Q? întrebă Cade. Cine credem că este?

Nicole ședea pe canapea, palidă și trasă la față.

– Crede-mă, mi-am scotocit prin amintiri. Nu mă pot gândi la nimeni al cărui nume – nici de familie, nici de botez – să înceapă cu litera Q. Cel puțin al cuiva care ar dori să îi facă rău Reginei, fie el o persoană sau un grup.

Danielle Cavendish se plimba de colo-colo.

– De ce-ar fi Regina ținta? Sunt o mulțime de debutante bogate în Londra. De ce ea?

Daffin o privi o clipă înainte de a-și ciupi rădăcina nasului și de a se strădui să își mute privirea. Danielle îi amintea lui Daffin de Regina. Aveau același ten, păr negru și aceiași ochi albaștri. Dar Danielle Cavendish era mai scundă. Fusese spioană franceză timp de mulți ani înainte să vină să lucreze cu Grimaldi. Își întâlnise soțul, pe Cade, în timp ce lucra la un caz împreună cu Grim.

– Cinci mii de lire sunt mulți bani, răspunse Daffin, mergând în direcția opusă lui Danielle. Nu sunt sigur câte familii ar putea să plătească o asemenea sumă. Mi-a pomenit odată de faptul că făcea foarte mulți bani. Probabil că și alții știau asta.

Daffin se afla la limită, dincolo de ea. De îndată ce avea să afle cine era *Q*, avea să îl sfâșie în bucăți pe nemernic. Dacă monstrul acela atinsese un fir de păr de pe capul Reginei, nu avea să existe vreun loc în care să se poată ascunde, fie în orașul acesta, în țara aceasta sau în lume. Daffin avea să îl găsească și avea să îl facă să plătească.

– Este un coșmar.

Nicole își frecă ușurel pântecul.

– Nimic din toate astea nu are nici o noimă.

– Nu are nici o noimă, strigă papagalul lui Delilah.

Papagalul avea o înclinație spre a repeta orice spuneau oamenii. Îl călca pe Daffin pe nervi.

– Ceea ce vreau să aflu este cum de știau oamenii aceștia, oricine ar fi ei, fiecare mișcare a Reginei, zise Rafe.

– Întocmai, exclamă Daffin. Asta este ceea ce mă deranjează și pe mine cel mai mult.

Rafe își schimbă poziția în locul în care se afla, lângă șemineu, și își trecu gânditor o mână peste bărbie.

– Oricine a lăsat biletul acela în grajduri s-a apropiat foarte mult, fără nici o urmă. Acesta este un lucru ciudat.

– Fără nici o urmă, strigă papagalul.

– Urmele care duceau de la grajduri erau, cu siguranță, de cizme bărbătești. Era un singur rând, răspunse Daffin, dar sunt în continuare convins că nu acționează de unul singur.

– Însă atunci era singur. Rafe clătină din cap. Fără îndoială că și-a dat seama că ar fi fost mai puțin bătător la ochi dacă s-ar fi strecurat în grajduri de unul singur.

– Grajduri de unul singur, strigă papagalul.

Danielle încetă să se mai plimbe încoace și încolo și se cocoță pe brațul canapelei, lângă Nicole.

– Sau urmele au fost un truc.

– Poftim?

Capetele tuturor se întoarseră brusc să o privească pe femeia pe jumătate franțuzoaică.

– Poftim? strigă papagalul cu un ton la fel de șocat.

Danielle continuă:

– Am lucrat la un caz în care vinovatul era cineva din interiorul casei, dar acesta efectiv își făcuse timp să lase urme în noroi care să se îndepărteze de casă. S-a dovedit că a dat ocol prin iarbă, după ce își scosese ghetele. Foarte ingenios, de fapt.

Daffin își scărpină bărbia și îi aruncă o privire gânditoare.

– S-ar putea să fi descoperit ceva, Danielle. Eu și Grim am început să bănuim ceva asemănător.

– Dar asta ar însemna...

Daphne se întrerupse.

– Că cineva din casă lucrează cu ei, încheie Nicole cu chipul palid și tras.

– Lucrează cu ei, șuieră papagalul.

– Șșșt, îi zise Delilah papagalului.

– Exact, zise Danielle dând din cap cu fermitate.

Grimaldi se răsuci pe călcâie.

– Oakleaf, ai spus că ai adus servitori suplimentari cu tine de la casa din Londra când te-ai dus în Surrey. Este corect?

Daffin încuviință din cap.

– Da. Pe lângă cei doi vizitii și cei doi rândași, au mai fost doi lachei.

– Timothy și Matthew, adăugă Nicole.

– Șase servitori în total? întrebă Grimaldi.

– Da, răspunse Daffin, începând să își dea seama și să se alarmeze.

– Trebuie să fie unul dintre ei, zise Cade. Oricine a fost a oferit informații răpitorilor în Londra *și* în Surrey.

Nicole își apăsă o mână pe gură.

– Cineva din casa aceasta? Coborî glasul. Mi se face rău. Cine ar putea să fie?

– Cine ar putea să fie? repetă papagalul.

– Bănuiala mea ar fi că unul dintre rândași sau vizitii. Aceștia au fost cu voi de fiecare dată când ați ieșit, nu? întrebă Grimaldi.

Nicole încuviință din cap.

– Nu ne dorim să acuzăm o persoană nevinovată, sublinie Grimaldi.

– Trebuie să îi supraveghem, zise Daffin.

– Trebuie să găsim o cale prin care să tragem cu urechea la ce spun, adăugă Danielle. Trebuie să le ascultăm conversațiile.

– Să le ascultăm conversațiile, se auzi papagalul ca un ecou.

Daphne îi aruncă păsării o privire mortală.

– Delilah, te rog... ai putea să o duci pe Domnișoara Adeline într-o altă încăpere.

Delilah încuviință din cap și se ridică să plece. Clătină un deget către papagal.

– Vezi, Domnișoară Adeline? Ți-am spus că până la urmă o să reușești să faci în așa fel încât să fiu alungată. Trebuie să înveți să taci.

– Să înveți să taci, croncăni papagalul.

– Dacă am putea să tragem cu urechea, adăugă Nicole.

– Tragem cu urechea, repetă papagalul, pășind cu grație pe mâna lui Delilah.

– Dacă doriți să îi auziți, ar trebui să o folosiți pe Domnișoara Adeline, zise Delilah, oprindu-se la ușă. Va repeta tot ce spune cineva.

Capitolul 32

Daffin se scuză și ieși din salonul aglomerat, apoi se îndreptă către biroul gol al lui Grimaldi. Își turnă un coniac și rămase în picioare privind în gol pe fereastră, aproape uitând de paharul din mână. Făcuse o greșeală, una costisitoare. Nu avea să se ierte în veci dacă Regina pățea ceva. Aproape că nu dormise de când ea fusese răpită. Fir-ar să fie, avea sentimente pentru ea. Unele profunde, și îi era cu disperare dor de ea. Îi venea să lovească cu pumnul în perete când se gândea la pericolul în care o pusese.

– Iată-te.

Vocea din spatele lui îl trezi din reverie. Se întoarse și o văzu pe Nicole intrând în birou.

– Un bănuț pentru gândurile tale, zise ea cu un zâmbet trist, ca și cum știa deja ce gânduri treceau prin mintea lui.

– Ce mai fac Lady Harriet și ducele?

– Sunt bine, răspunse Nicole.

Lady Harriet călătorise alături de ei la întoarcerea din Surrey. Ducele venise și el. În clipa de față se afla într-una din camerele pentru oaspeți, odihnindu-se. Răpirea Reginei îl făcuse să sufere o revenire a bolii sale de plămâni, iar sănătatea îi era mai precară decât fusese vreodată.

– Și nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Gândurile mele? oftă prelung Daffin. Mă gândesc că aceasta este cea mai mare greșeală din cariera mea.

Ea se apropie de el și îl bătu ușurel pe umăr.

– O cunoști, Daffin. Ești prea apropiat.

– Da. O cunosc și am de gând să o aduc înapoi.

Glasul îi fu aproape un mârâit.

Nicole încuviință solemn din cap, iar mâna îi căzu pe lângă corp.

– Nu te-ar învinovăți. Știa că asta implica pericolul.

El își mușcă interiorul obrazului.

– A avut încredere în mine că o voi proteja.

– Da, dar a văzut ce s-a întâmplat, îl combătu Nicole. Ai fost depășit numeric.

El clătină din cap și îi aruncă o privire.

– Mă tot gândesc că este ceva ciudat în toată treaba asta.

– Cum ar fi? întrebă Nicole.

– Nu știu. Nu are nici o noimă, dar deocamdată nu îmi pasă decât să o aduc pe Regina întreagă înapoi.

– Da, răspunse Nicole. Putem să ne preocupăm mai târziu de motivele răpitorilor.

– Motivele lor sunt importante. Aflând de ce o doresc pe ea, ne va ajuta să deslușim motivul pentru care fac ceea ce fac și, poate, cine sunt, spuse Daffin.

Nicole încuviință. Fusese instruită de Daffin în persoană. Amândoi știau că ea înțelegea de ce era important să afle motivele răpitorilor.

– Doar că îmi fac atâtea griji pentru Regina încât nu pot gândi limpede.

– Nu te teme, îi spuse el, privind în gol pe fereastră. O voi aduce înapoi și apoi îl voi face să plătească pe nemernicul care a răpit-o.

Capitolul 33

Fluturând din gene, Regina deschise ochii. Panica o inundă. Avea o durere violentă de cap și stătea lungită pe o saltea murdară de pe podeaua unei încăperi întunecate. Aceeași încăpere în care se afla parcă de zile întregi. Din forfota care ajungea la urechile ei din afara ferestrei, ghicise că se aflau în Londra, ba chiar într-o parte aglomerată a orașului. Încheieturile de la mâini îi erau legate în față, la fel și gleznele, astfel încât nu se putea ridica de pe saltea. Funia îi rodea pielea delicată, făcând-o să sângereze.

Aruncă un ochi în jos, privindu-se. Era încă îmbrăcată doar în cămășuța ei, dar ultima oară când se trezise, își recunoscuse hainele, rochia și pelerina pe care le purtase în sat, aruncate într-un colț.

Încăperea mirosea a mucegai și a praf, ca și cum nu ar fi fost folosită de un secol. Singurul obiect de mobilier era salteaua de pe podea și o pătură murdară și zdrențuită care fusese aruncată peste ea.

Nu avea cum să afle de cât timp era acolo. Singura persoană pe care o văzuse fusese bărbatul care o ridicase și o aruncase în trăsură în timp ce complicii lui îi atacaseră pe Daffin și pe Mark. Acesta se întorsese pe neașteptate cu un pahar de apă tulbure pe care o obligase să o bea. Aceasta îi începoșase creierul după care adormise din nou.

Probabil că familia ei era bolnavă de îngrijorare. Îi punea în pericol pe oamenii pe care îi iubea, pentru că știa fără urmă de îndoială că, în vreme ce ea stătea degeaba lungită aici, aceștia alcătuiau un plan să o salveze. Asta dacă nu cumva o credeau moartă. De ce nu era? Bănui că singurul motiv era acela că răpitorul dorea ceva. Ce? Bani? Încercase o dată să îl facă să vorbească, dar el îi îndesase o cârpă murdară în gură și i-o legase la ceafă. Când murise vărul John, Nicole și Dafin o instruiseră în arta investigației. Își amintea întrebările corecte pe care să le adreseze, numai de ar fi putut să îl convingă pe cel care o răpise să vorbească cu ea.

Avea să fie nevoită să se salveze singură. Prietenii ei urmau să vină să o salveze, dar trebuia ca ea să scape și să se întoarcă la ei înainte de a-i pune într-un astfel de pericol. Putea să și-o imagineze pe Nicole rugându-l pe Mark să îi îngăduie să ajute la salvarea Reginei. Nu putea permite ca verișoara ei gravidă să facă un asemenea lucru. Regina trebuia să se salveze singură și putea doar să bănuiască că nu avea prea mult timp la dispoziție.

Privi de jur împrejurul încăperii întunecate. Se lăsase noaptea. Nu avea nici cea mai mică idee ce zi a săptămânii era. Bărbatul o lăsase singură în cea mai mare parte a timpului, cu excepția dăților în care trecuse pe la ea ca să îi mai dea niște apă amestecată cu droguri. În ciuda amețelii, trebuia să își adune mințile care îi mai rămăseseră și să încerce să scape data viitoare când acesta avea să vină.

Trecură parcă ore înainte ca ușa să se deschidă în sfârșit și bărbatul care o răpise să-și vâre capul înăuntru.

– Ah, te-ai trezit, milady. E timpul pentru încă niște laudanum.

Așteptă ca el să vină și să îndepărteze cârpa care îi era legată peste gură, înainte să se chinuie să se ridice în capul oaselor. Ultima oară când venise, îi dăduse niște pâine cu gem și o dezlegase ca să poată folosi oala de noapte pe care i-o dăduse pentru nevoile personale.

– Dezleagă-mi încheieturile, te rog, zise de îndată ce călușul îi fu scos din gură.

– De ce-aș face asta? întrebă el.

De data aceasta îl privi mai bine. Era mai în vârstă decât se așteptase. Părea să aibă cel puțin 50 de ani. Era de statură medie. Păr negru, ochi negri, mustață. Nu îl recunoscu.

– Mă dor încheieturile, zise ea, încercând să apeleze la orice urmă de empatie pe care acesta ar fi putut să o aibă.

În schimb, acesta își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Voi, aristocrați răsfățați. Credeți că întreaga lume ar trebui să stea la dispoziția voastră.

Regina își închise brusc gura.

– Cine ești?

Nu fusese niciodată atât de îndrăzneață cu el, dar dorea să afle, iar efectul laudanumului trecuse deja.

– Numele este Quinton. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Regina își întipări numele în memorie. Nu îl recunoscu.

– Nu că ar însemna ceva pentru tine... dar prietenul tău, agent pe Bow Street, ar putea să își amintească de mine, continuă el.

– Daffin?

Clătină din cap.

Quinton rânji.

– A, vă tutuiți.

– Daffin îmi este... prieten.

– Ai niște gusturi îngrozitoare la prieteni.

– Cum de îl cunoști pe Daffin?

Urmări cum Quinton merse la fereastră și se holbă la strada de dedesubt.

– Să spunem doar că am mai dat peste Oakleaf. Răufăcătorii și oamenii legii au tendința să se afle în conflict, știi.

– De ce-ai încercat să îmi faci rău?

– Nu am încercat să îți fac rău ție, îi răspunse.

– Atunci de ce-ai tras în mine?

El râse.

– Trăgeam în Oakleaf. Și l-am și nimerit, din câte mi-am dat seama.

– Poftim? De ce?

– De amuzament, desigur. L-am împușcat, nu? Râse în barbă. A fost o afurisită bătaie de cap. Quinton își scărpină bărbia murdară. Când am aflat că este implicat Oakleaf, mi-am dublat onorariul.

– Onorariul? Căscă larg gura. Faci asta pentru bani?

Quinton se întoarse către ea și făcu o plecăciune.

– Altfel de ce-aș face-o? Este meseria mea, milady. Una la care am devenit foarte bun odată cu trecerea anilor. De fapt, am avut de-a face cu Oakleaf nu doar o dată când el nici măcar nu știa că eu eram. Vezi dumneata, eu și Oakleaf suntem două fețete ale aceleiași monede. Eu le fac favoruri aristocraților care mă plătesc cu sume indecent de mari de bani, și la fel face și el.

Ea se încruntă la el.

– Daffin investighează fărădelegi și aduce răufăcători în fața justiției.

– Iar eu fac opusul. Nu suntem chiar atât de diferiți.

Regina nu știa de ce Quinton vorbea acum cu ea, când mai înainte nu o făcuse. Poate pentru că atunci ea fusese inconștientă, însă

trebuia să îl întrebe tot ce putea câtă vreme acesta era dornic să vorbească.

– Nu sunteți deloc la fel, îl contrazise ea.

– Ba cred că suntem, milady. Se îndreptă agale către ea. Doar că lui Oakleaf îi place să creadă că este mai bun decât mine. Amândoi ducem la îndeplinire sarcini pentru recompense. Ale mele doar se întâmplă să fie...

– Ilegale și imorale? propuse Regina.

Quinton își dădu capul pe spate și râse.

– Există o linie subțire între bine și rău. Suma corectă face toată diferența. Aș zice că Oakleaf ar deveni el însuși un răufăcător dacă prețul ar fi corect. Suntem croiți din același aluat.

– Ba nu. Daffin nu ar face niciodată nici unul dintre lucrurile pe care le-ai făcut tu. El este un om bun. Tu ești un... mizerabil.

Chipul lui Quinton se contorsionă într-o încruntare plină de mânie.

– Ai vorbit exact asemenea cuiva care a crescut cu o lingură de argint în gură și nu a dus lipsă de bani nici măcar o zi în viață. Poate că Oakleaf o avea prieteni grozavi, dar a fost nevoit să își caute propria avere în lumea asta, exact ca mine. Mai ales cu educația lui.

– Ce vrei să spui?

Inima îi bubuia. Ce știa omul acesta groaznic despre trecutul lui Daffin?

– Nu știi? Credeam că sunteți *prieteni*.

Râsul îi fu plin de dispreț.

Ea își îndreptă spinarea.

– Nu contează ce educație a avut. Este un om bun.

– Măi, măi, măi, de ce am o bănuială că ți s-au cam aprins călcâiele după bunul agent? Treaba asta este interesantă, într-adevăr. Se pare că zilele astea Oakleaf poate să pună mâna pe o podoabă din înalta societate.

Regina își încleștă maxilarul. Oricine era bărbatul acesta, era diabolic și îl cunoștea pe Daffin și cineva – cine? – îl plătise să îi facă ei rău. Regina trebuia să îl țină de vorbă, să continue să îi adreseze întrebări, pentru ca ea să îi poată spune lui Daffin detaliile, după ce scăpa.

– Daffin Oakleaf este un om bun.

Zâmbetul lui Quinton păli.

– Ba nu, nu este. Este un mincinos și un impostor. Numele lui nici măcar nu este Oakleaf. Ți-a spus asta? De cât timp îl cunoști? Eu îl cunosc de când era copil.

Reginei i se tăie respirația. Nu putea fi adevărat. Numele lui Daffin nu era fals. Dar, chiar și dacă ar fi fost, asta nu spunea nimic despre caracterul lui. Cum de îl cunoștea omul acesta groaznic de când era copil? Cu toate astea, nu avea timp deocamdată să se gândească la toate astea.

– Nu te vor plăti niciodată, dacă la asta te gândești, ripostă ea.

Pe buzele lui Quinton apăru un zâmbet sinistru.

– Atunci ar trebui să te ucid?

Regina înghiți în sec. Își ridică bărbia.

– Asta ai fost plătit să faci? Să mă ucizi?

Zâmbetul lui Quinton dezveli niște dinți îngălbeniți.

– Dacă aveam de gând doar să te omor, ai fi fost moartă până acum, milady. Nu. Nu fac decât să trag de timp pentru ca prietenii tăi să mă lase în pace până când sosește binefăcătoarea mea.

– Binefăcătoare? Vrei să spui persoana care te-a plătit să îmi faci rău?

Quinton ridică din umeri.

– Binefăcătoare sună mult mai drăguț, nu-i așa?

– Cine ar dori să îmi facă rău? Nu am făcut nimic.

Râsul lui o făcu să simtă furnicături pe piele.

– Cu toții ne facem dușmani, milady. Tu ți-ai făcut unul puternic și bogat, adică genul cel mai rău. Quinton râse din nou. Nu te teme. Prietenii tăi își închipuie că pot să fie mai deștepți decât mine, dar sunt în meserie de mult mai multă vreme decât oricare dintre ei. Consider că asta e provocarea supremă: să bat un grup de spioni în propria meserie. Își miji ochii și se holbă în podea. Aș fi putut fi spion. Aș fi putut lucra pentru guvern. Ei nu sunt mai inteligenți decât mine și sunt pe cale să o dovedesc.

– Despre ce vorbești?

El își ridică din nou capul și se îndreptă amenințător spre ea.

– În tot acest timp, m-am jucat cu prietenii tăi.

– Cum te-ai jucat cu ei? întrebă Regina, ferindu-se cum putu de bine din calea lui.

Quinton pufni dezgustat și se întoarse către ușă.

– Sunteți cu toții atât de previzibili. Prietenii tăi cred că mă vor păcăli, dar deja știu cu exactitate ce pun la cale. Le-am spus idioților acelora că vreau 5 000 de lire și, desigur, ei cred că mă vor putea prinde când îi ridic. Ar trebui să mă întâlnesc cu ei mâine, la bazar. Mișcă din sprâncene. Cred că o să merg eu însumi doar ca să îi văd cum se zvârcolesc.

Regina se lipi cu spatele de perete. O frică așa cum nu mai cunoscuse vreodată i se împrăștie încet prin vene.

– Cum de știi ce pun la cale?

– *Acesta* este micul meu secret. Vor eșua, oricum, pentru că sunt niște proști.

– Ai de gând să mă înapoiezi în schimbul banilor?

Regina abia dacă putea să audă din cauza vitezei cu care sângele îi gonea prin urechi.

– Sigur că nu, Lady Regina. Am fost plătit să te ucid. Recompensa va fi doar un bonus. Te voi ține în viață doar cât să o ridic.

Capitolul 34

– Chiar nu pot să cred că ne bazăm pe o *pasăre* care să spioneze pentru noi, mormăi Daffin în timp ce el și Grimaldi așteptau în birou ca Daphne și Delilah să se întoarcă. Astăzi mutaseră afurisitul de papagal din loc în loc și nu avuseseră absolut deloc noroc să audă vreun lucru ieșit din comun spus de vizitii ori rândași. În după-amiaza aceasta, pasărea petrecuse ore întregi în grajduri. Acum era noapte. Erau programați să se întâlnească cu răpitorul la bazar în dimineața zilei următoare.

Mutaseră pasărea în coridorul de lângă sala de mese a servitorilor, aflată sub scări, cu scuza că menajera stătea cu ochii pe ea. Apelaseră la ajutorul acesteia, desigur. Așteptau ca papagalul să îi audă pe Matthew și pe Timothy, lacheii care călătoriseră cu ei în Surrey. Nici unul dintre servitori nu luă în serios prezența păsării.

Delilah veni în fugă în birou, cu papagalul cocoțat pe umărul ei.

– Cred că am reușit, zise cu un zâmbet mândru pe chipul ei de strengăriță.

Daffin sări de pe scaunul său.

– Ce? Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? croncăni pasărea.

Daffin privi încruntat către pasăre.

Delilah ridică bărbia.

– Domnișoara Adeline a spus lucrurile următoare de îndată ce l-am adus din coridorul servitorilor.

Aruncă o privire către verișoara ei, Daphne, care deschise un carnețel în care era evident că notase ce spusese pasărea, și înmână carnetul lui Delilah.

Delilah își drese glasul și începu să citească.

– Ultima plată mâine. Întâlnim la bazar.

– Cine a spus lucrurile acestea? întrebă Daffin.

– Timothy, zise Daphne. Am confirmat după aceea cu Matthew. Credem că Matthew este complet nevinovat în toată treaba asta. Timothy încerca să îl recruteze.

– De ce crezi că a fost Timothy, și nu Matthew? întrebă Daffin, luând din nou loc.

– Pentru că, răspunse Grimaldi, sprijinindu-se de spătarul canapelei, îmi amintesc când i-am interogat pe servitori vara trecută, după moartea lui John. Lui Timothy îi plăcea să bea. Ocazional furase vin de la John. Zicea că avea nevoie de bani pentru mama lui care era bolnavă și pentru sora lui mai mică. La vremea respectivă mi-a fost milă de el și i-am dat niște bani. S-a dovedit că nu era mulțumit de simbrie. Are mai mult de câștigat de la oricine o fi personajul acesta.

– A mai spus și altceva pasărea? întrebă Daffin.

– Da, încuviință den cap Delilah. Domnișoara Adeline a spus clar: „Knowles".

Daffin își frecă bărbia. Knowles. Quinton Knowles. Nemernicul acela. Daffin cunoștea numele de când avea 11 ani.

Capitolul 35

Regina aşteptă până când auzi o uşă grea deschizându-se şi închizându-se la un etaj inferior, probabil o uşă de la intrare. Quinton încercase din nou să o drogheze, dar ea reuşise să ţină în gură lichidul până când ieşise el din încăpere, apoi îl scuipase pe podea. Îl auzise mişcându-se prin casă o vreme. Nu avea nici cea mai mică idee ce făcea el, dar în cele din urmă plecase. Aşteptase cel puţin încă un sfert de oră, să se asigure că nu se întorcea.

Îşi folosi dinţii ca să roadă funiile care îi legau încheieturile mâinilor. Când asta nu funcţionă, reuşi să se ridice în picioare şi ţopăi până la lumânarea pe care Quinton o lăsase arzând pe un scăunel de lângă uşă. Îşi depărtă mâinile cât putu de mult şi puse nodul pe foc, aşteptând ca fibrele să ardă, sperând că avea să cadă înainte să îi atingă pielea.

Suferi o arsură minoră, pe care o stropi cu cana de apă pe care Quinton i-o lăsase. Ştiind că avea nevoie de putere, înfulecă pâinea uscată şi râncedă unsă cu gem, care se afla pe o farfurie de lângă saltea. În timp ce mânca, îşi folosi mâna liberă să dezlege şi să desfacă funiile de la gleznele ei. Când, în cele din urmă, se eliberă, se năpusti spre uşă şi încercă să o deschidă.

Era încuiată.

Se grăbi la cea mai apropiată fereastră şi aruncă o privire afară. Ninsese în ultimele zile şi pământul şi acoperişurile erau albe. Fereastra avea un strat de gheaţă pe ea. Se uită în jos. Se afla la etajul doi. Era o înălţime mare. S-ar fi sinucis în felul acesta. Învârtindu-se în cerc, se grăbi către cealaltă fereastră. Privi afară şi scoase un oftat de uşurare. Acoperişul pridvorului casei alăturate se întindea în afară la vreun metru dedesubt. Ar fi reuşit.

Zgâlţâi fereastra, fără să îşi piardă speranţa că aceasta avea să fie deschisă.

Încuiată. La naiba!

Îi veni în minte cuvintele pe care le rostise cândva Daffin în sufrageria din casa lui Mark și a lui Nicole. „Un infractor priceput poate sparge cu mâna un geam dacă știe ce face." Daffin îi demonstrase, dar ferestrele din vila lui Mark și a lui Nicole nu fuseseră prost făcute. Regina putea doar să spere că ferestrele din casa aceasta umedă și rece erau fragile. Lovi cu podul palmei partea inferioară a geamului.

Nimic.

Oare înghețase și se întepenise? Înghițindu-și panica crescândă, lovi din nou, de data aceasta înclinându-și mâna și folosind mai multă forță. Geamul sări, alunecând și ieșind din cadru. Regina îl prinse iute cu ambele mâini și îl lăsă jos, sprijinit de peretele de sub fereastră. Un aer rece dădu buzna și îi mușcă pielea dezgolită. Se cutremură, dar își vârî capul afară pe fereastră și inspiră aer proaspăt pentru prima oară în câteva zile. Chiar și aerul rece ca gheața era bine-venit după igrasia încăperii în care fusese ținută.

Amețită atât de la droguri, cât și de lipsa de activitate din ultimele câteva zile, se rugă să fie în stare să iasă alunecând prin fereastră și să sară pe acoperișul de dedesubt fără să se prăbușească și să moară. Își ținu respirația și aștepta ca o trăsură singuratică să treacă. Altfel, strada părea părăsită. Nu îndrăzni să alarmeze vecinii. Zona părea rău famată. Vecinii puteau să știe că Quinton ținea oameni încuiați în casa aceasta și erau de acord. Nu avea de gând să își încredințeze siguranța în mâinile unui străin. Nu când trebuia să ajungă acasă pentru a-și ține familia la distanță de alte pericole.

Nu îndrăzni să se îmbrace înainte de a încerca să se cațăre pe acoperișuri. Hainele i-ar fi putut împiedica evadarea. În schimb, se hotărî să își arunce veșmintele pe fereastră și să se îmbrace după ce avea să ajungă în siguranță pe pământ. Putea doar să spere că era o decizie pe care nu avea să o regrete. Se grăbi către grămada de haine de pe podea, o luă în brațe, se întoarse la fereastră și se aplecă în afară cât putu de mult. Apoi aruncă hainele într-o grămadă umilitoare în zăpada de dedesubt.

Nu mai era cale de întoarcere acum. Inspiră adânc și își suflecă repede cămășuța. Ridică un picior și îl scoase pe fereastră. Aerul rece îi izbi pielea dezgolită. Își ridică și celălalt picior. Stând în șezut pe pervaz, reuși să se întoarcă pe burtă și să se legene, cu picioarele plutind libere în noaptea rece.

O singură privire aruncată în jos o făcu să se sufoce de groază. Căderea până la acoperiș părea mult mai înfricoșătoare acum, când atârna de o fereastră aflată la etajul doi. Adunându-și tot curajul pe care îl mai avea, se balansă în afară până când doar mâinile îi rămaseră agățate de pervaz, strângându-l cu disperare. Își închise ochii pentru o clipă.

Picioarele Reginei se aflau probabil la numai jumătate de metru de vârful acoperișului. Nu se mai putea ține pentru multă vreme. Probabil că acum nu era momentul cel mai potrivit să se întrebe dacă acoperișul vecinilor era vechi și putrezit. Oare avea să țină? Sau avea să se prăbușească prin el și să aterizeze grămadă pe pragul lor?

Nu avea importanță. Era imposibil să se ridice înapoi până la fereastră. Trebuia să își asume riscul.

Numără până la trei, închise din nou ochii și dădu drumul cadrului ferestrei. Cămășuța i se ridică șuierând în jurul coapselor, iar ea se prăbuși pe acoperiș, lovindu-se la genunchi. Dar acoperișul rezistă. Rezistă. Spuse o rugăciune mută de mulțumire în timp ce se ghemui acolo, încercând să își țină echilibrul pe vârfurile picioarelor, ciulind urechile după vreun sunet. Nu se auzi decât strigătul obsedant al unei bufnițe dintr-un copac apropiat. Dădu drumul respirației pe care și-o ținuse, încercând să ignore gheața și zăpada care îi ardeau tălpile goale. Aruncă un ochi peste margine ca să vadă cât de cumplit avea să fie restul căderii.

Slavă Cerului pentru micile favoruri. Un gard viu frumos și mare, acoperit de zăpadă pufoasă, se afla sub acoperiș, într-o parte a ușii de la intrare. În mod normal, gardul viu nu ar fi fost decât bețe pe timpul iernii, dar grămada de zăpadă îl făcea să pară aproape îmbietor. În orice caz, era singura alegere pe care o avea. Își trase cămășuța în jos cât putu de tare și se coborî pe marginea acoperișului, degetele agățându-i-se de jgheab exact așa cum se agățaseră de fereastră. Când își dădu drumul, picioarele îi atinseră zăpada ce acoperea gardul viu.

Ceea ce urmă fu... neplăcut. Ei bine, fu de-a dreptul dureros. Dar, câteva momente mai târziu, când ateriză pe pământ – după ce se rostogolise de pe gardul viu – și evaluă pagubele, fu fericită să descopere că avea doar câteva zgârieturi însângerate și nu și oase rupte. Putea să trăiască cu zgârieturi însângerate.

Acum trebuia să facă ceva ca să nu moară înghețată.

Se ridică cu greu în picioare și își găsi grămada de haine la câțiva metri. Apucă mai întâi rochia și o trase peste cap ca să se acopere. Era imposibil să o încheie la nasturi cum se cuvenea fără ajutor, dar pentru moment aceasta era cea mai mică dintre grijile ei. Apoi își puse pelerina peste umerii deja tremurânzi. Dinții îi clănțăneau. Nu își bătu capul cu ciorapii sau corsajul. În circumstanțele de față erau o bătaie de cap prea mare. În schimb, le făcu ghem și le vârî în gardul viu. Zâmbi în sinea ei. Cine avea să le găsească la primăvară avea să aibă parte de o surpriză.

Înșfăcă ghetele și își vârî picioarele în ele. Apoi o luă la goană în direcția în care văzuse că se îndreptase ultima trăsură, șchiopătând în urma rănii de la genunchi. Drumul trebuia să ducă undeva, cu puțin noroc, într-un loc pe care ea să îl recunoască.

După aproape o oră, se trezi înapoi la aceeași intersecție de unde pornise. Lacrimile îi înțepară ochii. Nu făcuse decât să se învârtă în cerc și nu recunoscuse nimic. Era pierdută fără pic de speranță. Laudanumul care rămăsese în trupul ei o afectase mai mult decât își dăduse seama. Gândirea nu îi era limpede. Rămase acolo, în picioare, cugetând la ce-ar trebui să facă în continuare. O trăsură veni huruind pe stradă. Un amestec de ușurare și de amețeală subită aproape o dărâmă la pământ. Făcu semn cu mâna. Nu avea nici un ban în buzunare, dar avea să ceară ajutor și avea să se roage ca omul să fie bun. Era ultima ei speranță.

Bărbatul opri trăsura lângă ea.

– Ești bine, domniță?

– Nu, zise ea, deschizând portiera și folosindu-se de ultima fărâmă de putere pe care o mai avea ca să se ridice și să se prăbușească pe podeaua murdară.

– Du-mă la casa marchizului de Coleford, de pe Upper Brook Street. *Te rog.*

– Marchizul de Coleford? Ești sigură că asta dorești, domniță? strigă bărbatul către ea.

Bietul birjar părea a fi extrem de neîncrezător că femeia aceea murdară din trăsura lui avea vreo treabă cu marchizul de Coleford.

– Da, reuși ea să șoptească înainte să leșine.

Capitolul 36

Majordomul intră în grabă în salonul în care Daffin stătea cu Mark, Nicole, Lady Harriet și cu ducele. Cele 5 000 de lire pe care ducele le adunase se aflau în mijlocul canapelei, într-un săculeț din piele maro, gata să fie schimbate a doua zi pentru viața Reginei.

– Milord, zise Abbott, cu chipul palid. La ușă se află un vizitiu care insistă că în vehiculul lui are o tânără care a cerut să fie adusă aici.

Daffin sări de pe scaunul lui și o luă la fugă către ușa de la intrare. Grimaldi și Nicole îl urmară. Daffin nu se opri să îi pună vreo întrebare vizitiului. Neluând în seamă vântul rece care îi pătrunse prin haine, apucă de pe verandă un felinar și se grăbi spre trăsura care era oprită în fața casei.

De îndată ce ajunse, smuci portiera și vârî felinarul înăuntru. Inima i se opri. Regina se afla lungită pe podea, inconștientă și tremurând. Grimaldi ajunsese și el la trăsură, iar Daffin îi dădu felinarul prietenului său. O luă pe Regina în brațe și se îndreptă spre casă. Ea deschise ochii fluturând din gene și o urmă de ușurare străluci în ochii ei înainte să cadă din nou în inconștiență.

Daffin intră grăbit în foaier, cu Regina cuibărită la pieptul său.

– Care dormitor? întrebă el pe o Nicole șocată, care rămăsese la ușă.

– Urmează-mă.

Nicole fugi pe scări în sus, cu Daffin pe urmele ei, purtând-o pe Regina în brațe.

Nicole merse în grabă pe coridorul lung și se opri în pragul unei uși aflate la mijlocul holului. Deschise ușa, se grăbi la pat și dădu la o parte cuverturile. Daffin o urmă și o așeză cu grijă pe Regina pe cearșafurile moi și curate. Lady Harriet și un cârd de servitoare intrară agitate în încăpere ca să o vadă pe Regina, iar Daffin fu obligat să iasă de dragul decenței. Reuși să ajungă până în hol, înainte să se sprijine cu spatele de perete și să a lunece pe podea. Își puse brațele pe genunchi. Îl inundă o ușurare cum nu mai cunoscuse vreodată.

Câteva minute mai târziu, ridică privirea și îl văzu pe Grimaldi stând în picioare deasupra lui. Generalul se aplecă și îl apucă de umăr, într-un gest de susținere.

– S-a întors, zise Daffin, cuvintele abia reușind să iasă din gâtlejul lui uscat și aspru. Lacrimile ardeau în spatele ochilor săi. Ah, Dumnezeule, Grim. Este teafără.

Regina se ridică pe pernele din dormitorul ei. Se afla acasă de mai mult de două zile, dar evenimentele erau încă în ceață. Își amintea vag că ridicase privirea către un felinar ținut în interiorul trăsurii și către Daffin, care o privea cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Își amintea felul în care simțise căldura pieptului lui când el o ridicase în brațele sale. Își amintea foarte vag că se simțise, în sfârșit, din nou în siguranță și că își amintea mirosul lui primitor, înainte de a luneca din nou în beznă.

Următoarea dată când se trezise, era curată și purta o cămașă de noapte nouă, care mirosea a proaspăt, și era sprijinită pe perne în patul ei din casa lui Mark. Un șir de servitoare veniseră să vadă cum se simte, precum și Nicole și Mark și bunica. Se purtau cu toții cu ea de parcă ar fi fost invalidă. Rosăturile provocate de frânghie la încheieturi și glezne ei fuseseră tratate cu balsam și se vindecau frumos. Arsurile de pe palme nici măcar nu o mai prea dureau. Zgârieturile și juliturile pe care le căpătase în urma săriturii sale în gardul viu făcuseră coji. Singurul lucru care o mai deranja încă era genunchiul. Nicole insistă ca Regina să îl țină sprijinit pe o pernă tot timpul.

În rest, se simțea bine, dar Mark și Nicole insistau să se odihnească. Sentimentul lor de vină îi transformase într-o pereche de cloști. Asta împreună cu verificările constante ale bunicii o făceau pe Regina să creadă că și-ar putea pierde mințile. Era perfect sănătoasă. Trebuia să coboare din patul acesta. Să iasă din încăperea aceasta. Începuse să se simtă ca și cum era din nou prizonieră.

Nicole intrase să o vadă de peste zece ori, extaziindu-se în fața curajului ei și cocoloșind-o de parcă era un copil. Verișoara ei puse toate servitoarele la dispoziția Reginei, și ceai și prăjituri și orice altceva dorea aceasta erau trimise sus periodic. Dar Regina tânjea să dea la o parte cuverturile și să se coboare din pat.

Tocmai era pe cale să facă asta când fu oprită de o bătaie în ușă.

– Intră, strigă, așteptându-se să vadă chipul îngrijorat al lui Nicole ițindu-se din nou de după ușă.

– Ești decentă? se auzi un glas bărbătesc gros.

Era Daffin.

Simți fluturași în stomac. Zâmbi în sinea ei și își mușcă buza.

– Întotdeauna sunt, strigă ea drept răspuns.

El se strecură în încăpere, lăsând în urma lui ușa pe jumătate deschisă. Arăta ca și cum nu dormise de două săptămâni. O barbă crescută de câteva zile îi acoperea obrazul, și părea mai slab.

– Știu că nu se cade să intru aici, dar dat fiind faptul că până acum nu mi s-a permis să discut cu tine, am decis să risc.

Daffin se apropie de pat și se așeză pe scaunul pe care Nicole îl pusese acolo pentru vizitele regulate ale ei și ale bunicii.

Regina își dădu o șuviță de păr pe după ureche. Era așa de bine să îl vadă din nou! Își dădu seama că îi fusese dor de el. Îi fusese îngrozitor de dor de el. Dar expresia de vinovăție de pe chipul lui o făcu să fie precaută.

– Dacă ai venit să îți ceri scuze, nu trebuia.

– Îmi pare rău.

El își plecă umil capul în piept. Arăta atât de vinovat, încât ei i se strânse inima.

– Nu ai pentru ce să îți pară rău, Daffin.

El își ridică încet capul și o privi în ochi.

– Este amabil din partea ta, dar te înșeli. Noi ar fi trebuit să te fi protejat mai bine. *Eu* ar fi trebuit să te protejez mai bine.

Ei i se tăie respirația. Inima îi bubui dureros.

– Nu ai avut nici cea mai mică idee că era vorba despre un grup. El mi-a spus că i-a angajat pe oamenii aceia ca să îl ajute.

Daffin clătină din cap.

– Asta nu are importanță.

Regina își netezi rochia.

– Ce este? Crezi că ar fi trebuit să fi ghicit? Ești inteligent, Daffin, dar nu ești atoateștiutor.

– Iubire, lasă-mă să fiu vinovat, te rog, șopti el, întinzând mâna și dându-i la o parte părul de pe obraz.

Regina își ținu respirația.

El își retrase mâna, jenat.

– Vrei să vorbești despre ce s-a întâmplat?

– Dacă tu crezi că va fi de ajutor pentru a-l găsi. Am auzit că Timothy, lacheul, a lucrat cu el.

– L-am aruncat în temniță pe individul acela. A recunoscut totul.

– Bun. Nu doresc să îl mai văd vreodată.

– Nici eu.

Regina își coborî vocea și rosti în șoaptă:

– Nu i-am spus totul lui Nicole, Daffin. Nu și lucrurile pe care le-a spus el... despre tine.

– Despre mine? Daffin se trase pe marginea scaunului. Ce-a spus?

Ea desenă cu vârful degetului pe cearșaf.

– A spus că nu ești cine cred eu că ești.

Daffin își mută privirea.

– A spus că numele tău nu este Oakleaf.

Daffin rămase tăcut preț de câteva secunde înainte să își coboare privirea în podea și să spună încet:

– Este adevărat.

Regina își miji ochii.

– Cine ești, Daffin?

Daffin se aplecă înainte, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Expiră lung.

– Oakleaf nu este numele cu care m-am născut. L-am schimbat după școală.

– De ce?

– Pentru că nu voiam să am nimic de a face cu tatăl meu.

Ea clătină din cap.

– Numele lui este Quinton, Daffin, și te cunoaște. Chiar el mi-a spus.

– Da. Mă cunoaște. Iar eu îl cunosc. Aproape nu-și mai putea descleșta maxilarul. Numele lui este Quinton Knowles.

Regina se încruntă, dar aprobă din cap.

– Cum se face că îl cunoști?

– El este cel care a ucis-o pe mama.

Capitolul 37

Regina inspiră adânc. După ce trecuseră prin atâtea, sosise vremea ca Daffin să se deschidă în fața ei. Refuza să îl lase ca de data aceasta să schimbe subiectul.

– Spune-mi, Daffin. Spune-mi adevărul despre cum a fost ucisă mama ta.

Ochii lui erau duri ca jadul.

– Este o poveste complicată.

Ea se lăsă pe perne și își trase pătura până la bărbie.

– Se întâmplă să am timp din belșug.

El se aplecă înainte în scaun, își trecu o mână peste față și oftă prelung și adânc. Regina îi studie chipul. Știa că avea să îi fie greu să spună povestea. Uciderea mamei lui marcase viața acestui bărbat minunat și enigmatic. Cum se petrecuseră lucrurile?

El o privi în ochi.

– Mama era o femeie superbă. Avea mulți admiratori.

– Îmi pot imagina.

Regina îi studie profilul. Liniile micuțe din jurul ochilor lui stăteau mărturie durerii sale. Se rușina că mama lui avusese amanți? Multe femei căsătorite din înalta societate aveau.

– I-am găsit trupul la baza scării din casa noastră, zise pe neașteptate Daffin.

Deși tonul fusese plat, ca și cum ar fi povestit un fapt divers, rigiditatea spinării și a umerilor lui vorbeau de o agonie profundă.

Regina își ținu respirația. Sfinte Dumnezeule! El fusese cel care găsise trupul lipsit de viață al mamei sale? Nu își putea imagina nimic mai rău.

– În Ajunul Crăciunului? șopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

– Nu. În ziua de Crăciun. Se uită scurt la ea, apoi din nou în altă parte, genele sale aruncând umbre pe obraji în timp ce se holba la focul din cămin. Coborâsem scara în fugă ca să iau prăjiturile

de Crăciun pe care bucătăreasa noastră mi le lăsa de obicei în dimineața de Crăciun.

Lacrimile se revărsară pe obrajii Reginei.

– Îmi pare rău, Daffin.

Ochii lui Daffin se încețoșară.

– A venit sergentul. Nici măcar nu a verificat cum trebuie locul faptei înainte să declare moartea mamei ca fiind un accident. Dar eu știam că nu era.

Regina își șterse lacrimile cu dosul mâinilor.

– Cum de știai?

– După felul în care era înclinat trupul ei la baza scărilor. Nu avea nici o noimă ca ea să fi căzut. Nu ar fi aterizat în felul acela. Și avea pe gât urme pe care sergentul le-a ignorat cu desăvârșire.

Regina își dădu seama cum acel moment îl făcuse pe Daffin să vrea ca, într-o bună zi, să devină investigator.

– Ce s-a întâmplat cu tine după aceea?

– Tatăl meu m-a trimis la internat. Nu m-am întors să trăiesc în Londra până când nu am ajuns bărbat în toată firea.

Regina îi scrută profilul.

– Nu ți-ai văzut tatăl de sărbători? În vacanțe?

– Nu.

Glasul îi era tăios.

– Nu eram bine-venit în casa tatălui meu.

– Este îngrozitor, zise Regina.

Nu e de mirare că el credea că tatăl lui era îngrozitor.

– Și când ai crescut... ai reușit să dovedești că mama ta fusese ucisă și să îl găsești pe cel care a ucis-o?

În lumina focului, trăsăturile lui Daffin erau ca de piatră, dar mâinile sale se încleștară și se descleștară în poala lui.

– L-am vânat ani întregi, începând de când eram un adolescent. Am lucrat alături de garda de noapte. Am așteptat în fața caselor oamenilor importanți ca să obțin susținere. Am discutat cu agenți de poliție, le-am pus întrebări, am investigat fiecare detaliu, fiecare unghi posibil. Mi-am câștigat o reputație în felul acesta. Mai târziu, anumiți bărbați înstăriți au venit să mă caute ca să îi ajut să rezolve unele fărădelegi. Când am devenit destul de în vârstă, am mers la Fielding și l-am întrebat dacă mă puteam alătura agenților. Mi-a spus că el mă căuta *pe mine*. Mi-a cerut să fac parte din echipă.

– Și făcând toate astea ai dat în cele din urmă de urmele ucigașului mamei tale?

– Da.

Daffin clătină din cap ca pentru a alunga amintirile dureroase pe care le dezvăluise și se întoarse cu fața către ea.

– Am reușit să dovedesc că el s-a aflat în casă în acea zi, printr-o bucată de hârtie cu un *Q* pe ea, pe care el o lăsase în urmă, lângă trupul mamei mele. Un nemernic arogant. Am smuls o confesiune din partea lui. Am avut nevoie de toate puterile mele pentru a nu-i frânge gâtul. A putrezit în temniță ani buni.

Regina își tamponă ochii cu o batistă pe care o scosese din sertarul noptierei de lângă pat.

– Cum de a ieșit?

Daffin clătină din cap.

– Tare mi-aș dori să aflu. După vreo șase ani, mi s-a spus că a fost ucis de un alt prizonier. Am mers la înmormântarea lui și i-am scuipat pe mormânt.

– Nu te condamn, zise ea. Aș fi făcut la fel. Dar, dacă a murit în închisoare, cum ar putea Quinton Knowles să fie acela?

Expresia lui Daffin se înmuie când întinse mâna să îi atingă obrazul. Își lăsă vârfurile degetelor să îi mângâie curba, iar ea se cutremură simțind tandrețea de după o astfel de relatare brutală a trecutului lui.

– Făcând ceea ce fac, am văzut oameni dintre cei mai răi, Regina. Bănuiesc că și-a înscenat propria moarte și că s-au dat bani undeva.

Regina încuviință den cap, deși inima îi bubuia în piept la atingerea stăruitoare a mâinii lui.

– Pot doar... să îmi imaginez.

Inspiră adânc.

– Dar *de ce* a ucis-o Knowles pe mama ta? Ai aflat vreodată?

– Din același motiv pentru care te-a răpit și pe tine. Cineva l-a plătit.

Regina își ținu respirația.

– Cine?

– Tatăl meu.

Capitolul 38

Daffin închise ușa dormitorului Reginei în urma lui și se opri, fiind incapabil pentru moment să își dea seama de prezența lui Nicole lângă el, căci se lupta cu nenumărate lucruri de care își dădea seama. Aceasta păru să înțeleagă nevoia lui de a se aduna și nu încercă să îi atragă atenția cât timp rămase lângă ușa Reginei, acoperindu-și ochii cu o mână.

Recunoscuse în fața Reginei că tatăl lui îl angajase pe ucigașul mamei sale. Nu mai dezvăluise niciodată asta altcuiva. Nu spusese niciodată nici unui suflet. Îi fusese rușine să o facă. Din mai multe motive. Dar el și Regina aveau o legătură specială. Era de netăgăduit. Zilele în care se întrebase dacă o va mai revedea fuseseră un iad. În clipa în care dăduse cu ochii de ea în trăsură în urmă cu câteva nopți, fusese atât de inundat de ușurare încât nu mai fusese în stare să respire. Nu dorea să mai simtă vreodată genul acela de spaimă.

În cele din urmă, Nicole își drese glasul.

– Ea nu dă vina pe tine, știi?

Daffin își frecă fruntea cu o mână în timp ce se îndreptară împreună spre scări.

– Știu. Dar ar trebui.

– Ba nu.

El își încleștă degetele într-un pumn.

– Îl voi sfâșia în bucăți pe nemernicul acela când îl voi găsi.

Nicole îl bătu ușurel pe braț.

– Liniștește-te. Mânia nu îți va fi de ajutor. Vino cu mine în birou. Vom discuta planul următor.

Se opriră în capul scărilor.

– Voi veni în curând, îi spuse el.

Ochii lui Nicole scăpărară de neastâmpăr.

– Trebuie să recunosc că am fost dezamăgită de faptul că nu ai încercat să-i furi un sărut cât ai stat cu Regina.

– Poftim? zise el, arcuind o sprânceană.

– Îi plac în mod deosebit cătușele tale. A adus vorba despre ele nu doar o dată.

Nicole îi făcu cu ochiul.

Daffin rămase cu gura căscată în timp ce o urmări coborând treptele.

La o oră după ce Daffin plecă din camera ei, Regina nu mai putu, în sfârșit, să îndure nici un alt moment de odihnă la pat. Se dădu jos, își înfășură strâns halatul în jurul ei și se strecură pe scări până în birou. Nicole o informase că aveau de gând să facă un plan ca să-l găsească pe Quinton Knowles, iar Regina dorea să ia și ea parte.

Cu gulerul halatului strâns lipit de gât, merse pe vârfuri până la ușa biroului.

Tocmai se pregătea să bată în ușă, când Mark strigă:

– Intră, Regina.

Ea zâmbi.

– De unde-ai știut că sunt aici?

– Te ascunzi la intrarea într-o încăpere plină de spioni, aș zice că știam cu toții că te afli acolo, strigă Mark drept răspuns.

Zâmbind, Regina păși în cameră și îi cercetă pe ocupanții aceste-ia. Pe lângă Nicole și Mark, erau prezenți toți cei patru membrii ai familiei Cavendish. Daffin se afla și el acolo. Fiecare dintre ei îi oferi un zâmbet sau o salută din cap când intră, neluând în seamă ținuta ei neconvențională.

– Fac parte din această investigație, anunță ea, cu obrajii încinși, și refuz să mai rămân în pat fie chiar și pentru o clipă.

Nicole îi ieși în întâmpinare.

– Desigur. Cu siguranță că ți-ai câștigat locul aici. Vino. Așază-te. Ajută-ne.

Regina se așeză pe canapeaua din capătul încăperii, alături de Nicole.

– Regina este singura persoană dintre noi care a vorbit de curând cu Knowles, zise Nicole. Aș zice că are destule să ne spună.

– Da, Regina, spuse Daphne Cavendish. Spune-ne.

Regina trase adânc aer în piept. Netezindu-și halatul, își roti privirea prin încăpere. Întâlni ochii lui Daffin, iar acesta îi zâmbi încurajator.

– Lui Knowles îi place la nebunie provocarea de a se confrunta cu voi toți. Dorea șansa de a-și măsura istețimea cu cea a celor mai buni spioni din țară.

– Își va primi șansa înzecit, scrâșni Mark.

– Ne-a scăpat de două ori. Nu avem de a face cu un nepriceput aici, adăugă Danielle.

Daffin se foi în scaunul lui aflat lângă cămin și își încrucișă brațele peste piept.

– A avut un avantaj pentru că noi nu ne dăduserăm seama cât de sofisticat este. Acum știm.

– Regina spune că a fost angajat de cineva, punctă Nicole. De cine? Cine ar dori să îi facă rău?

– Nu a vrut să îmi spună, răspunse Regina. A pomenit doar de o binefăcătoare.

– O femeie? Dar cine?

Nicole clătină din cap.

– Cineva cu bani, răspunse Daffin. Knowles nu face nimic pe bani puțini.

– Și cineva care mă dorește moartă, adăugă Regina. Nu m-a ținut în viață decât pentru a scoate și mai mulți bani de la unchiul Edward.

– Nemernic lacom, mârâi Daffin.

– Însă știe că acum știm, adăugă Mark. A dat greș, dar va veni înapoi după Regina, ca să își capete banii. Dacă oricine l-a angajat pe Knowles află că acesta a avut o șansă și a pierdut-o din cauza lăcomiei sale, va avea de plătit al naibii de greu.

– Sunt de acord, răspunse Daffin. Până când îl prindem și aflăm pentru cine lucrează, Regina se află în continuare în pericol.

Nicole strânse mâna Reginei.

– Nu te voi pierde din ochi. Îmi pare atât de rău că ai fost răpită.

Regina îi oferi prietenei sale un zâmbet șters.

– Reproșurile nu își au rostul, zise Danielle Cavendish. Tot ceea ce contează acum este să îl găsim pe Knowles.

– De acord, zise Mark.

Daffin se întoarse către Regina.

– Avem nevoie de tine să ne duci acolo unde ai fost ținută. Vom merge prin oraș cu trăsura până când vom găsi locul. Am de la vizitiul

trăsurii adresa de unde te-a luat. În momentul de față este singurul nostru indiciu.

Regina dădu din cap. Nu era deloc sigură că avea să își poată aminti de unde venise, dar avea să își dea toată silința.

– Desigur.

– Avem nevoie să ne spui tot ce îți amintești despre locul unde ai fost ținută, Regina, spuse Mark.

Regina își scotoci amintirile.

– Mi-a dat laudanum. Totul era în ceață. Când am plecat, era întuneric. Am umblat împleticindu-mă în căutarea unei străzi pe care să o recunosc. Eram încă ametită.

– Știu, dar gândește-te bine, o îndemnă Mark. Îți amintești ceva? Orice?

Regina se strădui din răsputeri să se concentreze. De zile întregi încerca să își amintească informații legate de evadarea sa. Detaliile erau pierdute într-o ceață de ger și teamă.

– Îmi amintesc de un lampadar și de prăvălia unei modiste.

– Nimic altceva?

Daffin se mută pe un scaun așezat cu fața spre ea, cu coatele sprijinite pe genunchi.

Regina își frecă chipul cu mâinile și gemu.

– Îmi amintesc că, în timp ce eram încuiată în încăpere, am auzit zgomote puternice de metal lovit. Iar și iar. Ca și cum cineva bătea fierul. Cum ar fi un fierar.

– Există un fierar la colțul străzilor Earlham și Mercer din cartierul Seven Dials, interveni Cade Cavendish, sprijinit de un perete din apropiere. Nu a zis vizitiul că de pe-acolo a luat-o?

– Ba da, răspunse Daffin, cu nările fremătând.

Regina încuviință din cap.

– Dacă găsim strada pe care am fost, poate că reușesc să găsesc fereastra pe care am ieșit.

Daffin își întinse mâna și o strânse pe a ei. Privirea lui o căută pe a ei și o privi în ochi.

– Așa rămâne. Vom pleca de dimineață, de cum dă lumina.

Capitolul 39

Mai târziu în după-amiaza aceea, Daffin intră în biroul lui Grimaldi.

– Ce-ai aflat?

Grimaldi îi făcu semn să ia loc.

– Mi-am pus cei mai buni oameni să îl verifice pe Quinton Knowles. Nu îți va plăcea ce am aflat. Se pare că a ieșit din închisoare de ani buni.

Daffin expiră lung.

– Dar cum? Am fost acolo în ziua în care l-au îngropat într-un coșciug ieftin undeva în afara orașului.

– Știi la fel de bine ca și mine că închisoarea Newgate este plină de gardieni gata oricând să facă un ban în plus.

Daffin își scărpină ceafa.

– Mă temeam că asta vei spune.

– Nu i-ai văzut deloc cadavrul, nu-i așa? îl întrebă Grim.

– Nu. Și pe atunci eram tânăr și destul de naiv încât să nu cer asta. Dumnezeule, sunt un prost. În toți anii aceștia, am crezut că este mort.

– Nu ești prost, Oakleaf. Doar că ai crezut într-un sistem care te-a lăsat baltă... și nu numai o dată.

Daffin își trecu mâinile peste ochi.

– Ai aflat cine sunt, nu-i așa?

Grimaldi zâmbi.

– Nu are de ce să îți fie rușine.

Daffin slobozi un hohot de râs lipsit de veselie.

– Ușor de spus din partea nepotului unui duce.

– Ah, dar și tu ești nepotul unui duce, nu-i așa? Cel mai în vârstă fiu nelegitim al ducelui de Portland.

– Da.

Daffin își încleștă maxilarul.

– Sunt un bastard.

– Asta nu schimbă nimic, Oakleaf. Ești în continuare cel mai bun agent pe care îl are Fielding. Ești un bărbat al naibii de grozav și un prieten al naibii de bun.

Daffin își plecă ușor capul. Era recunoscător să audă acele vorbe din gura prietenului său. Oare Regina avea să simtă la fel când o să afle? Nu avea timp să stea și să se gândească la asta. Tot ceea ce conta era să îl găsească pe nemernicul acela care încercase să o rănească și pe oricine îl plătise pe ticălos și să îi bage pe amândoi la închisoare, acolo unde le era locul. De data asta, Daffin avea să se asigure că Knowles nu avea să mai iasă vreodată.

– Vreau numele gardianului care a luat banii însângerați ai lui Knowles ca să îl lase să iasă.

Grimaldi zâmbi.

– M-am gândit că s-ar putea să îl vrei. Mi-am pus cei mai buni oameni să se ocupe de asta.

Un zâmbet se întinse încet pe chipul lui Daffin.

– Mai întâi, îl voi găsi pe Knowles. Apoi îl voi găsi pe gardian și îl voi trimite și pe acesta în temniță. Așadar, cine crezi că se află în spatele tuturor acestor lucruri?

– Vara trecută, Regina a ajutat la prinderea ucigașilor lui John. Crezi că aceștia ar fi putut să îl plătească pe Knowles ca să îi răzbune?

– Poate, răspunse Daffin, dar de ce doar Regina? Și noi, ceilalți, am ajutat la prinderea lor.

– Sunt de acord. Este ceva care nu se potrivește.

Daffin se lăsă pe spătarul scaunului.

– Am terminat cu ghicitul. Planul meu este să îl găsesc pe Knowles și să scot numele cu forța de la el.

Delilah Montebank și papagalul ei merseră șerpuit către locul unde ducele de Colchester stătea în mijlocul salonului.

– Bună ziua, Excelență, zise, executând o reverență adorabilă, chiar dacă nu prea sigură.

Ducele ridică surprins privirea către ea.

– Bună ziua, rosti.

– Eu sunt Lady Delilah, iar acesta este papagalul meu, Domnișoara Adeline.

– Pare a fi un papagal grozav, zise ducele.

– Ah, Domnișoara Adeline chiar *este* un papagal grozav, fu de acord Delilah, doar că nu a fost prea fericit botezat, pentru că este băiat.

– Un papagal grozav, ciripi pasărea.

– Așa carevasăzică, răspunse ducele, străduindu-se cât putu de bine să își ascundă zâmbetul. Uneori, numele nefericite sunt inevitabile.

– Cum așa? întrebă Delilah.

– Cum așa? repetă papagalul.

Ducele își drese glasul.

– De exemplu, unul dintre prenumele mele este Hercule.

– Înțeleg. Este un ghinion, răspunse Delilah. Mă bucur atât de tare să întâlnesc pe cineva care, în sfârșit, înțelege.

Ducele încuviință din cap.

– Sunt Edward Alistair Hercule Montague Coleford, cel de-al cincilea duce de Colchester.

– Mă bucur enorm de mult să vă cunosc, Excelență. Delilah execută o altă reverență imperfectă. Cum vi se pare să fiți duce? Întotdeauna am fost de părere că trebuie să fie o corvoadă groaznică.

Ducele râse în barbă.

– De ce crezi asta?

– Cel mai bun prieten al meu, Thomas, este duce și întotdeauna are de făcut ceva plictisitor.

– Cine este prietenul tău cel mai bun?

– Thomas Hobbs, duce de Huntley.

– Și lui i se pare că este o corvoadă să fie duce?

– Corvoadă groaznică, zise pasărea.

Delilah își înclină capul.

– Nu l-am întrebat niciodată. Doar am presupus. Dar Thomas este bun la lucruri cum ar fi să facă față catastrofelor și să se ocupe de lucruri. Eu însă nu sunt. Totuși Domnișoara Adeline nu îl place.

– Nu îl place, ciripi Domnișoara Adeline.

Ducele își ridică gânditor capul.

– De ce nu îl place Domnișoara Adeline pe Excelența Sa?

Delilah scăpă un oftat prelung și zgomotos.

– Pentru că Domnișoara Adeline este îngrozitor de gelos pe Thomas.

– Gelos, confirmă pasărea.

– Treaba asta este regretabilă. Aș dori foarte mult să îi mulțumesc în mod oficial Domnișoarei Adeline, spuse ducele. Am înțeles că a fost esențial în a ne ajuta să îl scoatem la suprafață pe trădătorul aflat în mijlocul nostru.

– Trădător aflat în mijlocul nostru, croncăni pasărea.

Delilah îi dărui ducelui un zâmbet strălucitor.

– Știam că faptul că Domnișoara Adeline repetă lucruri avea să fie de ajutor cândva. Am tot încercat să găsesc o cale de a-l strecura la lecțiile mele cu domnișoara Baxter. M-am gândit că ar putea să memoreze răspunsurile pentru testele mele.

– Cine este domnișoara Baxter? întrebă Colchester.

– Guvernanta mea, răspunse Delilah. Face tot ce îi stă în putință să mă învețe să mă port cuviincios.

– Și cum merge cu studiile? întrebă ducele.

– Nespus de încet, recunoscu Delilah.

Ducele își înăbuși un alt zâmbet.

– Din ce motiv?

– Pentru că spun ce îmi stă pe limbă și nu ceea ce se cuvine. Este ca și cum creierul meu refuză să aștepte și să spună lucrul potrivit. În ultima vreme am exersat *r-ă-b-d-a-r-e-a* și *d-e-c-e-n-ț-a*.

– Răbdare și decență?

Ducele se încruntă.

– De ce le-ai spus pe litere?

Papagalul deschise gura ca să vorbească, dar Delilah îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

– Pentru că urăsc aceste cuvinte.

Delilah se cutremură.

– Refuz să le rostesc cu glas tare.

– Scuzele mele că le-am spus, milady, răspunse ducele.

– Este în regulă, Excelență. Ar fi fost imposibil să știți despre aversiunea mea față de ele. Mă tem însă că nu voi putea niciodată să fiu bună la vreuna dintre ele, așa că am decis să le evit în vocabularul meu. Între timp, am reținut cuvântul *evit*, după cum tocmai ați observat. Nu are nici o noimă, dar asta este.

– Știi ce cred, Lady Delilah? spuse ducele.

Delilah se aplecă în față.

– Ce?

– Cred că este posibil să ajungi o tânără minunată chiar și fără răbdare sau prea multă decență. Din nou, cu toate scuzele de rigoare pentru că am rostit acele cuvinte.

Delilah îl privi cu ochii mari.

– Chiar credeți asta?

– Da.

– Sper cu disperare că aveți dreptate, Excelență. Mama își pierde speranța că voi reuși vreodată să am o căsătorie avantajoasă. Spune că sunt *n-e-c-o-n-v-e-n-ț-i-o-n-a-l-ă*. Bănuiesc că faptul că posed un papagal nu a fost de ajutor.

– Nu a fost de ajutor, ciripi pasărea.

Ducele dădu din cap.

– Cred că vei avea toate motivele să fii convinsă că poți avea o căsătorie avantajoasă. *N-e-c-o-n-v-e-n-ț-i-o-n-a-l-ă* sau nu.

Delilah îi dărui un zâmbet luminos.

– Vă mulțumesc foarte mult, Excelență. Sunt bucuroasă că ne-am cunoscut.

Se întoarse cu spatele.

– Lady Delilah, spuse ducele, făcând-o să se întoarcă pentru o clipă.

– Da?

– Nu pot să nu întreb. De ce nu îl îngăduie domnișoara Baxter pe Domnișoara Adeline la lecțiile ei? Este din cauză că repetă cuvintele?

– Ah, nu, veni prompt răspunsul lui Lady Delilah. Din cauză că mușcă.

Capitolul 40

După ce hotărâseră ca, de dimineață, să îl vâneze pe Knowles și pe oricine ar fi putut lucra cu el, Regina se întoarse fără tragere de inimă în camera ei, nedorind să renunțe la compania lui Daffin, care rămăsese în birou. Luă masa în camera ei, iar Genevieve o ajută să se schimbe într-o cămașă de noapte și un halat noi. Petrecu aproape un ceas plimbându-se de colo-colo prin încăpere. Nu putea să doarmă, știind că la răsăritul soarelui aveau să plece pentru a-l găsi pe bărbatul care o răpise dintr-un motiv pe care încă nu înțelegea. Knowles îi spusese că își făcuse un inamic puternic. Dar cine? Și de ce? Era limpede că bărbatul era nebun. Poate că nici măcar nu avea o binefăcătoare.

Mai exista un motiv pentru care Regina nu putea să doarmă. Bărbatul de care se îndrăgostea se afla la numai câteva uși depărtare pe coridor. Daffin era într-una dintre camerele pentru oaspeți. Mark insistase ca acesta să își petreacă noaptea la vilă, pentru ca toți să poată pleca de îndată ce avea să răsară soarele. Regina își îndreptă umerii și își ridică bărbia. Asta era. Era posibil să nu mai aibă o astfel de ocazie.

Își înfășură strâns halatul în jurul ei și, călindu-și hotărârea, merse întins până la ușă. Trase să o deschidă pentru a ieși în coridor, când silueta mare a lui Daffin umplu cadrul ușii.

Cu umărul sprijinit de toc, era desculț și avea pe chip un zâmbet păcătos.

– Pot să intru?

Un surâs se întinse pe buzele ei înainte să îl apuce de rever și să îl tragă în dormitorul ei.

– De ce te afli aici? îl întrebă, închizând temeinic ușa în urma lui.

– Mi-am dat seama cât de mult mi-ai lipsit cât ai fost plecată.

– Chiar așa?

Își ridică brațele și îl luă de gât.

– Da, asta și... Nicole a pomenit de faptul că ai putea fi interesată de cătușele mele?

Le scoase de la spate și le legănă cu un deget prin fața ei.

Ochii Reginei se măriră.

– Oo, nici nu ai idee cât de mult.

El o împinse cu spatele către pat și o lăsă pe el, aruncând cătușele pe saltea. Când se așeză deasupra ei, ea se ridică și îi atinse buzele. Se sărutară minute în șir, strângându-și trupurile unul în brațele celuilalt fără însă ca vreunul dintre ei să se deranjeze să dezbrace măcar un singur articol de îmbrăcăminte, până când se săturară unul de celălalt.

În cele din urmă, Daffin își ridică încet capul și o privi îndelung, ochii lui cu pleoapele grele căutându-i pe ai ei. Orice ar fi căutat în ochii ei, găsi, pentru că un zâmbet cald îi înmuie trăsăturile. Se ridică pe genunchi să își dea jos haina, apoi își desfăcu lavaliera și își smulse vesta de pe el. Cu un fior de încântare, ea îi observă mâinile care-i tremurau ușor. În sfârșit, el duse mâna la spate, apucă gulerul cămășii și și-o trase peste cap, ciufulindu-și părul. Arăta sălbatic și periculos în timp ce mâinile îi alunecau către pantaloni.

Regina se săltă pe genunchi să îl ajute să desfacă nasturii. Degetele li se împletiră. Când pantalonii fură desfăcuți, ea își așeză mâinile pe șoldurile lui și îl ajută să îi împingă în jos până când aceștia fură grămadă la picioarele lui. Ea trase aer în piept, așezându-se pe călcâie ca să îl admire. Trupul lui era perfecțiunea întruchipată. Umărul lui însemnat cu o cicatrice, abdomenul plat, picioarele lungi și zvelte... și bărbăția care se înălța groasă și puternică. Totul doar pentru ea.

– Aceea este ultima ta cicatrice? întrebă ea, arătând către coapsa lui.

– Este o cicatrice, îi răspunse el. Nu sunt încă sigur dacă este ultima.

Ea clătină din cap în timp ce el se dădu la marginea patului ca să își scoată pantalonii. Apoi se aplecă și îl mușcă ușor de gât așa cum făcuse el mai devreme.

– Dacă vei continua să faci asta, iubito, nu voi fi în stare să scap de ăștia.

– Nu mă voi opri, îl tachină ea.

El își smulse pantalonii de pe picioare și îi aruncă la o parte, apoi, în sfârșit complet gol, o răsturnă din nou pe spate și se târî peste

trupul ei, încet, în mod jucăuș agresiv, lăsându-și în cele din urmă buzele să i se așeze peste ale ei. Tot ceea ce îi separa pielea de a ei era muselina subțire a îmbrăcămintei ei de noapte.

– Cum rămâne cu hainele mele? întrebă ea, mușcându-și buza.

– Hainele tale?

El aruncă în jos o privire ca și cum ar fi cugetat la ceva, apoi o privi din nou în ochi cu o strălucire poznașă în ochi.

– Adevărul este că îmi doresc să le sfâșii de pe tine.

– Fă-o, șopti ea. Te provoc.

Zâmbetul senzual de pe chipul lui îi spuse că el avea să o facă. El îi dezlegă halatul și i-l împinse peste umeri, apoi își folosi ambele mâini pentru a apuca răscroiala gâtului cămășii ei de noapte. Dintr-o singură mișcare, i-o sfâșie în două.

– Sper că nu îți plăcea în mod deosebit cămașa asta de noapte, îi șopti la ureche.

Regina chicoti.

– Nu pot decât să ghicesc ce va crede de dimineață Genevieve.

În sfârșit fu și ea la fel de goală ca și el și fu rândul lui să privească îndelung la trupul ei. Privirea lui admirativă începu cu fața ei și coborî alene, sorbind cu smerenie fiecare părticică din ea.

Ea așteptă ca el să privească pe săturate înainte de a spune:

– Te doresc.

Își întinse brațele în jurul umerilor lui și încercă să îl tragă peste ea.

El sărută locul în care gâtul și umărul ei se întâlneau.

– Vreau să fac ca asta să fie plăcut pentru tine.

Ea își încrucișă încheieturile mâinilor și i le oferi.

– Nu ai de gând să îți folosești cătușele, domnule Oakleaf?

Ochii lui se lărgiră înainte să își înfrâneze expresia și o sărută.

– Regina, ești virgină. Mă gândeam că am putea să o facem, hm, într-un mod mai obișnuit mai întâi.

Ea se împinse pe palme, sânii ei țâșnind în afară către el în mod scandalos, încântător de goală și de liberă și oferindu-i-se mâinilor lui.

– Daffin, nimic nu a fost vreodată obișnuit între noi. Vreau ca și actul iubirii dintre noi să fie la fel. Din iunie am fantezii legate de cătușele tale.

El râse neîncrezător, o studie pentru o clipă cu ochii luminoși, apoi păru să ia o decizie și apucă cu abilitate cătușele din locul în care

zăceau pe saltea, în timp ce o sărută. Ea îi oferi din nou brațele, iar el închise un inel de metal peste încheietura mâinii ei.

– Doare? o întrebă, știind că avea încă răni de la frânghiile pe care le folosise Knowles.

– Un pic, răspunse ea. Dar într-un fel *foarte* plăcut.

Îi zâmbi larg și îi oferi și cealaltă încheietură.

– Ai atât de multă încredere în mine? o întrebă cu uimire, ochii lui căutându-i pe ai ei.

– Sigur că am.

El închise și cealaltă parte a cătușelor și le încuie.

Ea își drese glasul și adoptă o expresie severă.

– Spune-mi. Ce trebuie să fac pentru a cere îndurare? îl întrebă cu un zâmbet viclean.

Daffin își închise ochii. Cele mai ascunse fantezii ale sale se adevereau. Se înșelase în privința ei încă de la început. Ei bine, de când îi făcuse propunerea aceea pe Bow Street. Nu era deloc o persoană convențională. Nu era la fel ca restul doamnelor din înalta societate. Ea era Regina. Unică și originală și perfectă pentru el.

– Pune-ți mâinile deasupra capului, îi ordonă, încălecându-i șoldurile.

Ea se supuse, ridicându-și încheieturile încătușate ale mâinilor și odihnindu-și brațele pe saltea.

– Și acum? șopti.

– Acum? El ridică o sprânceană. Acum te voi face să mă implori.

Își coborî capul pe sânul ei și îi supse sfârcul. Regina gemu. El trase de el cu buzele și îl mușcă blând cu dinții. Șoldurile ei se zvârcoliră pe saltea.

El nu pierdu deloc vremea, scopul lui fiind precis în timp ce mâinile îi alunecară pe trupul ei până între picioare.

– O să-ți privesc fața când termini.

Își strecură încetișor un deget înăuntrul ei și apoi îl scoase, în timp ce șoldurile ei se ridicară neputincioase sub mângâierea lui.

– Vreau să te ating.

Trase de cătușe. În secret o încânta ideea de a fi neputincioasă, știind totuși, din felul în care privirea lui flămândă urmărea cum

creștea dorința în trupul ei sub atingerea lui, că ea era cea care deținea cu adevărat puterea.

– Nu. Eu doresc să te gust *pe tine*.

Se aplecă până când gura îi fu aproape de movilița ei. Rămase acolo o clipă, respirația lui caldă mângâind pielea ei delicată, până când ea simți că îi vine să strige. Apoi, fără nici un avertisment, limba lui se avântă și o linse între faldurile ude. Ea scoase un strigăt, iar cealaltă mână a lui veni și îi acoperi gura.

– Trebuie să rămâi tăcută.

– Da, domnule Oakleaf, răspunse ea obedientă printre degetele lui, tremurând de plăcere.

Mâinile lui puternice îi apucară șoldurile, apoi o linse iar și iar. Ea își încleștă maxilarul ca să nu strige. Își îngropă mâinile încătușate în pernele de deasupra capului ei, strângând din ce în ce mai tare cu fiecare trecerea a limbii lui păcătoase peste carnea ei cea mai intimă. Degetul lui reîncepu să lunece încet înlăuntrul și în afara trupului ei, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Apoi el își folosi vârful limbii pentru a descrie cercuri micuțe pe locul acela, ceea ce făcu ca trupul ei să i se arcuiască, lipindu-se de gura lui și căutând fiecare mângâiere micuță și arzătoare, până când fiecare mușchi al ei se întinse ca să îl atingă. Gura lui era neobosită și dintr-odată trupul ei nu îi mai aparținu, căci plăcerea puse stăpânire pe membrele ei și se prăbuși peste ea iar și iar, în valuri masive, care îi făcură inima să se rostogolească.

Trupul i se cutremura încă de fiorii încântători ai plăcerii când Daffin se mută din nou în sus, acoperindu-i pântecul și sânii de sărutări până când chipul îi ajunse din nou deasupra chipului ei.

– Vrei să îți scot cătușele?

Ea clătină din cap.

– Nu.

El se așeză între picioarele ei, erecția lui fierbinte explorând între coapsele ei.

Ea se trezi brusc din euforie.

– Daffin?

– Da, iubito?

– Va... durea?

Glasul ei avu o notă de vulnerabilitate care făcu ca inima lui să se strângă.

– Nu, îi șopti el în ureche.

– De unde știi?

El zâmbi lipit de urechea ei.

– Pentru că am pătruns deja dincolo de fecioria ta cu degetul acum câteva minute.

– Da? Îl privi cu ochii mari. Dar nu am simțit nimic altceva decât plăcere.

El se ridică într-un cot și o privi de sus.

– Asta, iubita mea, se datorează faptului că ți-ai ales cu înțelepciune primul amant.

Zâmbetul lui larg fu de-a dreptul arogant.

Ea îi răspunse zâmbind.

– Atunci, chiar te rog, continuă.

Daffin se sprijini pe mâini, pe care le puse de o parte și de cealaltă a capului ei, se așeză în poziția potrivită și lunecă în căldura ei fierbinte și udă. Odată ce pătrunse până la capăt, gemu. Nu simțise niciodată nimic atât de perfect ca trupul Reginei strângându-se în jurul lui. I se potrivea ca și cum fusese făcută pentru el.

Își lipi fruntea de a ei și se strădui să numere până la zece. Apoi își deschise ochii și o privi. Efortul de a se împiedica să se miște înlăuntrul ei era gata să îi provoace moartea prematură, iar faptul că mâinile ei erau încă încătușate deasupra capului ei îl făceau să fie mai tare decât fusese vreodată, dar se aplecă și îi mângâie obrazul cu degetul și îi sărută colțurile ochilor și vârful nasului.

– Ești perfectă. Știi asta?

– Cred același lucru despre tine, șopti ea.

El își așeză din nou mâinile de o parte și alta a capului ei și se retrase aproape complet din ea. Ea icni.

– Daffin!

El își coborî capul peste gura ei ca să o reducă la tăcere, în timp ce se afundă, încet, din nou înăuntru.

Șoldurile lui își continuară mișcările chinuitoare: înăuntru și apoi afară, în vreme ce șoldurile ei se zvârcoleau sub el, iar capul ei se mișca convulsiv pe cearșafuri. Trase de cătușe, în mod limpede dorind să îl atingă.

El se retrase complet și își roti șoldurile peste ea.

– Nu! protestă ea.

– Nu ce? o întrebă el cu respirația tăiată, rotindu-și în continuare șoldurile, chinuind-o, ademenind-o.

– Te doresc. Vino înapoi.

– Roagă-mă, îi ordonă el.

– Te rog, Daffin, șopti ea. Te doresc. Am nevoie de tine.

Atunci el lunecă înapoi înlăuntrul ei, iar ea gemu când el o umplu. O făcu iar și iar, ieșind din ea și obligând-o să îl roage să nu se oprească. După ce se afundă înlăuntrul ei pentru a zecea oară, fără îndoială, amândoi gâfâiau și erau aproape înnebuniți de dorință și de nevoia de a se descărca.

El coborî mâna și atinse cu vârful degetului miezul sensibil dintre faldurile ei.

– Spune-mi că mă dorești, gemu în urechea ei.

– Te doresc, strigă ea. Am nevoie de tine.

– Roagă-mă.

O ciupi de ureche.

– Te rog.

Degetul lui încercui carnea ei iar și iar. Ea era atât de aproape. Atât de aproape. Exact la limită.

Apoi el se opri.

– Nu, strigă ea.

Gura lui înghiți cuvântul.

– Ce dorești?

Zâmbetul lui larg o chinuia.

– Nu te opri. Degetul tău... te rog, nu te opri.

Încercă să își coboare mâinile ca să îl tragă către ea, dar el îi prinse brațele cu o mână, ținându-i încheieturile încătușate deasupra capului ei.

– Asta?

O încercui din nou cu degetul lui.

– Asta dorești?

– Da, gemu ea. Nu te opri. Te rog, nu te opri.

El o încercui din nou, iar șoldurile ei prinseră din nou ritmul. Era pe cale să termine. Avea să...

El își retrase degetul.

– Te rog. Nu te opri. Te rog, Daffin.

Gura lui o acoperi pe a ei și degetul lui reîncepu să îi încercuiască mugurele, iar și iar, în vreme ce ea își arcui șoldurile, neputincioasă în fața mișcării mâinii lui.

– Te rog, cerși ea. Nu te opri.

El mări ritmul mângâierii intime fără ca, de data asta, să se oprească, și greutatea zdrobitoare a climaxului ei o făcu să-i strige numele în gura lui.

El îi depărtă brutal picioarele cu genunchiul și lunecă înlăuntrul ei, penetrând-o până când propriul lui climax îl urmă pe al ei. Când ajunse pe culme, el se retrase și își revărsă sămânța pe pântecul ei, lipindu-se de ea și strivind-o, gemându-i numele în ureche.

Era incredibilă, minunată, făcută pentru el.

El nu mai cunoscuse niciodată o astfel de plăcere – a trupului și, în mod ciudat, a inimii.

Capitolul 41

Cătușele, află Regina, puteau fi folosite într-o varietate de moduri plăcute, iar Daffin era *foarte* dornic să i le arate. Petrecură ore întregi goi și încâlciți unul în brațele celuilalt și o mare parte din acest timp fu petrecut de Regina rugându-l pe Daffin să o facă să ajungă la climax.

Oricum se așteptase ea să fie actul fizic al iubirii, nu bănuise niciodată intensa legătură fizică și emoțională pe care o găsise în întuneric alături de Daffin. Lucrurile pe care el le făcuse trupului ei – nu dorea ca el să înceteze vreodată să o atingă. Iar și iar, o adusese pe culmile pasiunii și o ținuse suspendată până când îl ruga să îi dea drumul, iar când el o făcuse, o făcuse fără urmă de egoism, punând în joc totul pentru a se asigura că ea avea parte de plăcerea maximă.

Era încă întuneric afară când el o trase în brațele lui și îi sărută tâmpla.

– Iubito, îi șopti, trebuie să plec.

– Chiar trebuie? răspunse Regina cu un glas bosumflat.

Simți zâmbetul lui pe ureche.

– Soarele va fi în curând pe cer. Oamenii ne vor căuta. Mă îndoiesc că vrei să mă găsească aici.

Nu era în întregime sigură că nu dorea, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Daffin.

– Prea bine, acceptă ea. Dar sărută-mă pentru o ultimă oară.

– Pentru amintire? o întrebă.

Dorise să o spună în glumă, dar, când își coborî capul să o sărute, Regina nu se putu împiedica să nu fie șocată de faptul că aceasta putea să fie singura noapte pe care aveau să o petreacă vreodată împreună. Tot ce avea să aibă erau amintirile. Dacă îl găseau astăzi pe Knowles, așa cum sperau, ar putea să nu îl mai *vadă* niciodată pe Daffin, darămite să petreacă noaptea în aceeași casă cu el. Gândul acesta o făcu să simtă o durere în gât.

El o sărută pe îndelete, apoi se rostogoli pe marginea patului și se ridică în capul oaselor.

Ea trase pătura ca să își acopere pieptul și se ridică în fund în spatele lui.

– Promite-mi că vei fi cu băgare de seamă astăzi, Daffin.

Se întoarse să o privească peste umăr în timp ce își trăgea pantalonii pe el, cu un zâmbet larg pe chip.

– Sunt întotdeauna cu băgare de seamă, iubito.

Iubito. El folosea cuvântul ca pe un nume de alint. În schimb, ea era absolut sigură că simțea cu adevărat emoția aceea față de el. Să se îndrăgostească nu fusese un lucru la care se gândise când încercase să îl ademenească în pat. Ah, Dumnezeule! Ce își făcuse cu mâna ei?

Daffin se întoarse în camera lui fără să fie văzut, slavă Domnului. Reuși chiar și să își schimbe hainele, o dezlegare iute de păcate, și să își treacă o perie prin păr. Nu avea mult timp până când trebuia să fie în foaier ca să se întâlnească cu Grimaldi pentru ieșirea lor planificată în cartierul Seven Dials.

Noaptea petrecută alături de Regina fusese un lucru de vis. Nici în cele mai nebunești fantezii ale lui nu ar fi crezut că actul iubirii dintre ei ar fi putut fi astfel. Nu își dorise să se sfârșească. Regina era specială. Era frumoasă și inteligentă și amuzantă și curajoasă. Era tot ceea ce crezuse el că era în iulie trecut, în Surrey, ba și mai mult. Și se îndrăgostea de ea. Nu era un lucru la care se așteptase, dar era adevărat. Nopțile pe care le petrecuse știind că ea se afla în ghearele unui nebun îl torturaseră. Nu dorea să mai plec vreodată de lângă ea. Avea să fie nevoit să îi spună că era un copil nelegitim, în cele din urmă, dar spera – nu, trebuia să creadă – că ea avea totuși să îl accepte, la fel cum o făcuse Grimaldi. Nu ar fi putut să suporte dacă ea ajungea vreodată să regrete noaptea petrecută împreună.

Gândul de a nu o mai vedea îi strânse pieptul. Nu îi plăcu absolut deloc. Daffin clătină din cap. Soarele începea să se ridice la fereastră. Era în întârziere. Avea să se gândească mai târziu la viitorul lui cu Regina.

Mai întâi, trebuia să prindă un criminal.

Capitolul 42

Regina se spălă și se îmbrăcă repede. Alese o rochie de zi simplă, albastră, din bumbac, și plănui să poarte o pelerină albă și ciorapi groși, de lână. Era ger afară și o privire fugară pe fereastră îi spuse că răsăritul avea să dezvăluie un cer cenușiu și întunecat. Astăzi trebuia să îi ajute pe Daffin și pe Mark. Aceștia se bazau pe ea să găsească fereastra pe care se târâse în urmă cu câteva nopți. Nu exista nici o garanție că Knowles avea să se mai afle acolo, dar poate aveau să fie indicii legate de locurile prin care umbla. Spera doar să poată găsi destule cât să îi dea de urmă. Nu dorea ca timpul petrecut alături de Daffin să ia sfârșit, dar dorea ca familia ei să poată sta liniștită. Dorea să poată fi în stare să își pună capul pe pernă în noaptea aceasta, știind că, în sfârșit, erau cu toții în siguranță.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse gândurile. Înghesui cămașa de noapte sfâșiată într-un sertar și strigă:

– Intră.

Ușa se deschise și capul luminos al lui Nicole se iți de după ea. Era îmbrăcată în cămașă de noapte și halat. Se strecură în încăpere și bătu cu mâna patul Reginei.

– Bună dimineața, spuse, întinzându-se și căscând. Am venit să te îmbrățișez și să îți urez noroc. Îi aruncă Reginei o privire serioasă. Nu îmi place deloc să văd că te pui din nou în primejdie, dar îmi dau seama că trebuie să mergi.

Regina dădu din cap.

– Trebuie. Sunt singura care a fost acolo.

– Știu, și ești curajoasă să faci asta, dar nu trebuie să îmi și facă plăcere. Te rog să nu îți asumi nici un risc și să vii înapoi teafără. Voi fi bolnavă de îngrijorare până când vă veți întoarce cu toții.

– Nu te teme.

Regina își îmbrățișă verișoara.

– Mi-am învățat lecția în ceea ce privește asumarea riscurilor.

Nicole se întoarse către ușă.

– Nicole, strigă Regina.

Verișoara sa se întoarse din nou către ea.

– Da?

– Eu... aș putea să îți adresez o întrebare?

Regina își mușcă buza. Nu era deloc sigură că era bine să îi pomenească lui Nicole despre sentimentele ei față de Daffin, dar avea cu disperare nevoie de un sfat.

– Desigur.

Nicole merse din nou către ea și se așeză pe marginea patului.

Regina își lipi mâinile de obraji.

– Am să îți spun ceva.

Nicole îi scrută chipul.

– Ce este?

– Eu și Daffin am petrecut noaptea împreună.

Zâmbetul lui Nicole fu uriaș.

– Speram că așa va fi. Îi aruncă Reginei un surâs satisfăcut. A fost exact așa cum ți-ai imaginat?

– A fost... magic, șopti Regina.

– Spune-mi, te rog, că și-a folosit cătușele.

Nicole mișcă din sprâncene.

– Sunt o doamnă. Nu aș recunoaște niciodată asemenea lucru. Regina izbucni în râs. Dar da, le-a folosit, și da, a fost magnific.

– O! Nicole sări încet pe saltea. Trebuie să îl întreb pe Mark dacă are o pereche.

– Dar pe cât de minunat a fost, continuă Regina, nu sunt sigură ce-ar trebui să fac acum.

– La ce te referi? întrebă Nicole, clipind des.

– Mă refer la faptul că nu sunt deloc sigură că Daffin dorește mai mult.

O expresie tristă traversă chipul lui Nicole.

– Iar tu îți dorești ceva mai mult?

Regina își mușcă buza și încuviință încet din cap.

– Da... îmi doresc. Vai, Nicole. Cred că... este posibil ca eu... să fiu îndrăgostită de el.

Nicole îi apucă mâna.

– Vai, Regina, mă bucur atât de mult pentru tine!

– Dar cum îl pot convinge că ar trebui să fim mai mult?

Nicole strânse mâna Reginei.

– Dragostea nu trebuie convinsă, prietena mea. Sfatul meu? Urmează-ți inima. Întotdeauna.

– Dar, chiar dacă Daffin simte la fel, cu siguranță vom avea de înfruntat dezaprobarea bunicii și a unchiului Edward.

Nicole oftă.

– Asta rămâne de văzut.

Bunica intră valvârtej în încăpere.

– Ah, mă bucur așa de mult că te-am prins înainte să pleci. Îmi era teamă că ai plecat deja.

Se grăbi să ajungă lângă Regina și îi dădu un sărut pe obraz.

Regina și Nicole făcură schimb de priviri.

– Mulțumesc, bunico, zise Regina.

– Acum, fii vitează, dar cu băgare de seamă, zise bunica. Ai fost întotdeauna o fată atât de încăpățânată! Te rog să te întorci acasă teafără.

Regina își drese glasul:

– Bunico? Că tot veni vorba despre faptul că sunt încăpățânată...

– Vă las singure, interveni Nicole, ridicându-se și părăsind încăperea înainte ca Lady Harriet să apuce să obiecteze.

– Ce este, draga mea? întrebă bunica, mângâind obrazul Reginei.

Regina trase adânc aer în piept.

– Dacă ți-aș spune că iubesc pe cineva care nu face parte din clasa mea socială?

Bunica își împreună mâinile cu o bucurie evidentă.

– Vai de mine, renunțasem la speranța că te vei îndrăgosti vreodată. Bărbatul acesta te iubește?

– Sper că da.

Zâmbetul bunicii se lărgi.

– Dorește să se însoare cu tine?

Regina ridică neputincios din umeri.

– Sper că da.

O lumină înțelegătoare se ivi în ochii albaștri ai bunicii sale.

– Atunci apucă-l cu ambele mâini și nu-i da drumul. Bătu ușurel mâna Reginei și se întoarse către ușă. Ne vedem când te întorci.

– Așteaptă. Bunico? Nu vrei să afli cine este? întrebă Regina râzând.

Lady Harriet se opri la ușă și se întoarse cu un zâmbet viclean.

– Este domnul Oakleaf, draga mea. Sunt bătrână, nu și oarbă. Și sunt sigură că strănepoții mei vor fi superbi!

Bunica ei îi făcu cu ochiul și ieși din încăpere.

Capitolul 43

În lumina dimineții, trăsura lui Mark se opri lângă intersecția dintre străzile Earlham și Mercer. Din pământ se ridica încă ceața și gerul o făcu pe Regina să își îngroape mai adânc mâinile în manșonul de blană. Aruncă o privire pe fereastră, încercând să se împotrivească panicii crescânde care amenința să o sufoce.

Ultima oară când se aflase aici fusese aproape paralizată de groază, convinsă că Knowles avea să o găsească în orice clipă și să o târască înapoi în celula din dormitorul acela.

– Inspiră adânc, zise Daffin, cu mâna lui puternică și caldă pe cotul ei.

– Este atât de evident faptul că sunt înspăimântată?

– Da, dar nu ai nimic de care să îi fie frică, spuse Daffin.

Mark ședea în fața ei, cu privirea ațintită pe fereastră, în căutarea oricărui semn de mișcare. La colțurile străzii, erau niște băieți care vindeau ziare și alți negustori care își deschideau tarabele, dar drumurile erau în cea mai mare parte deșarte, localnicii aparent dormind încă după distracția din seara precedentă.

Daffin sări din trăsură și se întoarse să o ajute pe Regina să coboare. În momentul în care ghetele ei atinseră pământul înghețat, amintirile nopții în care evadase reveniră în plină forță. Se strădui să inspire adânc. „Fii curajoasă! Fii puternică!"

Aruncă o privire în jur. Ultima dată când fusese aici era întuneric, dar mirosul locului îi trezi amintirile, ziare și pește combinate cu niște deșeuri la care nu dorea să se gândească.

Clătină din cap și se obligă să privească în jur, sperând să poată găsi drumul înapoi, dacă ar fi fost în stare să dea de aceleași repere pe care le văzuse în noaptea aceea. Dacă la vremea aceea capul ei nu ar fi fost încețoșat de laudanum!

– Nu te grăbi, Regina, spuse Daffin, glasul lui alinând-o din spate.

Cât timp fuseseră în trăsură alături de Mark nu dăduse nimic în vileag. Cu siguranță nu o tratase ca și cum tocmai își petrecuseră

noaptea împreună. Ar fi putut să creadă că își imaginase toată treaba dacă nu ar fi fost blândețea din ochii lui atunci când arunca o privire către ea.

Nu că îl condamna pentru faptul că rămânea distant. Nu prea putea să se comporte altfel în fața lui Mark. Avea să se prefacă și ea că nu se petrecuse nimic între ei, dar în tot timpul în care călătorise alături de Daffin în trăsură, fusese preocupată de apropierea lui și de mirosul lui. Dorise să se întindă și să îl sărute, să îi apuce brațul și să i-l tragă în jurul ei. Dorea protecția lui, stabilitatea lui, puterea și căldura lui. Îl dorea cu totul. Știa că el credea în continuare că diferența între rangurile lor era prea mare, dar nu îi păsa. Ar fi renunțat la toate ca să îl aibă pe el.

– Vezi ceva familiar? întrebă Mark, smulgând-o din gânduri.

Regina privi din nou în jur, tremurând de frig. Totul părea la fel, rândurile fațadelor murdare ale tristelor căsuțe orășenești, gunoiul adunat în jur, ferestrele întunecate, cenușiul.

O sclipire de roșu îi atrase privirea.

– Așteaptă. Îmi amintesc de aia.

Scoase o mână din manșon și arătă cu degetul.

– Ce anume? întrebă Daffin, răsucindu-se ca să urmărească direcția degetului ei.

– Aceea. Ușa aceea roșie, zise ea. Îmi amintesc trecând în grabă pe lângă ea, gândindu-mă ce culoare veselă avea.

– Din ce direcție veneai? întrebă Mark în timp traversară toți trei strada, către casa cu ușa roșie.

Regina își mușcă buza și cugetă o clipă. Văzuse ușa în vreme ce trecea în grabă pe lângă ea, iar aceasta se aflase pe partea stângă a ei. Trebuie să fi mers spre vest.

– Într-acolo, spuse, arătând din nou cu degetul. Veneam din direcția aceea și mă îndreptam într-acolo.

Arătă cu degetul în direcția opusă.

– Să mergem, zise Daffin.

Porniră în direcția pe care ea o indicase.

– Da, spuse Regina, încălzindu-se și devenind mai entuziasmată în timp ce grăbiră pasul. Îmi amintesc și de lampadarul acela, datorită păpușii de la baza lui. M-am gândit cât de ciudat era să văd o păpușă pe trotuar.

Apropiindu-se de lampadar, își coborî privirile către păpușa stricată și aruncată la baza acestuia. Îi amintise de păpușile ei, pe care le abandonase când era copilă.

– Pe aici, spuse Regina, ridicându-și fustele și pășind și mai iute.

Cei doi bărbați o urmară.

– Cât de departe ai mers până când ai văzut păpușa? întrebă Mark.

– Nu prea departe, răspunse Regina. Erau poate doar o jumătate de duzină de case din locul în care am fost ținută.

Continuă aproape să fugă până când ajunse la grupul de case în care era sigură că fusese ținută. Își lăsă fustele să cadă și puse mâinile pe șolduri, privindu-le gânditoare. Arătau toate exact la fel.

– Este greu de spus. În noaptea aceea era foarte multă zăpadă.

Zăpada aproape că se topise. Nu își putea găsi drumul înapoi după gardul viu în care căzuse... sau poate da?

– Corsetul meu! exclamă ea.

– Scuză-mă?

Daffin îi aruncă o privire care spunea că era convins că *trebuia* să o fi auzit greșit.

– Corsetul și ciorapii mei. Nu m-am mai chinuit să mi le pun la loc. În schimb, le-am vârât în gardul viu de lângă casa de lângă cea în care am fost prizonieră.

– Vorbești serios? întrebă Mark.

– Cât se poate de serios. Le-am vârât în gardul viu de pe partea care dă spre casă.

Cei doi bărbați plecară să verifice fiecare gard viu. Toate casele aveau garduri vii asemănătoare, așadar, asta nu făcu căutarea mai ușoară.

Regina căută și ea. Era aplecată pe partea cu gardul viu al celei de-a treia case când Daffin strigă:

– Le-am găsit!

Ridică ciorapii și corsetul, fluturându-le, cu un zâmbet larg pe chip.

Regina fu prea bucuroasă că găsiseră casa ca să mai fie jenată de faptul că lenjeria ei era fluturată în aer.

– Asta este! strigă ea, alergând să i se alăture lui Daffin, cu Mark pe urmele ei.

– Dacă erau în gardul acela viu, zise ea, atunci am ieșit pe fereastra *aceea*.

Se întoarse către casa de alături și arătă cu degetul în sus. Geamul din fereastra pe care o arătase nu mai era. O pătură murdară fusese îndesată în cadrul gol, chipurile ca să țină la depărtare aerul rece.

– Aceasta este, zise ea, înghițind în sec. Aceea este camera.

Cei doi bărbați încercară că o convingă pe Regina să se întoarcă la trăsură, dar ea refuză. Parțial pentru că nu dorea să piardă nici un minut din treaba asta și parțial pentru că se simțea mai în siguranță alături de Daffin. Cei trei își croiră drum către ușa de la intrarea casei în care Regina fusese ținută.

Daffin ciocăni la ușă. O dată. De două ori.

Trecură câteva minute înainte ca ușa să se deschidă.

O femeie cu o apariție plăpândă, cu un șal înfășurat în jurul umerilor subțiri, stătea în pragul ușii, privindu-i cu ochii mari.

– Cine este proprietarul acestei case? întrebă Daffin.

– Fiul meu, domnule.

Femeia strânse mai tare șalul în jurul umerilor săi.

– Și cine oi fi dumneata?

– Oakleaf. Daffin Oakleaf. Lucrez în Bow Street.

Ochii bătrânei se lărgiră de respect și admirație.

– Ah, am citit despre dumneata în ziar.

– Care este numele fiului dumitale? întrebă Daffin, neluând în seamă remarca acesteia.

Femeia se mută de pe un picior pe celălalt.

– Michael Mitchell.

– Mai trăiește și altcineva aici? Sau stă aici? întrebă Daffin.

– Michael are prietenul acesta ciudat care trece pe aici când și când.

Bătrâna ridică din umeri.

– Am fost plecată până ieri pentru sărbătoarea de Crăciun. Am petrecut o vreme împreună cu sora mea, în Devon.

– Fiul dumitale este aici? întrebă Mark.

– Da. Femeia încuviință din cap. Dar doarme.

– Mergi să-l aduci, îi ceru Mark. Vom aștepta.

Când Michael Mitchell sosi la ușă câteva minute mai târziu, nu păru deloc încântat să fi fost trezit la o oră atât de matinală.

– Ce mama dracului vreți? Și ar fi bine să merite, vă spun.

– Cunoști un bărbat pe nume Quinton Knowles? întrebă Daffin. Și ai face bine să spui adevărul. Nu am timp de joacă.

Regina putu să își dea seama, după expresia surprinsă și vinovată de pe chipul lui Mitchell, că acesta *chiar* îl cunoștea pe Knowles. Aproape că își închise ochii de ușurare.

– Ce treabă aveți cu el? întrebă Mitchell, privind cu ochii mijiți micul grup.

Mama lui îl plesni peste ceafă.

– Spune-i omului ce știi, Michael, îi spuse ea. Este un agent din Bow Street în carne și oase, asta este.

Michael păru să fie mai puțin impresionat și mai mult temător la auzul acestei vești, spre deosebire de mama sa.

– Îl căutăm pe Quinton Knowles și, dacă știi unde se află, ai face mai bine să îmi spui imediat, îl avertiză Daffin.

– Mie ce îmi iese din treaba asta? întrebă Mitchell, împungându-și obrazul cu limba.

– Două lire, declară Mark.

Ochii lui Michael Mitchell se aprinseră. La fel și ai mamei acestuia.

– Mai întâi, unde sunt banii? întrebă Mitchell, în mod clar bănuitor încă.

Mark își deschise haina, își scoase punga și scoase două lire.

– Chiar aici.

Mitchell își întinse mâna soioasă.

– Nu înainte să ne spui unde se află Knowles și să îl găsim, răspunse Daffin.

Mitchell se încruntă.

– De unde să știu că îmi vei da banii?

– Nu știi, răspunse Mark. Va trebui doar să ai încredere în mine. Sau îl pot lăsa pe prietenul meu aici de față să te bată până obține de la tine locul în care se află Knowles.

Daffin îl privi pe tânăr cu ochii mijiți.

– Crede-mă. Nu mi-ar face nimic mai multă plăcere.

– În regulă, zise Mitchell. Stă la o pensiune la nici două străzi de aici. La doamna Penworthy. Dar dacă îi ziceți că eu v-am zis unde se află, viața mea nu va face nici un ban.

Mark scoase o liră și i-o aruncă.

– Mă voi întoarce cu restul după ce dăm de Knowles.

Își reluară drumul înapoi către trăsură și urcară în ea.

– Când ajungem acolo, Regina, trebuie să rămâi în trăsură, o avertiză Mark. Dacă pățești ceva, Nicole îmi va pune pielea pe băț.

Regina încuviință din cap. Nu dorea să îi pună din nou în pericol pe Mark și pe Daffin.

– Foarte bine.

Daffin îi dădu vizitiului instrucțiuni să meargă până la pensiunea aflată la două străzi și, curând, trăsura lor opri în fața imobilului dărăpănat.

– Să sperăm că este ziua noastră norocoasă, spuse Mark.

– Dacă nu se află aici, mă întorc după Mitchell, spuse Daffin, încordându-și pumnul.

– Ba nu. Dar îți înțeleg sentimentele, răspunse cu un zâmbet Regina. Fii cu băgare de seamă.

– Așa voi face, răspunse Daffin, făcându-i cu ochiul.

Daffin deschise drumul până la ușa de le intrare. După ce se consultară scurt cu doamna Penworthy și îi dădură două lire pentru deranjul ei, femeia de vârstă mijlocie îi conduse pe o scară întunecată către o ușă aflată la mijlocul coridorului.

Cu pistolul scos, Daffin își puse urechea la ușă. Sforăiturile umpleau încăperea de cealaltă parte. Daffin zâmbi larg. Nu dăduse niciodată greș. Cel mai bun moment să prinzi răufăcători era întotdeauna acela în care aceștia dormeau. Nu se deranjă să ciocăne la ușă. Făcu schimb de priviri cu Grimaldi și dădură amândoi din cap, înainte de a lovi ușa cu piciorul, deschizând-o.

Quinton Knowles dormea buștean, singur într-un pat micuț care ocupa cea mai mare parte a încăperii. Nici măcar nu se mișcă atunci când ușa se făcu țăndări și cei doi bărbați năvăliră prin ea.

Daffin și Grimaldi clătinară amândoi din cap. Daffin merse cu pași mari până la marginea patului, armă pistolul și îl ațintì asupra lui Knowles.

– Bună dimineața, zise, lovind salteaua cu piciorul.

Knowles se ridică cu greu și se sprijini cu spatele de perete și mâinile în aer. Înghiți în sec în mod vizibil.

– Oakleaf?

Daffin zâmbi sumbru.

– Te rog să îmi dai un motiv pentru care să apăs pe trăgaciul acesta.

Knowles respira cu greutate.

– Naiba să te ia, Oakleaf.

– Cine te-a angajat să o răpești pe Lady Regina? întrebă Daffin printre dinții încleștați.

– Mai bine putrezesc în închisoare decât să îți spun, zise bărbatul mai în vârstă, cu ochii fulgerând de sfidare.

Daffin îl apucă de guler și îl ridică la jumătatea peretelui, apăsându-și apoi cu putere antebrațul pe gâtlejul lui Knowles.

– Cine. Te-a. Angajat?

– Cine crezi? se chinui Knowles să spună, trăgând în zadar de brațul lui Daffin.

Daffin îl privi fix în ochi.

– Fără îndoială, un gunoi, dar vreau un *nume*.

Prin ochii lui Knowels trecu fulgerând teama.

– Un nume nu îmi va cruța viața, nu-i așa? reuși el să rostească.

Daffin apăsă cu și mai multă putere.

În ciuda lipsei de oxigen, Knowles zâmbi batjocoritor.

– Ha. Mă vei ucide, nu-i așa? *Ești* un ucigaș. Exact ca mine. Am încercat să îi spun frumoasei Lady Regina că tu și eu suntem croiți din același material, dar ea a refuzat să mă asculte. Cu atât mai rău, biata femeie. Chiar cred că este pe jumătate îndrăgostită de tine, deși numai Dumnezeu știe de ce.

Daffin scrâșni din dinți.

– Eu și cu tine *nu* suntem croiți din același material, Knowles.

– Ba dacă mă ucizi, suntem.

Knowles apucă din nou brațul lui Daffin, culoarea întunecându-i-se de la roșu la aproape vânăt.

Daffin își slăbi doar puțin strânsoarea.

– Dă-mi un nume și îți voi cruța viața.

– Promiți? întrebă Knowles, cu glasul răgușit și speranța strălucindu-i în ochi.

– Da, scrâșni Daffin.

Își slăbi strânsoarea destul cât să îi îngăduie bărbatului să vorbească normal.

Knowles petrecu câteva momente tușind aplecat înainte de a se întoarce din nou cu fața către Daffin.

– Chiar cred că spui adevărul, Oakleaf, sau ar trebui să spun *Portland?*

Daffin îl trânti din nou de perete.

– Naiba să te ia. Dă-mi un nume!

– Millingham, rosti Knowles, sufocându-se. Lady Rosalind Millingham.

– Cine?

Grimaldi, care stătuse în apropiere în caz că Knowles ar fi încercat să fugă, rupse tăcerea.

Daffin îl lăsă pe Knowles să se prăbușească pe saltea, unde bărbatul își duse mâna la gât și tuși.

– De ce te-a angajat? vru să știe Daffin.

Pe deasupra, nu recunoscu numele.

Knowles se opri un moment să-și tragă respirația, înainte de a se uita dușmănos la cei doi bărbați.

– Se pare că lui Lady Rosalind i s-au aprins călcâiele după viitorul logodnic al lui Lady Regina, contele de Dryden.

– Despre ce naiba vorbești? clătină Daffin din cap.

Rânjetul lui Knowles dezveli dinți putrezi.

– Lady Rosalind tânjește de cinci sezoane după conte. Între timp, Dryden a fost interesat doar de Lady Regina și de pământul pe care îl obținea dacă se căsătoreau.

– Asta nu are nici o noimă, scrâșni Daffin. Uciderea Reginei nu garantează faptul că Dryden se va însura cu Lady Rosalind.

Knowles ridică din umeri.

– Poate că doamna mea era dispusă să își asume riscul. Mi-a spus nu doar o dată că Lady Regina și afurisitul acela de pământ erau singurul lucru care îi despărțea. Stă pe margine de cinci sezoane, așteptând ca el să își dea seama că Lady Regina nu îl va accepta niciodată. După cum se dovedește, contele era cea mai bună partidă pentru ea și, aparent, ducele de Colchester îi dăduse de curând lui Dryden un motiv să spere că, până la urmă, ar putea avea loc o căsătorie cu Lady Regina.

– Este o nebunie!

Lui Daffin îi venea să îl strângă de gât pe Knowles și să îl omoare, până la urmă. Îi venea să îi omoare atât pe Knowles, cât și pe Lady Rosalind. Se strădui să se dea înapoi, în timp ce fu consumat de o furie fierbinte.

– Când te-a angajat? întrebă Grimaldi.

– Acum mai mult de o lună. Am hotărât să aștept până după Crăciun ca să o șterpelesc pe Lady Regina. M-am gândit ca, între timp, să mă distrez un pic cu voi toți. Nu ești deloc mai bun decât mine, Portland. Să nu uiți asta.

– Numele meu nu este Portland, scrâșni Daffin.

Knowles clătină din cap.

– Nu am înțeles niciodată de ce ai refuzat să recunoști un tată atât de bogat și de puternic. Asta dovedește doar cât ești de idiot.

– Cine este idiot?

Daffin lovi patul cu piciorul suficient de tare încât să îl trântească de perete.

– Nu am avut niciodată de gând să te ucid, iar tu tocmai ai mărturisit totul. Vei merge în temniță și mă voi asigura personal că nu vei mai ieși vreodată. Când vei muri, eu însumi îți voi pune pe foc oasele.

– Poți să arzi în iad, Oakleaf.

Knowles îl scuipă.

Daffin îl apucă, îl răsuci cu spatele și apoi îi prinse cătușele la încheieturi.

– Nu. Asta este treaba ta. Nu vei mai răni niciodată o femeie pe care o iubesc.

Grimaldi îl apucă pe Knowles și îl împinse în fața lui către ușă.

– Poate că nu, zise Knowles, dar încă mai am un strop de protecție.

– Ce fel de protecție? întrebă Daffin, îngustându-și ochii.

– H.J. Hancock.

Knowles rânji batjocoritor peste umăr.

Daffin îl privi cu ochii mijiți.

– Reporterul? De la ziar?

– Unul și același. De luni bune tot întreabă de tine. Îți scotocește trecutul. Caută orice informație pe care o poate găsi. Unul dintre compatrioții mei a lăsat o scrisoare din partea mea adresată lui Hancock.

Daffin avu nevoie de fiecare gram din puterea pe care o avea ca să nu îl lovească pe Knowles atât de tare încât să îi frângă gâtul.

– De ce?

– Scrisoarea conține toate detaliile despre cine ești cu adevărat, Portland, răspunse Knowles. Dacă nu iau legătura cu prietenul meu până la căderea întunericului, acesta are instrucțiuni să îi trimită lui Hancock scrisoarea aceea. O va primi la timp să apară în ziarul de mâine. Toată lumea va afla ce curvă a fost maică-ta și ce bastard fără nume ești. Asta doar dacă, desigur, nu vei dori să mă eliberezi.

Capitolul 44

Dimineața următoare, trăsura lui Daffin opri în fața casei lordului Millingham, în Mayfair. El și Grimaldi fură conduși într-un salon bej unde așteptară aproape o oră înainte ca tatăl lui Lady Rosalind să catadicsească să li se alăture.

– Domnule Oakleaf, zise lordul Millingham când intră în încăpere. Îmi pare rău că am întârziat. Tocmai citeam despre dumneata în ziar.

Aruncă prima pagină a ziarului pe masa din fața lui Daffin.

Titlul îl privi dușmănos.

UN AGENT FAIMOS ESTE FIUL DUCELUI DE PORTLAND

– Cărui fapt datorez plăcerea de a avea în casa mea un *bastard?* întrebă Millingham cu un zâmbet fals.

– Fii cu băgare de seamă, mârâi Grimaldi.

Daffin apucă ziarul. Se pregătise pentru asta. Knowles nu jucase la cacealma. Trecu iute în revistă articolul. Cum era de așteptat, acesta era scris de însuși H.J. Hancock. Dezvăluia faptul că Daffin Oakleaf, chipeșul agent din Bow Street, era de fapt Daffin Portland, fiul nelegitim al ducelui de Portland. Ducele îl zămislise cu amanta lui. Aceasta fusese născută Sally Oakleaf, dar, ca o curtezană celebră a celor care aparțineau lumii bune, își schimbase numele în Marie Dubois. Erau toate acolo. Și totul era adevărat.

Daffin alesese. Trebuia să suporte consecințele. Prefera să renunțe la reputație, în loc să negocieze cu un gunoi de teapa lui Quinton Knowles.

– Lord Coleford, îi zise Millingham lui Grimaldi, poate ai dori să explici motivul vizitei voastre.

– Ne aflăm aici pentru a schimba o vorbă cu fiica dumitale, Lady Rosalind, răspunse Grimaldi. Avem motive să credem că a fost implicată într-un atac recent asupra lui Lady Regina Haversham.

– Rosalind a mea? Ochii vicontelui se lărgiră. Despre ce naiba vorbești?

Daffin și Grim avură un schimb de priviri. Așa cum bănuiau, lordul Millingham știa ceva.

– Da, Millingham, și ne întrebam de unde a luat suma de bani de care a fost nevoie pentru a-l plăti pe răufăcătorul care a dus la îndeplinire atacul.

Millingham își umflă pieptul.

– Este cu neputință să crezi că *eu* am avut ceva de a face cu asta.

– Putem avea o discuție cu Lady Rosalind? întrebă Grimaldi, cu încordare în glas.

– Cred că e încă în pat, răspunse Millingham.

Grimaldi îi zâmbi fals.

– Vom aștepta.

Millingham păru tulburat de insistența lor, dar se grăbi să iasă din încăpere și reveni după mai puțin de o jumătate de oră cu fiica sa pe urme. Lady Rosalind era înaltă, cu păr blond, ochi albaștri ca de cristal și un zâmbet calculat.

– Lord Coleford, domnule Oakleaf, zise ea când intră solemn în încăpere. Tatăl meu zice că ați dori să schimbăm câteva cuvinte.

Flutură inocent din gene.

– Cunoașteți un anume domn Quinton Knowles? întrebă Daffin.

Clătină din cap și se uită în podea

– Nu. Nu cred că am auzit vreodată numele acesta.

– El pretinde că i-ați plătit o mie de lire ca să o ucidă pe Lady Regina Haversham.

Lady Rosalind icni. Daffin fu nevoit să recunoască că era o actriță destul de bună.

– Despre ce, Dumnezeu, vorbiți? Nu știu la ce vă referiți. Abia dacă o cunosc pe Lady Regina.

– Vedeți, fiica mea nici măcar nu știe cine este personajul acesta, Knowles, răspunse lordul Millingham. Ca să nu pomenim de accesul la o asemenea sumă de bani.

– Da, scrâșni Daffin. Este cu adevărat un mister cum ar putea avea Lady Rosalind o asemenea sumă de bani... fără ajutor.

Îl privi pe viconte din cap până în picioare.

Grimaldi se ridică în picioare. Se adresă lui Lady Rosalind:

– După spusele domnului Knowles, sperați la o cerere în căsătorie din partea lordului Dryden și știați că el și Regina urmau să se logodească în curând.

– Lordul Dryden și Lady Regina sunt logodiți? întrebă Lady Rosalind, cu o expresie în care se puteau citi teama și mânia.

– Încă nu, răspunse Grimaldi.

– Niciodată, mormăi Daffin.

– Ce-ați spus? întrebă Lady Rosalind.

– Nimic, răspunse Daffin.

Lady Rosalind își dădu capul pe spate.

– Lady Regina pare destul de drăguță, dar mă îndoiesc sincer că lordul Dryden are de gând să se însoare cu *ea*. Este un pic, să spunem, cam în vârstă, pentru o propunere în căsătorie. Și apoi, Dryden mi-a spus nu doar o dată că pământul era mult mai atractiv decât doamna în cauză.

Izbucni în râs.

Daffin sări în picioare.

– Lady Regina este o femeie mai bună decât vei fi dumneata vreodată. Dryden ar fi un bărbat norocos să o aibă.

Millingham o împinse pe fiica sa în spatele lui.

– Cum îndrăznești să vorbești astfel cu Rosalind a mea? Cum îndrăznești să vii aici și să arunci cu acuzații din partea unui criminal ordinar, fără nici o dovadă? Presupun că nu ai nici o dovadă, altfel ai fi scos-o la iveală până acum. Arată-mi-o imediat ori pleacă. Refuz să te țin sub acoperișul meu pentru o clipă în plus, domnule Oakleaf, sau ar trebui să spun... Dubois?

Daffin se repezi la viconte, dar Grimaldi ajunse primul, împingându-l la o parte pe Daffin.

– Vă rog să plecați! porunci Millingham, ridicându-și nasul în aer.

Daffin își îndreptă haina și în privi cu ochii îngustați pe viconte.

– Fii fără grijă, milord, când vom obține dovada, ne vom întoarce după Lady Rosalind.

Grimaldi îl obligă pe Daffin să iasă primul din încăpere. Ajunseră afară, la trăsură, unde Daffin lovi cu pumnul peretele vehiculului.

– La naiba, Grim. Ea o să scape.

– Mă tem că ai dreptate. Știi la fel de bine ca și mine că în lumea noastră, cuvântul unei Lady împotriva unui criminal cunoscut este luat ca fiind adevărul.

Daffin clătină din cap.

– Cel puțin Knowles este închis în adâncurile închisorii Newgate.

– Da, tocmai dintr-un motiv opus. A fost acuzat de Regina, care este o Lady.

În după-amiaza trecută, Regina îl putuse identifica pe Knowles cu ușurință și judecătorul din Bow Street îl trimisese la închisoare fără măcar să îi arunce o a doua privire.

– Tocmai din acest motiv avem nevoie de o forță polițienească.

Daffin încuviință den cap.

– Ai dreptate.

– Mă îndoiesc că vom găsi vreodată o dovadă că Lady Rosalind l-a plătit pe Knowles, zise Grim, intrând în trăsură.

– Știu, răspunse Daffin, urcând în urma lui. Dar i-am spus că ne vom întoarce pentru că vreau ca ea să privească peste umăr pentru tot restul vieții ei.

Grim se lăsă pe perne.

– Încotro?

– Spre casa ta. Am o întrebare importantă pentru unchiul tău.

Daffin petrecu în tăcere călătoria până la casa lui Grim. Luase o decizie. Auzind-o pe dezgustătoarea Lady Rosalind spunând lucrurile acelea despre Regina, își dăduse seama. Nu îi putea îngădui Reginei să se căsătorească cu Dryden. Dryden nu era potrivit pentru ea. Dryden nu o iubea. Daffin da. Ghicise cât de adânci îi erau sentimentele pentru ea atunci când fusese răpită, dar acum știa cu siguranță. O iubea cu disperare pe Regina. Nu dorea să mai petreacă o altă zi din viața lui fără ea. Trebuia măcar să facă o încercare. Mai întâi, avea nevoie de aprobarea unchiului ei.

Păși împreună în foaierul lui Grimaldi.

– Vrei să vin cu tine? întrebă Grim.

– Nu.

Daffin clătină din cap. Nu dorea să își pună prietenul într-o situație dificilă.

– Ceea ce am de spuse este pentru urechile ducelui și doar pentru ale lui.

– Am înțeles.

Grim îl bătu pe umăr.

– Noroc, Oakleaf!

Daffin încuviință din cap și se întoarse către majordom.

– Mă aflu aici ca să îl văd pe ducele de Colchester.

Abbot îl conduse în salon, în aceeași încăpere în care Regina îl tratase de rana provocată de un pistol. Astăzi se afla aici cu o misiune total diferită. Daffin nu mai avea secrete. Totul se afla acolo, în revista *Times*, tipărit negru pe alb, în văzul întregului oraș. Poate că ducele avea să îl refuze pe Daffin pentru trecutul său, dar reacția lui Grimaldi îi dăduse speranță. Nu exista decât o singură cale să afle ce credeau unchiul și bunica ei.

După nici un sfert de oră, ducele fu adus în încăpere în scaunul cu rotile, de către doi lachei care plecară iute.

Daffin se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

– Excelență.

– Domnule Oakleaf, rosti ducele. Am citit despre dumneata în ziar azi-dimineață.

– Îmi pare rău să aud asta.

Daffin trase de legătura pe care o purta la gât.

– L-am cunoscut pe ducele de Portland, continuă ducele pe un ton mohorât. Nu pot să spun că l-am plăcut.

– Nici eu.

Desigur că lumea bună încă nu știa ce făcuse Portland. Portland nu recunoscuse niciodată că îl angajase pe Knowles ca s-o omoare pe mama lui Daffin. Dar Portland era mort. Daffin nu putea decât să spere că în viața de apoi dăduse socoteală așa cum merita.

Daffin se mută pe celălalt picior.

– Mă aflu aici, Excelență, pentru a vă întreba un lucru foarte important.

Ducele își ridică bărbia.

– Ce anume?

– Pot să am binecuvântarea domniei voastre pentru a mă căsători cu Lady Regina?

Ducele își lăsă bărbia în piept. Sprâncenele sale albe i se coborâră mult peste ochi.

– Domnule Oakleaf, zise, ai făcut multe lucruri lăudabile pentru familia aceasta. Îți suntem profund recunoscători, dar...

Ducele se întrerupse.

– Dar recunoștința aceea nu se întinde până la mâna nepoatei domniei voastre? încheie Daffin în locul lui.

– Mă tem că nu.

Ducele nu privi în ochii lui Daffin.

– Ați prefera pentru Regina pe cineva cum este contele de Dryden? întrebă Daffin, cu nările lărgite.

– Aș prefera pe cineva cu același rang ca al Reginei. Da.

Rușinea îi arse în piept.

– Nu fiul nelegitim al unui *duce?*

– Te rog să nu faci ca treaba aceasta să devină dificilă, domnule Oakleaf. Ești un membru respectat pe Bow Street și am o foarte mare admirație pentru dumneata.

– Atâta vreme cât rămân pe Bow Street, acolo unde îmi este locul.

Ducele se foi stânjenit în scaunul său, dar rămase tăcut.

Daffin se întoarse și făcu câțiva pași prin încăpere. Umilința îi ardea în piept.

– Lady Harriet este de aceeași părere?

Ducele încuviință din cap.

– Nu văd cum altfel. Amândoi ne dorim doar ce este mai bun pentru Regina noastră.

– Înțeleg.

Daffin se opri și clătină din cap. *Era destul.*

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, Excelență.

Ieși mânios din încăpere, cu fierea ridicându-i-se în gâtlej. Nu îi ceruse mai întâi Reginei mâna sa pentru că ghicise cum avea să decurgă întâlnirea lui cu ducele. Membrii aristocrației erau bucuroși să aibă ajutorul lui când aveau nevoie de el, dar își doreau ca el să plece în mod convenient după ce își îndeplinise scopul.

Suspine ușoare venind din salonul de dincolo de foaier atraseră atenția lui Daffin. Ușa era ușor întredeschisă. Își vârî capul ca să vadă cine plângea.

Regina ședea pe canapeaua din mijlocul încăperii, cu prima pagină a ziarului de dimineață întinsă în fața ei.

– Regina, șopti el, intrând în încăpere și traversând covorul scump pentru a lua loc lângă ea.

– Daffin, suspină ea, arătând cu degetul către ziar. Este adevărat?

Dumnezeule. Simțea că inima îi era smulsă din piept.

– Da, spuse el. Este adevărat. Totul. Sunt un bastard, Regina. Făcu o pauză și trase adânc aer în piept. De ce plângi?

Era din cauză că își petrecuse noaptea cu un bastard? El nu ar fi putut să îndure dacă ea regreta că fusese cu el.

Ea își șterse lacrimile.

– Plâng pentru că sunt tristă pentru tine, Daffin. Sunt tristă că tatăl tău a fost atât de îngrozitor, iar mama ta a făcut alegeri greșite în urma cărora tu ai fost nevoit să duci tot greul întreaga ta viață.

Daffin își încleștă pumnii și își feri privirea, căci niște emoții fără nume îi strânseră gâtlejul. El fusese îngrijorat că ea nu avea să îl accepte pentru cine era cu adevărat. Dar ea plângea nu de rușine, ci de compasiune. Ea îl iubea. Îl iubea cu adevărat. Iar el o iubea și el, motiv pentru care mai degrabă ar fi murit decât să îngăduie ca rușinea și scandalul *lui* să o ruineze. Regina nu merita nimic din toate astea.

– Nu plânge, scumpo.

Îi legănă capul la pieptul lui.

Ea acceptă alinarea lui preț de câteva momente, înainte de a se depărta de el.

– De ce nu mi-ai spus despre familia ta? De ce a trebuit să citesc despre ea în ziar?

– Îmi pare rău. Își coborî capul. Îmi era rușine. Mama a fost o curtezană. Desigur, am iubit-o, dar, ca adult, când i-am investigat moartea, am ajuns să înțeleg ce fusese.

Regina încuviință din cap.

– Mai este un lucru pe care nu îl înțeleg. Dacă tatăl tău dorea ca ea să moară, de ce nu a pus să fie ucisă când era însărcinată?

Daffin inspiră adânc.

– Tatăl meu a plătit pentru uciderea ei, dar nu el a fost cel care i-a dorit moartea. Ci soția lui. Ducesa de Portland nu putea să suporte faptul că eu și mama mea trăiam atât de aproape. Ne vedea din când în când. Asta o înfuria. I-a poruncit tatălui meu să scape de noi amândoi.

Reginei i se opri respirația.

– Nu.

Daffin încuviință sumbru din cap.

– L-a angajat pe Knowles să ne facă felul.

– Și totuși, el nu te-a omorât.

– Nu. Daffin își încleștă maxilarul. Tonul îi fu aspru. În schimb, m-a trimis la o școală îndepărtată.

Un zâmbet lipsit de umor îi arcui buzele.

– Bănuiesc că a crezut că măcar atâta lucru ar fi putut face. Sunt sigur că înțelegi motivul pentru care nu reușesc să îi acord vreun merit pentru generozitatea lui.

– Ducesa știa că erai încă în viață?

– M-am asigurat că știe. După ce am devenit agent în Bow Street, am mers să o vizitez. Am avut o discuție lungă și plăcută, ducesa și eu. Nu voi uita niciodată expresia de pe chipul ei când am intrat în încăpere. Parcă văzuse o stafie. I-am spus că o voi trimite în temniță pentru uciderea mamei mele dacă avea să încerce vreodată să mai facă rău cuiva la care țin. Adevărul era că nu aveam destule dovezi pentru a o trimite în temniță, dar ea nu știa asta. M-a crezut și a stat departe de mine până la moartea ei, în urmă cu doi ani.

– Actualul duce de Portland este fratele tău mai mic? întrebă Regina.

– Da, dar mă îndoiesc că și-a dat măcar seama că exist până astăzi. Sunt sigur că tatăl meu și soția sa au dorit să fie astfel.

– Îmi pare rău, Daffin. Atât de rău!

– Și mie, dar asta nu schimbă faptul că sunt cine sunt... fiul nelegitim al unui duce și al unei curtezane.

– Nu îmi pasă dacă ești fiu nelegitim, Daffin. Nu mi-a păsat niciodată de descendența ta.

O trase în brațele lui și o strânse la piept, știind că era pentru ultima oară când avea să o poată atinge.

– Ah, Regina. Poate că nu îți pasă astăzi sau mâine sau chiar săptămâna viitoare, dar, în cele din urmă, când prietenii tăi vor înceta să te mai accepte în casele lor, când viața pe care întotdeauna ai cunoscut-o îți va fi smulsă, mă vei învinui. Vei fi nevoită. Te va răni, iar eu mai degrabă mi-aș da viața decât să te rănesc. Se îndepărtă de ea și îi trecu delicat încheieturile degetelor peste obraz, dăruindu-și lui însuși un moment pentru a memora detaliile fine ale trăsăturilor ei, înainte de a se ridica să plece. Îmi pare rău, Regina.

Aproape că îl dărâmă, dar se strădui să se întoarcă cu spatele și se îndreptă agale spre ușă. Cu fiecare pas, își spuse în sinea lui să nu privească înapoi. Nu dorea să și-o amintească cu lacrimi șiroind pe chipul ei frumos.

– Daffin, așteaptă, strigă ea.

El se opri lângă ușă și își plecă capul.

– Regina. Nu putem fi împreună. Ești o lady, iar eu sunt un fiu nelegitim. Căsătorește-te cu cineva din clasa ta socială. Locul tău este alături de ei.

Se auzi foșnetul unui material, apoi vocea ei blândă la urechea lui.

– Dar eu nu îi doresc pe ei.

Venise în spatele lui.

– Într-o zi, îți vei da seama că așa a fost cel mai bine, murmură el.

La sunetul suspinului ei sugrumat, el deschise ușa și ieși valvârtej, fără să se uite vreo clipă înapoi la inima frântă pe care o lăsase în urmă, fără ca măcar să respire până când nu ajunse afară, în stradă. Abia atunci își îngădui să șoptească adevărul.

– Nu te voi uita niciodată.

Capitolul 45

Era ziua ei de naștere, o zi care ar fi trebuit să fie fericită. O zi în care ar fi trebuit să fie entuziasmată. Regina reușise să ajungă până la vârsta de 30 de ani nemăritată, cu toate astea nu mai era împovărată de virginitatea ei. Ar fi trebuit să fie bucuroasă. Căpătase exact ceea ce își dorise. În schimb, rătăcise prin casă întreaga zi, suferind după Daffin.

– Nu dorești să mergem cu trăsura în parc? o întrebă Nicole, care stătea pe canapeaua din salon.

Regina clătină din cap.

– Nu vrei nici unul dintre biscuiții pe care bucătăreasa i-a copt de ziua ta? întrebă apoi Nicole.

Regina clătină din cap.

– Nu vrei să mergem la cumpărături? propuse Nicole.

Regina clătină din cap.

Nicole oftă și își lăsă mâinile să îi cadă în poală.

– Este ziua ta, Regina. Spune-mi, te rog, ce ți-ar plăcea să faci?

– Renunțarea la titlul meu poate fi una dintre alegeri? mormăi Regina.

– Nu cred, zise Nicole, clătinând din cap. Îmi pare rău.

– Și mie îmi pare rău. Toată viața mea mi-am urât titlul, iar acum mă împiedică să fiu cu bărbatul pe care îl iubesc.

Nicole oftă.

– Daffin este un idiot.

Regina se răsuci și își șterse mânioasă de pe obraji râul de lacrimi care părea fără de sfârșit.

– Crede că sunt prea bună pentru el și nu sunt. Suntem egali în toate celelalte.

– Am menționat faptul că este un idiot?

Ușile salonului se deschiseră și doi lachei îl aduseră înăuntru pe duce. Lady Harriet îl flanca.

– Mark ne-a spus că nu te bucuri de ziua ta de naștere, Regina, spuse ducele.

Singurul răspuns al Reginei fu un oftat lung.

– Are inima grea, Edward. Are nevoie de ceva timp, răspunse Lady Harriet, așezând o mână liniștitoare pe umărul nepoatei sale.

– Are inima grea? întrebă unchiul Edward, uimit. De ce? Dryden a făcut ceva?

Nicole pufni.

– Dryden nu este deloc motivul pentru care este tristă Regina.

– Dacă nu este din cauza lui Dryden, atunci din cauza cui? întrebă ducele, confuz încă.

– Ah, Edward. Cât de greu de cap poți să fii? Suferă din cauza domnului Oakleaf, zise bunica oftând. Iar eu, una, eram atât de sigură că și el o iubește.

– Ce înseamnă asta?

Sprâncenele albe și groase ale ducelui se unire deasupra ochilor lui urduroși.

– Domnul Oakleaf, spui?

– Da, Edward, răspunse bunica. Regina este îndrăgostită nebunește de domnul Oakleaf de câteva luni. Nu ai observat?

– Dar este un agent de pe Bow Street, răspunse ducele. Și povestea aceea din ziar...

– Nici una din astea nu contează nici o iotă pentru o femeie îndrăgostită, răspunse bunica.

– Vai de mine, zise ducele, trăgând de buza de jos. Atunci că tem că am făcut o greșeală. Una gravă.

Regina își ridică imediat capul.

– Ce anume, unchiule Edward?

Ducele continuă să își tragă de buză.

– Domnul Oakleaf a venit în vizită în ziua în care l-a prins pe individul acela, Knowles. A venit să îmi ceară mâna ta.

– Poftim?

Regina sări în picioare și îl privi mânioasă pe unchiul ei.

– Da, asta a făcut.

Unchiul Edward dădu din cap.

– L-am refuzat. La urma urmei, abia descoperisem că era un fiu nelegitim.

– Ah, Edward, cum ai putut?! zise bunica. Regina a tot căutat dragostea în toți acești ani și, în sfârșit, a găsit-o. În clipa asta, nu îmi pasă nici dacă s-ar căsători cu unul dintre lachei. Vreau un strănepot!

– Nu am avut nici cea mai mică idee, zise unchiul Edward. Dumnezeule mare! Îmi pare rău. Cu adevărat.

– Ah, unchiule, de ce? zise Regina.

Se plimbă de colo-colo prin fața căminului, frecându-și cu mâinile brațele înfrigurate.

Unchiul Edward oftă.

– Pentru că sunt un bătrân bolnav care nu știe nimic despre hățișurile dragostei. Nu sunt obișnuit cu abordarea aceasta modernă a căsătoriei, draga mea. Pentru mine, căsătoria mi-a fost aranjată și a fost una fericită.

– Da, dar eu nu l-am iubit niciodată pe contele de Dryden. Nici măcar nu l-am plăcut, răspunse Regina.

Ducele ridică din umeri.

– Nici eu nu am iubit-o pe mătușa ta la începutul căsătoriei noastre și, cu siguranță, nici ea nu m-a iubit pe mine.

– Vai, Edward, cât de înapoiat ești.

Bunica clătină din cap.

Regina se roti pe călcâie și se întoarse cu fața către Nicole.

– Știi ce înseamnă asta, nu? Până la urmă Daffin mă iubește. A plecat doar pentru că unchiul Edward nu l-a acceptat.

– Da, exact.

Nicole bătu din palme.

– Mai înseamnă și că trebuie să îl găsesc de îndată pe Mark ca să îl trimit în căutarea lui Daffin și să îi spună acestuia cât de idiot este.

Regina se încruntă.

– De ce nu pot merge *eu* să îi spun lui Daffin cât de idiot este?

Nicole clătină din cap.

– Ah, nu, draga mea. Nu așa funcționează lucrurile acestea. Clanul nostru are o tradiție îndelungată în care bărbații se întâlnesc în cârciumi pentru a-și spune unul altuia ce trebuie să audă. Nu trebuie să o strici.

Capitolul 46

Zăpada cădea de ore bune, dar hanul Capra Curioasă era călduros și plin de obișnuiții lui clienți zgomotoși de la miezul zilei. Daffin ședea singur la o masă. Băuse deja două ulcele de bere și stătea cu bărbia sprijinită în palmă, nefăcând altceva decât să își plângă de milă.

După ce plecase de lângă Regina, cu peste o săptămână în urmă, făcuse tot posibilul să se arunce din nou în munca lui, dar noile lui cazuri nu îl mai încântau așa cum o făcuseră cândva. Nu se putea gândi decât la zâmbetul Reginei, râsetul Reginei și la lucrurile timide pe care ea i le spusese, la felul în care părul ei strălucea ca mătasea albastră în soare. Își frecă chipul cu o mână. Îi era dor de ea. Și nu doar de ea, ci și de Mark și de Nicole. Timpul petrecut alături de ei îl făcuse, în sfârșit, să simtă că... aparținea unei familii. Îi făcuse plăcere. La naiba, când dracului se întâmplase *asta?*

– Fii mai plin de viață, omule, arăți ca și cum ți-ar fi murit cățelușul.

Daffin ridică privirea și îi văzu pe Grimaldi, pe gemenii Cavendish și pe Thomas Hobbs, tânărul duce de Huntley, încercuindu-l. În ultima vreme, Huntley se tot afla în compania gemenilor Cavendish, după ce cumnatul lui, Owen Monroe, îi făcuse cunoștință cu ei.

– Mai rău decât dacă mi-ar fi murit cățelușul, mormăi Daffin.

– Îți îneci necazul provocat din cauza Reginei, nu-i așa? întrebă Grimaldi.

– Cum de ai *ghicit?* replică Daffin.

Nu avea nici un chef să audă vreun sfat înțelept, nici să fie tachinat de prietenii lui. Aceștia ar fi făcut mai bine să îl fi lăsat în pace.

– Am trecut prin asta. Cunosc privirea unui bărbat îndrăgostit, răspunse Grimaldi. Acum, îți sugerez să încetezi să mai bei bere ieftină și să mergi să îți declari dragostea pentru Regina.

Daffin îl privi încruntat.

– Nu pot să îmi declar dragostea pentru Regina.

– De ce nu? ripostă Grimaldi. Nu îmi spune că nu o iubești.

– Ba o iubesc, și încă cum. Dar nu pot să îi mărturisesc pentru că se întâmplă să fiu un afurisit de fiu nelegitim, iar ea este nepoata unui duce. Sau ești singura persoană din Londra care nu a apucat să se uite cum trebuie la articolul din ziar?

– A, l-am văzut.

Grimaldi apucă un scaun și se așeză lângă Daffin, urmat de ceilalți bărbați.

– Am citit fiecare cuvințel. Problema este că nu dau un sfanț.

– Poftim?

Speranța înflori în pieptul lui Daffin.

Grimaldi se lăsă pe spătarul scaunului său și își încrucișă mâinile la piept.

– Nu îmi pasă dacă ești un bastard, dar îmi pasă dacă ești un idiot, iar în clipa de față ești complet idiot. Tu și Regina sunteți, în mod clar, făcuți unul pentru celălalt. Nu v-am văzut pe nici unul dintre voi mai fericiți decât atunci când sunteți împreună.

Daffin se încruntă la el.

– Dar ea este o lady.

Grimaldi se împotrivi unui zâmbet.

– Îmi dau seama că este o lady, iar tu ești prietenul meu. Uiți două lucruri foarte importante. Mai întâi: nu mi-a păsat niciodată de aristocrație, până când nu mi-a fost aruncată în cârcă. Și în al doilea rând: este evident că Reginei nu îi pasă deloc dacă are un soț aristocrat, altfel și-ar fi luat de mult unul. A avut de unde alege de-a lungul anilor, crede-mă.

– Dar eu sunt un bastard.

Daffin își coborî vocea.

Rafe izbucni în râs.

– Ai o companie bună. Cu toții am fost niște nemernici[1] o dată sau de două ori.

Grimaldi ridică din umeri.

– Te rog. Jumătate dintre bărbații din acest oraș sunt bastarzi. Cui îi pasă? În ceea ce mă privește, ești Daffin Oakleaf, agentul din Bow Street. Voi continua să te tratez așa cum am făcut-o întotdeauna.

– Dar asta înseamnă că Regina va fi disprețuită, insistă Daffin. Nu va fi primită la evenimentele înaltei societăți.

[1] Sensurile cuvântului *bastard* sunt atât fiu nelegitim, cât și nemernic.

Grimaldi își dădu ochii peste cap.

– Acum nu mai merge. Merită să fie cu cineva pe care îl iubește cu adevărat. Ești un bărbat bun, Oakleaf. O faci pe Regina fericită. Asta este tot ceea ce contează pentru mine și, cel mai important, este tot ce contează pentru Regina.

Daffin se uită, pe rând, la ceilalți. Cu siguranță că ei aveau să îl ajute să îl facă pe Grim să fie rezonabil.

– Nu va fi acceptată în casele bune. Va fi tratată ca o proscrisă.

– Prostii. Eu sunt marchiz și amândoi veți fi întotdeauna foarte bine-veniți în casa mea, zise Grimaldi.

– Iar eu sunt viconte, adăugă Rafe, și sunteți bine-veniți în casa mea.

– Eu nu sunt decât un amărât de cavaler, dar sunteți bine-veniți în casa mea, zise Cade.

– Eu sunt duce și sunteți bine-veniți în casa mea, zise Hobbs, dând hotărât din cap.

Daffin căscă ochii la toți.

– Adevărat?

Bărbații își exprimară acordul încuviințând din cap.

Daffin înghiți în sec. Chiar avea o șansă să o recâștige pe Regina?

– Crezi că Regina simte la fel? Dacă sentimentele ei s-au schimbat?

Grimaldi mormăi:

– Sentimentele ei nu s-au schimbat. S-a tot smiorcăit prin casă ca o fraieră îndrăgostită. Te adoră.

Daffin luă o ultimă gură întăritoare de bere.

– Mai este un lucru pe care nu ți l-am spus încă.

– Ce anume?

Grim părea absolut plictisit.

– Unchiul tău m-a refuzat deja, zise Daffin, de data asta simțindu-se plin de importanță. I-am cerut mâna ei, iar el m-a refuzat. Mi-a spus că Lady Harriet e de aceeași părere.

– Da, ei bine, există un lucru pe care *eu* încă nu ți l-am spus *ție*.

Grim păru la fel de plin de importanță.

– Și care este acesta? întrebă Daffin.

– Lady Harriet și Nicole l-au mustrat pe unchiul Edward toată dimineața pentru că ți-a îngăduit să pleci, iar acesta și-a dat consimțământul numaidecât. Mai ales după ce Regina a sărit pe el.

– Serios? întrebă Daffin, privindu-l cu uimire pe prietenul său.

Inima îi bubuia în piept, în vreme ce bucuria îi înflorea în suflet.

– Da, serios, răspunse Grim. Acum ridică-te, pleacă de aici și fă ce trebuie, cere-i mâna verișoarei mele, la naiba!

Luându-și pălăria de pe masă și îndesându-și-o pe cap, Daffin sări de pe scaun și se repezi spre ușă.

Ceilalți bărbați priviră în jur, unul la altul, își ridicară ulcelele și le ciocniră laolaltă, schimbând zâmbete și râsete.

– Un alt succes, strigă Rafe, ridicându-și ulcica în aer.

Thomas Hobbs clătină din cap.

– Voi știți mereu ce trebuie să spuneți. Cum se face?

– Bănuiesc că se datorează faptului că avem o groază de experiență laolaltă, răspunse Grimaldi.

– Mă bucur să aud asta, zise Hobbs, pentru că voi avea nevoie de ajutorul vostru când o veni vremea să îmi iau o nevastă.

– De ce? întrebă Cade, bătându-l pe spinare pe tânăr.

Hobbs clătină din cap.

– Fata pe care vreau să o iau de soție într-o zi este absolut convinsă că nu suntem nimic mai mult decât cei mai buni prieteni.

– Nu îți face griji, răspunse Grimaldi. Când o veni vremea, *cu siguranță* te putem ajuta.

Capitolul 47

Daffin goni către parc, încercând al dracului de tare să nu alunece pe zăpadă și pe gheață. Tocmai venea de la vila lui Grimaldi, unde fusese informat de o Lady Harriet zâmbitoare că Regina și Nicole își luaseră cameristele și plecaseră în parc ca să facă un om de zăpadă.

Daffin tocmai dădea curba într-o cărare când dădu peste Regina și Nicole și peste un om de zăpadă gata făcut. Servitoarele se aflau prin preajmă.

Alunecă și se opri.

– Regina!

Cele două doamne se răsuciră spre el. Nicole îi oferi un zâmbet luminos. Ochii Reginei se aprinseră, o gamă de emoții jucând pe chipul ei frumos.

– Aș putea... Își drese glasul și o luă de la început. Mi-ai putea acorda o clipă din timpul tău?

– Noi o să... ne vedem acasă, zise Nicole, îndemnându-le pe cameriste înaintea ei pe cărarea acoperită de zăpadă către casă.

Când ea și Daffin rămaseră singuri, Regina se întoarse din nou către omul de zăpadă, ca să îi așeze lemn-dulce negru deasupra ochilor.

– Ce cauți aici, Daffin?

– Am venit să-ți dau ceva, răspunse el, făcând tot posibilul să pară degajat, în vreme ce inima lui executa un dans scoțian. Și să îți adresez o întrebare.

Ea se opri din ce făcea.

Daffin nu se grăbi, ocolind încet omul de zăpadă și ițindu-și chipul pe după capul acestuia.

Ea îl privi cu atenție, urma unui zâmbet apărându-i pe buze.

El ieși de după creația ei și se opri în fața Reginei.

– La mulți ani, Regina.

Scoase din buzunarul hainei sale o cutiuță de catifea verde și i-o dărui.

– Ce este? întrebă ea, aruncând o privire către cutie.

– Un cadou. Pentru tine. Deschide-o și vei afla.

Ea aruncă în zăpadă restul de lemn-dulce, luă cutia și o deschise, dezvăluind un inel cu un safir mare oval înconjurat de diamante mai mici.

Daffin se lăsă pe un genunchi, făcând zăpada de pe pământ să scârțâie.

– O să-ți uzi pantalonii, îl avertiză ea, cu ochii în lacrimi.

– Nu-mi pasă.

– Este minunat, zise ea, acoperindu-și gura cu mănușa.

– Mi-a amintit de ochii tăi, spuse el. Spui da?

– Vrei să te căsătorești cu mine? șopti ea.

– Da.

Daffin sări în picioare și își înfășură mâinile înmănușate pe umerii ei.

– Asta dacă vei dori să mă iei de soț.

Ea încuviință din cap, înlăcrimată.

– Dar de ce, de ce dorești să te căsătorești cu mine?

– Din cel mai bun motiv, continuă el.

– Care este acesta?

Lacrimile i se rostogoliră una după alta pe obraji.

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Pentru că nu pot trăi fără tine.

Ea își șterse lacrimile cu mănușa.

– Pot doar să sper că simți același lucru pentru mine, continuă Daffin.

– Da.

Încuviință din cap, strângând la pieptul ei cutia.

– O să mă căsătoresc cu tine. Nu îmi pasă de trecutul tău. Îmi pare doar rău că ai fost nevoit să treci prin toate lucrurile acelea. Dar, dacă nu ai fi făcut-o, nu te-aș fi avut aici, să te iubesc, să îmi fii soț.

Daffin o trase în brațele lui.

– Nu te merit, Regina, dar îți promit că îmi voi petrece restul vieții încercând să te fac fericită.

– Voi fi, Daffin. Atâta vreme cât voi fi alături de tine.

Îi dărui un zâmbet plin de lacrimi.

El îi întoarse zâmbetul.

– Vei fi fericită să fii căsătorită cu un agent din Bow Street?

– Voi fi cât se poate de mândră.

Îi cuprinse chipul între mănușile ei.

– Nu vreau să încetezi să fii agent. Nu cred că voi înceta vreodată să îmi fac griji pentru tine, dar cineva trebuie să îi prindă pe oamenii răi care se află în lume, oameni ca ducesa de Portland și ca Quinton Knowles. Ești un investigator bun, Daffin. Străzile din Londra au nevoie de tine.

Daffin o ridică și o învârti.

– Te iubesc, Regina Haversham, din toată inima mea.

– Iar eu te iubesc pe tine, Daffin Oakleaf, cu toată inima mea.

El o lăsă jos și apoi merseră împreună către casa lui Grimaldi, braț la braț.

Pe neașteptate, Daffin izbucni în râs.

– Știi ce? întrebă el, lovind cu cizmele zăpada proaspătă.

– Ce?

Regina se aplecă să învârtă în mănuși un bulgăre de zăpadă.

– Pentru prima oară de când eram copil, chiar aștept cu nerăbdare Crăciunul de anul viitor.

– Mă bucur să aud asta. Aruncă bulgărele de zăpadă, se înălță pe vârfuri și își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Fiindcă eu ador Crăciunul și fiecare Crăciun de acum înainte va fi și mai frumos pentru că suntem împreună. Acum sărută-mă.

Mulțumiri

Mai întâi, aș dori să îi mulțumesc lui Jenny Simon pentru cea de-a doua și cea de-a treia replică din această carte. Îmi plac grozav! Mulțumesc lui Holly Ingraham, editoarea mea de o viață de la St. Martin's Press; lui Jennie Conway, pentru tot ajutorul său; și noii mele editoare, Alex Sehulster, pentru că a făcut ca tranziția să fie lină.

Le mulțumesc, ca întotdeauna, lui Mary Behre, Virginiei Boylan și lui Jamie Smith Disterhaupt, cei mai buni corectori pe care i-ar putea avea un autor.

În cele din urmă, mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru îndrumarea și sprijinul său.

Vă mulțumesc pentru faptul că ați citit *O pasiune de-o noapte*. Dintr-un motiv de care încă nu sunt sigură, cartea aceasta a fost una dintre cele mai dificile pe care am scris-o vreodată, dar acum, că este scrisă, trebuie să spun că m-am îndrăgostit de povestea Reginei și a lui Daffin și sper că și voi.